

บทที่ 3

ประวัติชนชาติยะฮูดีที่ปรากฏในอัลกุรอาน

1. ความหมายของยะฮูดี

คำว่ายะฮูดี (يهودي) เป็นภาษาอาหรับและมีปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอานว่า

﴿ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

سورة آل عمران : 67

ความว่า นบีอิบรอฮีมไม่เคยเป็นยะฮูดี(ยิว)และไม่เคยเป็นนัสนอรอนีย์(คริสต์) แต่ทว่าเขาเป็นผู้หันออก จากความเท็จสู่ความจริง เป็นผู้น้อมตาม และเขาไม่เคยอยู่ในหมู่บรรดาผู้ตั้งภาคี

(สุเราะฮ์อาลิอิมรอน : 67)

บางครั้งอัลกุรอานจะเรียกยะฮูดีว่า อัลยะฮูด ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ ﴾

سورة المائدة : 18

ความว่า และบรรดาชาวอัลยะฮูด(ยิว)และบรรดาชาวนัสนอรอน(คริสต์)ได้กล่าวว่า พวกเราก็คือบุตร ของอัลลอฮ์และเป็นคนที่รักใคร่ของอัลลอฮ์ จึงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)แล้วไหนเล่าพระองค์ทรงลงโทษพวก ท่านเนื่องจากความผิดของพวกท่าน

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 18)

บางครั้งอัลกุรอานจะเรียกยะฮูดีว่า ฮูด ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾

سورة البقرة : 111

ความว่า และพวกเขา กล่าวว่า จะไม่ได้เข้าสวรรค์ ยกเว้นผู้ที่ป็นฮูด(ยะฮูดี)หรือนัสนอรอน(คริสต์) นั่น คือความหวังของพวกเขา จึงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า พวกท่านจงนำหลักฐานของพวกท่านมาหากพวกท่าน เป็นผู้ที่มีสติจะจริง

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 111)

ในยุคคลังนบียะฮูคิบ عليه السلام อัลกุรอานได้เรียกยะฮูดี(ยิว)ว่า บะนูอิสราเอล (بنو إسرائيل) ซึ่ง มีความหมายว่า วงศ์วานอิสราเอล ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴾

سورة البقرة : 47

ความว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ! จงรำลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่ข้าได้โปรดปรานแก่พวกเจ้า และ แท้จริงนั้น ข้าได้ให้เกียรติพวกเจ้าไว้เหนือประชาชาติทั้งหลาย

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ :47)

al-Zuhaili ได้อธิบายถึงสาเหตุที่พวกยะฮูดีถูกเรียกว่า วงศ์วานอิสราเอล (บะนูอิสราเอล) ไว้ในหนังสือ “*Tafsir al-Munir*” ว่า “อิสราเอลคือนามของนบียะอฺกูบ(ความสันติจงมีแด่ท่าน) ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากนบีอิบรอฮีม عليه السلام ส่วนคำว่า บะนู หมายถึง วงศ์วานของพระองค์ดังนั้นพวกเขาคือ วงศ์วานยะฮูดีนั่นเอง ” (al- Zuhaili , 1991 : 148)

จากหลักฐานข้างต้นชี้ให้เห็นว่าคำว่า อิสราเอลหรืออิสรอเอล เริ่มเป็นที่รู้จักกันในยุคนบียะอฺกูบเพราะเป็นอีกนามหนึ่งของนบียะอฺกูบ ส่วนคำว่า ยะฮูดีย์ เพิ่งถูกนำมาใช้ในยุคนบีมุซา(โมเสส) عليه السلام เนื่องจาก “ ในยุคนบีมุซาไปรับการแต่งตั้งการเป็นนบีจากอัลลอฮ์ ﷻ ณ ภูเขาฏูร และกลับมาช้ากว่ากำหนดเพียง 10 วัน วงศ์วานอิสราเอลหันไปสร้างเทวรูปลูกวัวทองคำขึ้นเพื่อบูชาเคารพสักการะเป็นเทพเจ้า เมื่อนบีมุซากลับบาท่านได้ดักเตือนพวกเขาให้สำนึกผิดด้วยถ้อยคำว่า แท้จริงเราขอสารภาพผิดต่อพระองค์ (انا هدانا ليلك) เพื่อให้พวกเขากลับตัวและสารภาพผิดต่ออัลลอฮ์ด้วยประโยคดังกล่าว ดังนั้นพวกนี้จึงถูกเรียกว่า ฮูด (هود) และยะฮูดี (يهود) ในเวลาต่อมา ” (Nasir Ibn Abd Allah ; Nasir Ibn Abd al-Karim , 1992 : 18)

อย่างไรก็ตามคำว่า ยะฮูดีย์ มีความหมายครอบคลุมกว่าคำว่า บะนูอิสราเอล เพราะคำว่า ยะฮูดีย์หมายถึงทุกคนที่นับถือศาสนายูดาฯ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะสืบเชื้อสายมาจากวงศ์วานอิสราเอลหรือไม่ก็ตาม ซึ่งต่างจากคำว่า บะนูอิสราเอล หมายถึงลูกหลานของนบียะอฺกูบโดยอาจจะเป็นยะฮูดีย์ (ยิว) นัศรอเนีย (คริสต์) มุสลิมและคนอื่นๆก็ได้

นักวิชาการมุสลิมได้ตั้งข้อสังเกตว่า คำว่าอัลยะฮูดี มักถูกใช้ขณะยะฮูดีย์อ้างว่าพวกเขาคือชนชาติที่พระเจ้าทรงคัดเลือกและเป็นที่รักยิ่งดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّنَاهُ ۚ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ ۗ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۗ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ۝۱۸﴾

سورة المائدة: 18

ความว่าและบรรดาชาวยิว(อัลยะฮูดี)และชาวคริสต์(อันนะศอรอ)ได้กล่าวว่าพวกเราคือ บุตรของอัลลอฮ์ และเป็นที่รักใคร่ของพระองค์ จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) โฉนเล่าพระองค์จึงลงโทษพวกท่านเนื่องด้วยความผิดทั้งหลายของพวกท่าน มิใช่เช่นนั้นดอกพวกท่านเป็นสามัญชนที่พระองค์ทรงบังเกิดมา พระองค์จะทรงอภัยโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ และยิ่งพระองค์นั้นคือการกลับไป

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ :18)

ทุกครั้งที่ยะฮูดีศูหมิ่นพระเดชานุภาพแห่งความเป็นพระเจ้า อัลกุรอานจะไม่เรียกพวกเขาว่าบะนูอิสราเอล (วงศ์วานอิสราเอล) เพราะเป็นการพาดพิงถึงนบียะฮูบผู้มีฉายาว่าอิสราเอล แต่อัลกุรอานจะพวกเขาเรียกว่า อัลยะฮูด ซึ่งเปรียบเสมือนการตำหนิพวกเขาตั้งอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ ۚ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۚ وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۚ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ۝﴾

سورة المائدة : 64

ความว่า และชาวยะฮูด(ยิว)นั้น ได้กล่าวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮ์นั้นถูกล่ามตรวน มือของพวกเขาต่างหาก ที่ถูกล่ามตรวนและพวกเขาได้รับการประณามจากสิ่งที่พวกเขาพูด หามิได้พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ ถูกแบออกต่างหาก พระองค์จะทรงแจกจ่ายอย่างไรก็ได้ตามพระองค์ทรงประสงค์ และแน่นอนสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้านั้นจะเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาแก่จำนวนมากมายในหมู่พวกเขา และเราได้ก่อให้เกิดการเป็นศัตรูกันและการเกลียดชังกัน ในระหว่างพวกเขาจนถึงวันกิยามะฮ์ ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟขึ้นเพื่อทำสงครามอัลลอฮ์ก็ทรงดับไฟนั้นและพวกเขาพยายามบ่อนทำลายในพื้นแผ่นดินและอัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบผู้บ่อนทำลายทั้งหลาย

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 64)

อัลกุรอานจะเรียกชนกลุ่มนี้ว่าอัลยะฮูดเช่นเดียวกันเมื่อพวกเขาไม่ปฏิบัติตามคำสอนของบรรดานบีซึ่งอัลลอฮ์ทรงมอบหมายให้บรรดานบีเหล่านั้นเผยแผ่อัลอิสลามตั้งอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ عِزِّيْرُ بْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصْرِيُّ الْمَسِيْحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِيْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَتَلْتَهُمُ اللَّهُ ۚ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦٥﴾ أَخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيْحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمُّرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا ۚ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٦﴾﴾

سورة التوبة : 30-31

ความว่า และชาวยะฮูดได้กล่าวว่าอุซัยร์(นักปราชญ์ยิว)เป็นบุตรของอัลลอฮ์และชาวคริสต์ได้กล่าวว่าอัลมะซีหฺ(นบีอีซา) เป็นบุตรของอัลลอฮ์ นั่นคือถ้อยคำที่พวกเขาถกเถียงด้วยปากของพวกเขาซึ่งคล้ายกับถ้อยคำของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธามาก่อน ของอัลลอฮ์ทรงขับไล่พวกเขาให้ออกจากความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ พวกเขาถูกหันเหไปได้อย่างไร? [30] พวกเขาได้ยึดเอาเหล่านักปราชญ์ของพวกเขาและบรรดาบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ และยึดเอาอัลมะซีหฺบุตรของมารีย์มาเป็น

พระเจ้า ทั่วๆที่พวกเขาได้ถูกใช้นอกจากเพื่อสักการะผู้ที่สมควรได้รับการสักการะเพียงองค์เดียว ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากพระองค์ พระองค์ทรงบริสุทธิจากสิ่งทีพวกเขาให้มีภาคี31]

(สุเราะฮ์อัลเตบะฮ์ :30-31)

Ibn Mansur (n.d : 439) กล่าวว่า “ คำว่ายะฮูดี ตามหลักภาษาศาสตร์มาจากรากศัพท์ทางภาษาอาหรับว่า ฮาดะ ยะฮูดู ฮูดัน และ ตะเฮอะดัน (هَادَ يَهُودُ هُوْدًا وَ تَهَوْدُ) ซึ่งมีความหมายว่า การสารภาพผิดและกลับไปสู่ความจริงดังอัลกุรอานระบุว่า (إِنَّا هُنَا إِلَيْكَ) แท้จริงเราขอสารภาพผิดต่อพระองค์ ทศนะนี้ของมูญาฮิด อิบรอฮีม และสะอิด บิน ญับร์

อิบนูซัยยิดฮุ กล่าวว่า ในอายะฮ์ดังกล่าวมีคำว่า อิลา (إِلَى) ซึ่งทำให้มีความหมายเป็นอื่นได้ ดังนั้นจึงมีความหมายว่า (إِنَّا هُنَا إِلَيْكَ) แท้จริงเราขอกลับไปสู่พระองค์

นักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่า ยะฮูดู เป็นชื่อชนเผ่าหนึ่งคือเผ่ายะฮูษ (يَهُوش) เมื่ออักษรท้ายคือตัว ซาล ถูกเปลี่ยนเป็น ดาล จึงอ่านว่า ยะฮูดู นอกจากนั้นแล้วยังมีการเพิ่ม อิลิฟและลามข้างหน้าเพื่อชี้ถึงเชื้อสายยะฮูดีดังนั้นคำดังกล่าวจึงอ่านว่า อัลยะฮูดู แต่ทศนะนี้ท่านอิบนูอัลอะเราะบีย์กล่าวว่าไม่มีน้ำหนัก

อัลฟิรรออู กล่าวว่า คำว่า ยะฮูดี มาจากรากศัพท์ทางภาษาอาหรับว่า ฮาดะ ยะฮูดู ฮูดัน (وقالوا لَنْ يَدْخَلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى) ดังระบุในอัลกุรอานว่า (هَادَ يَهُودُ هُوْدًا) ความว่า และพวกเขาถือว่าจะไม่เข้าสวนสวรรค์ยกเว้นบุคคลที่นับถือยะฮูดีและนัศรอเนียเท่านั้น

คำว่า ฮูด ในอายะฮ์ดังกล่าวมาจากคำว่า ยะฮูดู (يَهُودُ) ซึ่งมีการตัดอักษร ยา ที่เข้ามาเพิ่มข้างหน้าออกไป และคำว่า ฮูด (هُودًا) มีความหมายเป็นพหูพจน์มาจากคำว่า ฮาฮิด (هَائِد) ซึ่งมีความหมายเป็นเอกพจน์ เช่นเดียวกับคำว่า ฮาฮิล (حَائِل) และ ฮาอิฎ (عَائِط) นอกจากนั้นคำว่า ยะฮูดี (يَهُودِي) ซึ่งเป็นเอกพจน์สามารถทำเป็นพหูพจน์ได้คือ ยะฮูดู (يَهُود) เหมือนกับคำว่า มะญูซีย์ (مَجُوسِي) เป็นมะญูซ (مَجُوس) และคำว่าอะเราะบีย์ (عَرَبِي) เป็นอะหรับ (عَرَب)

นักวิชาการบางท่านมีความเห็นว่าคำว่า “ ยะฮูดีไม่ใช่ภาษาอาหรับแต่เป็นคำที่มีการใช้พาดพิงไปที่ ยะฮูซา บุตรชายคนหนึ่งของนบียะอูบ ซึ่งเขาเป็นเชื้อสายของวงศ์วานอิสราเอล หรือพาดพิงไปที่รัฐยูดาห์ปาเลสไตน์ และทศนะนี้นักวิชาการถือว่ามีน้ำหนักมากที่สุด เพราะคำว่า อัลยะฮูดู ถูกกล่าวในพระคัมภีร์ของพวกเขาเฉพาะช่วงก่อตั้งรัฐยูดาห์(รัฐยะฮูซา) ต่อมาเมื่อรัฐยะฮูซาทกอยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรเปอร์เซียจึงมีการนำคำนี้มาใช้ ” (Sa‘aud Ibn Abd al-‘Aziz , 1997 : 38) Ibn Abd Allah กล่าวถึงความหมายทางวิชาการว่า “ หมายถึงประชาชาติของนบีมุซาที่ศรัทธาต่อศาสนาอัลอิสลามที่ถูกประทานให้แก่ันบีมุซาพร้อมคัมภีร์เตารอต แต่ปัจจุบันศาสนานี้เป็นศาสนาโมฆะ เพราะพวกยะฮูดีได้แก้ไข บิดเบือน และถูกยกเลิกด้วยการมาของอัลอิสลามที่สมบูรณ์กว่า” (Nasir Ibn Abd Allah ; Naşir Ibn Abd al-Karim , 1992 : 18)

2. ยุคนบีอิบรอฮีม(ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)

นบีอิบรอฮีม عليه السلام เป็นบุคคลที่พระคัมภีร์ทั้งเก่าและใหม่¹⁴ กล่าวถึงเสมอว่าเป็นบรรพบุรุษของชนชาติยิว และเป็นต้นกำเนิดของศาสนายูดาห์โดยมีพระยะโฮวาเป็นพระเจ้า แต่นบีอิบรอฮีมตามที่ปรากฏในอัลกุรอานกลับเป็นเพียงบ่าวผู้ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์เป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวมาโดยตลอด แม้ว่าท่านจะอพยพย้ายถิ่นฐานอยู่เสมอก็ตามดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

سورة آل عمران : 67

ความว่า นบีอิบรอฮีมไม่เคยเป็นยะฮูดี(ยิว)และไม่เคยเป็นนัสนอรันีย์(คริสต์) แต่ท่านเป็นผู้หันออกจากความเท็จสู่ความจริง เป็นผู้น้อมตาม และท่านไม่เคยอยู่ในหมู่บรรดาผู้ตั้งภาคี

(สุเราะฮ์อาลิอิมรอน : 67)

อายะฮ์ข้างต้นชี้ให้เห็นว่า แม้นบีอิบรอฮีมจะเป็นบรรพบุรุษของอาหรับและยะฮูดี(ยิว) แต่ท่านมิได้นับถือศาสนาใดหรือเป็นชาวยิวเหมือนที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ทั่วไป นักวิชาการชาวสะลัฟ¹⁵ กล่าวว่า นบีอิบรอฮีมบุตรอาซัรเกิดในยุคกษัตริย์นัมรุจญ์ บุตรกันอาน (نمرج بن كنعان) ประมาณ 1,900-1,500 ปีก่อนคริสตกาล

Ibn Kathir¹⁶ กล่าวว่า “ มารดาของท่านชื่ออะมีละฮ์¹⁷ จากตระกูลอ์ฟิคซัร ส่วนบิดาของท่านชื่อตาริก(ฉายา)บิดา ท่านได้กำเนิดนาฮูร์ อิบรอฮีมและฮารอนขณะที่บิดาท่านอายุ 75 ปี ต่อมาฮารอนได้สิ้นชีวิตไปโดยทิ้งบิฏญ์บุตรชายไว้ พวกเขากำเนิดที่แคว้นกาลเดีย ต่อมาท่านได้อพยพจากนครอูร์หรือเออร์ แคว้นกาลเดีย และแผ่นดินบาบิโลนมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองฮัรอน¹⁸ ของแผ่นดินกันอาน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอียิปต์และบิดาของพระองค์สิ้นชีวิตที่นี่ ” (Ibn Kathir , 1996 : 199-200)

¹⁴ พระคัมภีร์เก่า(โทราห์(ฉบับแก้ไข)หรือตามพันธสัญญาเดิม (Old Testament - العهد القديم) เป็นส่วนหนึ่งของไบเบิล (New Testament - العهد الجديد) โดยพันธสัญญาเดิมเป็นที่ยอมรับทั้งชาวยิวและชาวคริสต์ แต่พันธสัญญาใหม่ไม่เป็นที่ยอมรับในหมู่ชาวยิว ซึ่งทั้งสองเล่มเป็นคัมภีร์ที่สำคัญของศาสนายูดาห์และศาสนาคริสต์นอกเหนือจากคัมภีร์ทัลมุด (Talmud) คัมภีร์มาซีนานา (Masyna) คัมภีร์กามาธา (Gamara)

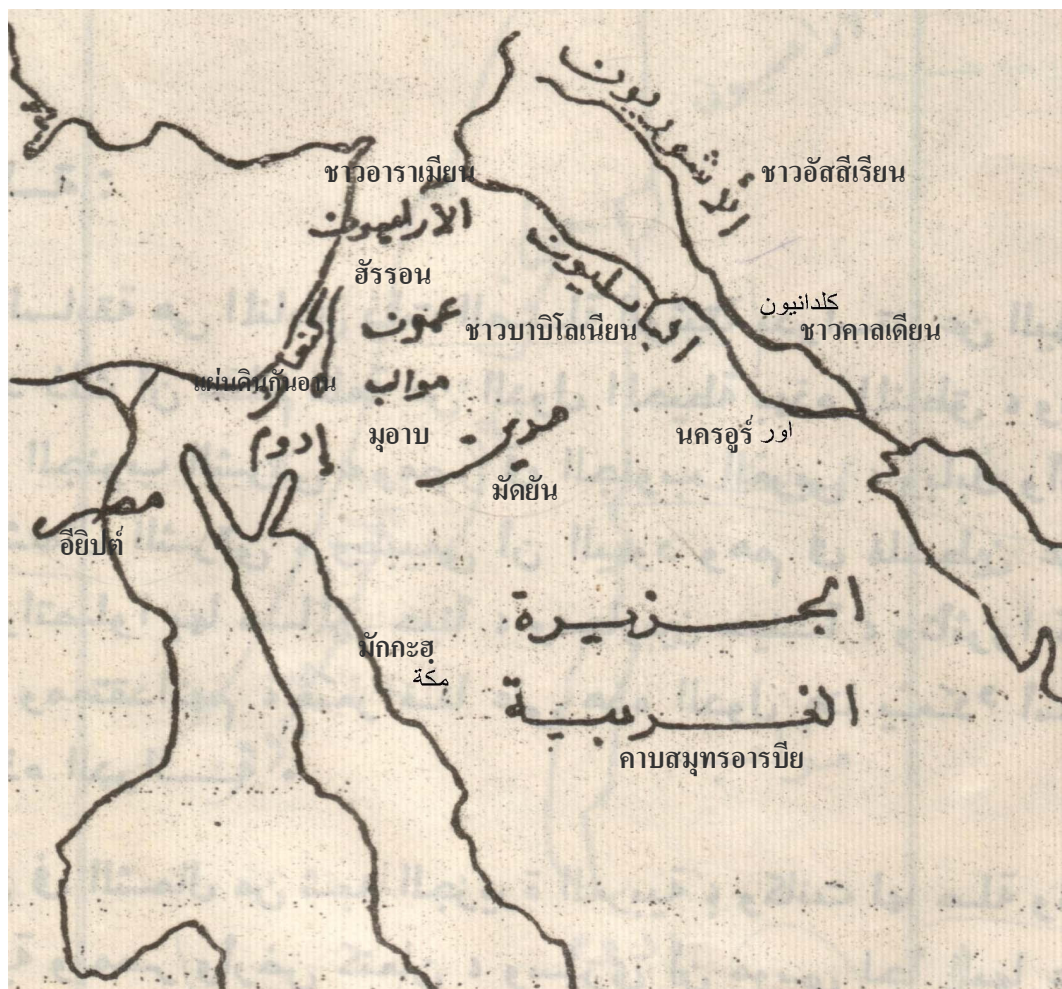
¹⁵ กลุ่มนักปราชญ์หลังนบีมุฮัมมัด ﷺ สิ้นชีวิต 300 ปี

¹⁶ Ibn Kathir อิบนุกะษีร์มีชีวิตอยู่ช่วง ฮ.ศ.701-774 (ค.ศ.1302-1373) มีชื่อเต็มๆว่า อนู อัลฟิลาอู อิสมาอีล บิน อัมร์ บิน กะษีร์ บิน เสาฮู บิน คัร้อ เป็นชาวกูเรซ เกิดที่เมืองบุตรอกของซามและย้ายไปอยู่ที่เมืองคัมสัคัส และสิ้นชีวิตที่กรุงคัมสัคัส ประเทศซีเรีย ส่วนหนึ่งของหนังสือที่ท่านเขียนคือ ตัฟซีร์อิบนุกะษีร์ อัลบิดาอะฮ์วะอัลนิฮายะฮ์

¹⁷ บางท่านว่าชื่อบุณานบุตรสาวกัรบิเนา

¹⁸ เมืองฮัรอนตั้งอยู่ทางทิศใต้ของดินแดนซาม

นครอูร์ (Ur-ور) เป็นเมืองหนึ่งจากเมืองต่างๆ ใต้การปกครองของแคว้นคาลเดียน นครอูร์ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุดระหว่างแม่น้ำยูเฟรติสและแม่น้ำไทกริสของดินแดนเมโสโปเตเมีย และอยู่ทางตอนใต้ของบาบิโลน เมืองดังกล่าวเกิดขึ้น 3,000 ปีก่อนคริสตกาลโดยมีพวกซูเมอร์เรียน (Sumerian- سومرين) มาตั้งถิ่นฐานเป็นกลุ่มแรก หลังจากนั้นพวกอิลามิท์ (Elamite- علاميين) พวกบาบิโลน (Babylonain- بابليون) และพวกคาลเดียน (Chaldian- الكلدانيين) ตามลำดับ ส่วนทางเมืองฮัรอน (حران) เป็นเมืองหนึ่งอยู่ทางใต้ของซามและอยู่ในเขตปกครองของพวกอาราเมียน (Aramean- اراميون) การพบซากเทวรูปเช่นกัน พวกเขาพยายามกดขี่และขัดขวางการเผยแผ่อัลอิสลามของนบีอิบรอฮีมต่างๆ นานา จนท่านต้องอพยพพร้อมพระนางซาราระฮฺและนบีลูกมุงหน้าสู่แผ่นดินกันอาน (คานาอัน) โดยพำนักที่ตำบลเชเคม (Shechem) ซึ่งในเวลานั้นคือเมืองนับดูสอยู่ในประเทศจอร์แดน และได้เผยแผ่อัลอิสลามที่ตำบลนี้ได้ระยะหนึ่งเกิดความแห้งแล้งจัด ท่านจึงอพยพอีกครั้งพร้อมพระนางซาราระฮฺเข้าสู่อียิปต์ ซึ่งจะกล่าวต่อไป

แผนที่การเดินทางอพยพของนบีอิบรอฮีมจนถูกขานานามในเวลาต่อมาว่า ชาวอิบรู

ที่มา : หนังสือ Muqaranah al-Adyan ; al-Yahudiyah. By Ahmad Thalabi , 1988 , หน้า 42

al-Tabari (1991 : 142-143) กล่าวว่า “ มีรายงานจากอิบนุมัศอูดและอิบนุอับบาสกล่าวว่ กษัตริย์องค์แรกแห่งบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินคือ นัมรุจญ์ บุตร กันอาน บุตร ญุช บุตร ชาม บุตร นุฮ และขอดกษัตริย์ทั้งหมดบนแผ่นดินมีเพียง 4 คน คือ นัมรุจญ์ นบิสุลัยมาน ซุลก็อรันยน์ และบุค ตะนัศ็ือร เป็นมุสลิม 2 คน และเป็นกาเฟร 2 คน ”

หลักการศรัทธาของนบีอิบรอฮีม

อัลกุรอานได้กล่าวถึงหลักการศรัทธาของนบีอิบรอฮีมที่ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะพระผู้ อภิบาลแห่งสากลโลก ซึ่งเป็นการศรัทธาที่มีความแตกต่างจากหลักการศรัทธาของบิดา พี่น้อง วงศ์วาน ชาวนครอูร์ และชาวบาบิโลนี้อย่างสิ้นเชิงดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۗ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ۗ يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ۗ ۝٤١ يَتَّبِعِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ۗ ۝٤٢ يَتَّبِعِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ۗ ۝٤٣ قَالَ أَرَأَيْتَ إِنْ كُنَّ نَجْمًا مِّنَ السَّمَاوَاتِ سَاءَتْ عَلَىَّ أَوْ سَاءَتْ عَلَىَّ مَنَاجِبًا ذَرَأً تُبْتِغَى الْكُفْرَ وَالشُّكْرَ وَالْكَوْبَرُ أَمْ أُنشِئُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ۗ أَمْ أَنَا بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ الْأَرْضِ فَأَتَّبِعِ الْإِنشَاءَ ۗ ۝٤٤ قَالُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ ۝٤٥ قَالُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ ۝٤٦ قَالُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ ۝٤٧ قَالُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ ۝٤٨﴾

سورة مريم : 41-48

ความว่า และจงกล่าวถึง (เรื่องของ) อิบรอฮีมที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ซื่อสัตย์ เป็นนบี[41]และจงรำลึกถึงเมื่อเขากล่าวแก่บิดาของเขาว่า โอ้พ่อเจ้าทำไมท่านจึงเคารพบูชาสิ่งที่ไม่ได้ยินและไม่เห็นและไม่ให้ประโยชน์อันใดแก่ท่านเลย ?[42] โอ้พ่อเจ้าแท้จริงความรู้ได้มีมายังฉันแล้ว ซึ่งมีได้มีมายังท่าน ดังนั้น จงเชื่อฟังปฏิบัติตามฉันเถิด ฉันจะชี้แนะท่านสู่ทางที่ราบรื่น[43] โอ้พ่อเจ้า ! อย่าเคารพบูชาชัฏฏอนเป็นอันขาด แท้จริงชัฏฏอนนั้นมันคือร้อนต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี[44] โอ้พ่อเจ้า ! แท้จริงฉันกลัวว่าการลงโทษจากพระผู้ทรงกรุณาปรานีจะประสบแก่ท่าน และท่านก็จะเป็นสหายของชัฏฏอน[45] เขา (บิดา) กล่าวว่าเจ้ารังเกียจพระเจ้าทั้งหลายของฉันกระนั้นหรือ โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย !หากเจ้าไม่หยุดยั้ง(จากการคำหาม)แน่นอนฉันจะขว้างเจ้า (ด้วยก้อนหิน)และเจ้าจะไปให้พ้นจากฉันตลอดไป[46]เขา(อิบรอฮีม)กล่าวว่า ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน ฉันจะขอกภัยโทษจากพระเจ้าของฉันให้แก่ท่าน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงเมตตากรุณาแก่ฉันมาก[47]และฉันจะปลี๊กตัวออกจากพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านวิงวอนขอ

อื่นจากอัลลอฮ์ และฉันจะวิงวอนขอพระเจ้าของฉันหวังว่าด้วยการวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน จะไม่ทำให้ฉันได้รับความทุกข์[48]

(สุเราะฮ์มัรยัม : 41-48)

อัลกุรอานข้างต้นชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างหลักการศรัทธของท่านนบีอิบรอฮีมที่ปรากฏในอัลกุรอานกับการศรัทธาตามที่ยะฮูดีมักกล่าวถึงว่านบีอิบรอฮีมนับถือเหมือนพวกยิว

การเผชิญหน้าระหว่างนบีอิบรอฮีมกับบิดาและพวกพ้อง

อัลกุรอานได้กล่าวถึงจุดยืนในการเผชิญหน้าระหว่างนบีอิบรอฮีม عليه السلام ผู้มีแนวทางยึดมั่นและศรัทธาต่อเอกองค์อัลลอฮ์กับบิดาของท่านผู้เชื่อมั่นตามแนวคิดบูชาเทวรูปของบรรพบุรุษของเมืองบาบิโลน โดยท่านยกหลักฐานจากสิ่งรอบตัวมนุษย์ที่มีคุณประโยชน์เหลือคณานับ เพื่อยืนยันถึงการมีผู้สร้างสิ่งต่างๆและสมควรได้รับการขอบคุณและสักการะมากกว่ารูปปั้นและดวงดาวต่างๆที่ถูกอุปโลกน์ขึ้นเป็นเทพเจ้าตามจินตนาการของมนุษย์ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ ۖ أَرَزَرَ اتَّخِذُ أَصْنَامًا ۖ إِنَّي أَرَىٰ أَرْكَانَكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤١﴾ وَكَذَٰلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿٤٢﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَىٰ كَوْكَبًا ۖ قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أَحِضُّ الْآفِلِينَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَيْسَ رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٤٤﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَفْقَوْمِ ۖ إِنَّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٤٥﴾ إِنَّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا ۖ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٤٦﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ ۚ قَالَ أَتُحْجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ ۖ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ إِلَّا أَن يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا ۗ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۗ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عِلْمًا ۗ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٨﴾ فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْإِيمَانِ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٥٠﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا ۖ ءَاتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ ۖ رَفَعْنَا دَرَجَاتِهِ مِّنْ دَشَائِهِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾﴾

سورة الانعام : 74-83

ความว่า และจงรำลึกขณะที่อิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขาอาซรัว่า ท่านจะยึดถือเอาบรรดาเจว็ดเป็นทีเคารพสักการะกระนั้นหรือ? แท้จริงฉันเห็นว่าท่านและกลุ่มชนของท่านนั้นอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง [74] และในทำนองนั้นแหละเราจะให้อิบรอฮีมเห็นอำนาจอันยิ่งใหญ่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และเพื่อที่เขาจะได้เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เชื่อมั่นทั้งหลาย[75] ครั้นเมื่อกลางคืนปกคลุมเขา เขาได้เห็นดาว

ดวงหนึ่ง เขากล่าวว่านี่คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันลับไปเขาก็กล่าวว่า ฉันไม่ชอบบรรดาสิ่งที่ลับไป [76] ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงจันทร์กำลังขึ้นเขาก็กล่าวว่านี่คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันลับไปเขาก็กล่าวว่า ถ้าพระเจ้าของฉันมิได้ทรงแนะนำฉันแล้วแน่นอนฉันก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชนที่หลงผิด [77] เมื่อเขาเห็นดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เขากล่าวว่านี่แหละคือพระเจ้าของฉัน นี่แหละใหญ่กว่า แต่เมื่อมันได้ลับไปเขาก็กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน ! แท้จริงฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านให้มีภาคีขึ้น (ต่ออัลลอฮฺ) [78] แท้จริงข้าพระองค์ขอผินหน้าของข้าพระองค์แก่ผู้ที่ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ในฐานะผู้ไร้หาความจริง ผู้สวามิภักดิ์และข้าพระองค์มิใช่คนหนึ่งในหมู่ผู้ให้มีภาคีขึ้น [79] และกลุ่มชนของเขาได้โต้เถียงเขา เขาได้กล่าวว่าพวกท่านจะได้เถียงฉันในเรื่องอัลลอฮฺกระนั้นหรือ? และแท้จริงพระองค์ได้ทรงแนะนำฉัน และฉันจะไม่กล่าวสิ่งที่พวกท่านให้สิ่งนั้นเป็นภาคีขึ้น นอกจากพระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเท่านั้น พระเจ้าของฉันนั้นมีความรู้กว้างขวางทั่วทุกสิ่ง แล้วพวกเจ้าไม่รำลึกกันหรือ? [80] และอย่างไรเล่าที่ฉันจะกล่าวสิ่งที่พวกท่านให้มีภาคีขึ้น โดยที่พวกท่านไม่กล่าวที่พวกท่านได้ให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงให้มีหลักฐานใดๆ ลงมาแก่พวกเจ้าในสิ่งนั้น แล้วฝ่ายใดเล่าในสองฝายนั้น เป็นฝ่ายที่สมควรต่อความปลอดภัยยิ่งกว่า หากพวกท่านรู้ [81] บรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขายปะปนกับการอธรรมนั้น ชนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาคำแนะนำไว้ [82] และนั่นคือ หลักฐานของเราที่ได้ให้มั่นแก่อิบรอฮีมโดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา เราจะยกขึ้นหลายชั้นผู้ที่เราประสงค์ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงรอบรู้ [83]

(สุเราะฮ์อัลอันอาม : 74-83)

สภาพสังคมและความเชื่อของผู้คนในทางนครอูร์ แคว้นกาลเดียและแผ่นดินบาบิโลน ซึ่งชาวเมืองนิยมสักการะรูปปั้นบูชาเจรีคมีความแตกต่างจากแนวคิดของผู้คนในแผ่นดินกันอาน และดินแดนชามที่ “ ศรัทธาต่อเทพเจ้าแห่งดวงดาว พวกเขาบูชาและสักการะดวงดาวต่างๆ ชาวเมืองฮัรอนได้รับอิทธิพลความเชื่อในการบูชาดวงดาวควบคู่กับการสักการะเทวรูป ดังนั้นดินแดนดังกล่าวทั้งสองแห่งจึงเต็มไปด้วยการปฏิเสธอัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลโลก นอกจากนบีอิบรอฮีม ภรรยาของท่าน และนบีนูญญะน่าน ” (Ibn Kathir, 1996 : 200) ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عِبَادِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ جُذُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ

الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتَىٰ يَدُكُرُّهُمْ يُقَالُ لَهُٗٓ إِبرٰهِيْمُ ﴿٥٢﴾ قَالُوا فَاتُّوا بِهٖ عَلَىٰ اَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَشْهَدُوْنَ ﴿٥٣﴾ قَالُوا ءَاَنْتَ فَعَلْتَ هٰذَا بِعَاھِتِّنَا يٰنٰبِرٰھِيْمُ ﴿٥٤﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيْرُهُمْ هٰذَا فَاسْئَلُوْهُمْ اِنْ
كَانُوْا يَنْطِقُوْنَ ﴿٥٥﴾ فَرَجَعُوْا اِلٰى اَنْفُسِهِمْ فَقَالُوْا اِنَّكُمْ اَنْتُمْ الظَّالِمُوْنَ ﴿٥٦﴾ ثُمَّ نَكَسُوْا عَلٰى رُءُوْسِهِمْ
لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هٰتُوْلآءِ يَنْطِقُوْنَ ﴿٥٧﴾ قَالَ اَفَتَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا
يَضُرُّكُمْ ﴿٥٨﴾ اَفِ لَكُمْ وِلْمًا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا حَرِّقُوْهُ وَاَنْصُرُوْا ءَالَھِتِّكُمْ اِنْ
كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ﴿٦٠﴾ قُلْنَا يٰنٰاُرُ كُوْنِيْ بَرْدًا وَسَلٰمًا عَلٰى اِبْرٰھِيْمَ ﴿٦١﴾ وَاَرَادُوْا بِهٖ كَيْدًا فَجَعَلْنٰهُمْ
الْاٰخِسْرِيْنَ ﴿٦٢﴾ ﴿٧٢﴾

سورة الانبياء : 51-70

ความว่า และแน่นอนเราได้ให้ความเฉลียวฉลาดแก่อิบรอฮีมแต่ครั้งก่อน โดยที่เรารู้จักเขาดี[51] ขณะเขากล่าวแก่บิดาของเขาและกลุ่มชนของเขาว่ารูปปั้นอะไรกันนี้ที่พวกท่านเฝ้าบูชากัน[52] พวกเขา กล่าวว่า เราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเราเป็นผู้สักการะบูชามันก่อน[53] เขากล่าวว่า แน่نونพวกท่าน และบรรพบุรุษของพวกท่านอยู่ในการหลงผิดอย่างซัดแจ้ง[54] พวกเขา กล่าวว่า ท่านได้นำความจริงมา เสนอแก่เราหรือท่านเป็นแต่เพียงคนหนึ่งในพวกล้อเล่น[55] เขากล่าวว่า หากเป็นเช่นนั้นไม่ แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านคือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงเนรมิตมันและฉันเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เป็นพยานต่อการณ์นี้[56] และขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แท้จริงฉันจะวางแผนต่อต้านรูปปั้นทั้งหลายของพวกท่านหลังจากที่พวกท่านผินหลังกลับไป[57] ดังนั้น เขาได้ทำให้มัน เหล็กเหลวเหลือไว้เพียงรูปปั้นตัวใหญ่สำหรับพวกเขา หวังว่าพวกเขาจะได้กลับไปสอบถามมัน [58] พวกเขา กล่าวว่า ใครกระทำเช่นนี้กับพระเจ้าของเรา แท้จริงเขาผู้นั้นอยู่ในหมู่ธรรมอย่างแน่นอน[59] พวกเขา กล่าวว่า เราได้ยื่นเด็กหนุ่มคนหนึ่งกล่าวคำหิรูปปั้นเหล่านี้ เขามีชื่อว่าอิบรอฮีม[60] พวกเขา กล่าวว่า พวกท่านจงนำเขามาท่ามกลางสายตาของประชาชน หวังว่าเขาทั้งหลายจะได้เป็นพยาน[61] พวกเขา กล่าวว่า เจ้าเป็นผู้กระทำเช่นนี้ต่อพระเจ้าเหล่านั้นของเรากระนั้นหรืออิบรอฮีมเอ๋ย! [62] เขากล่าวว่า แต่ว่าตัวใหญ่ของพวกมันนี้ต่างหากเป็นผู้กระทำมัน พวกท่านจงถามพระเจ้าเหล่านั้นซิ หากพวกมันพูดได้[63] ดังนั้นพวกเขาก็กลับมาคิดถึงตัวของพวกเขา และกล่าวขึ้นว่า แท้จริงพวกท่านนั้นแหละเป็นผู้ธรรม[64] ครั้นแล้วศิระษะของพวกเขาก็มีลงมา (อยู่ในสภาพคอดก) แล้วกล่าวว่า ท่านก็รู้ดีอยู่แล้วว่ารูปปั้นเหล่านั้นพูดไม่ได้ [65] เขากล่าวว่าพวกท่านเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺที่มันไม่ให้คุณแก่พวกท่าน และไม่ให้โทษแก่พวกท่านแต่อย่างใดเลยกระนั้นหรือ? [66] เป็นที่น่ารังเกียจแก่พวกท่านและสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺพวกท่าน ไม่มีสติปัญญาหรือ? [67] พวกเขา กล่าวว่า จงเผาเขาเสีย และจงช่วยเหลือพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านหากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น [68] เรา (อัลลอฮฺ) กล่าวว่า

ไฟเอ๋ย ! จงเย็นลงและให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด[69] และพวกเขาปรารถนาที่จะวางแผนร้ายแก่เขา แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งขึ้นกว่า[70]

(สุเราะฮ์อัลอัมบิยาอ : 51-70)

หลักการศรัทธาและแนวทางของนบีอิบรอฮีมอันชัดเจน นอกจากจะปรากฏในอัลกุรอานข้างต้นยังปรากฏในสุเราะฮ์อื่นๆอีก เช่น อัซ-ซุฮะรออ อัศศ็อฟฟาต และอัลอังกะบูต โดยการกล่าวซ้ำไปซ้ำมานอกจากเป็นการยืนยันให้เห็นถึงแนวคิดยะฮูดีย์ที่กล่าวหาว่าอิบรอฮีม คือต้นกำเนิดศาสนาユดาชที่ไม่เป็นความจริง ยังเป็นการตอกย้ำให้ทราบถึงแนวคิดดังกล่าวของพวกเขาได้มาจากบรรพบุรุษของพวกเขาหาใช่แนวคิดที่ได้มาจากนบีอิบรอฮีม โดยเฉพาะกรณีพระเจ้าที่ชาวユดาชเชื่อว่าพระเจ้าที่เรียกอับราฮัมเข้าฝ้านั้นคือพระยะโฮวาไม่ใช่เอกองค์อัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ

พระยะโฮวา

“ อัลอักก็อด¹⁹ กล่าวว่า นามชื่อที่ว่า ยะโฮวาหรือยะฮูวะฮู (يهوه) นั้นจากการตรวจสอบแล้วไม่มีที่มาอย่างปรากฏชัด มันอาจจะเป็นเพียงนามชื่อของสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นคำสรรพนามใช้เรียกบุคคลที่ไม่อยู่ต่อหน้าคือกล่าวว่ายโฮ 20 ยาฮูวะ เพราะโมเสสได้สอนวงศ์วานอิสราเอลให้รำลึกและยำเกรงต่อพระเจ้าด้วยคำนี้ และ Smith ผู้เขียนหนังสือ God and Man in Early Israel ได้เชื่อถือตามทัศนะนี้ นอกจากนั้นอาจจะเป็นไปได้ดีกว่าคำดังกล่าวเป็นภาษาฮิบรูมีความหมายเหมือนกับคำว่า Lord (ลอร์ด) และคำว่า يهوه ยะฮูวะ เป็นภาษาฮิบรูเช่นเดียวกัน แต่เขียนโดยสภาพอักษรท้ายขาดไปหนึ่งอักษร จนกระทั่งปี 500 ก่อนคริสตกาลจึงมีการเพิ่มอักษรท้ายจึงอ่านว่า ยะฮูวะ หรือ Jahoveh ยะฮูฟา (ياهوفا-يهوا) อย่างไรก็ตามทั้งสองคำต่างมีความหมายว่าพระเจ้า หรือนาย ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 176)

แม้ว่านบีมุซา ﷺ สอนคำดังกล่าวที่หมายถึงอัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งแก่วงศ์วานอิสราเอล แต่ทุกครั้งที่พวกเขาฮูดีย์กล่าวคำว่า ยะฮูวะ พวกเขาจะหมายถึงพระเจ้าอীগองค์ของพวกเขา ซึ่งไม่ใช่อัลลอฮ์ ﷻ เพราะพบหลักฐานทาง “ วัตถุโบราณชนิดหนึ่งที่ถูกค้นพบในแผ่นดินกันอาน (คานาอัน) มีอายุราว 3,000 ปีก่อนคริสตกาลมีคำว่า ยะฮูวะ หรือยาฮูว์ ซึ่งเป็นนามชื่อพระเจ้าของพวกเขาอันอานจาริกอยู่บนวัตถุชิ้นนั้น ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 177)

¹⁹ อัลอักก็อดเป็นนักประวัติศาสตร์มุสลิม (عباس محمود العقاد)

²⁰ อ่านว่า ยาฮูวะ แปลว่าไอ้พระองค์ เดิมทีหมายถึงอัลลอฮ์ ต่อมาถูกชาวユดาชบิดเบือนโดยหมายถึงพระยะโฮวา

ด้วยเหตุนี้ ยะฮฺวะ หรือ พระยะโฮวา จึงขาดคุณสมบัติแห่งการเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง เพราะเป็นเพียงสิ่งที่ถูกชาวกันอาน(มนุษย์)อุปโลกน์ขึ้นเป็นพระเจ้า นักวิชาการบางท่านที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับศาสนายูดาให้ความเห็น “ มีเอกสารทางวิชาการสมัยเก่าบางฉบับในกรุงโอการิต (Ogarit) และหอสมุดที่ราสซาร์มา (Ras Sharma) ลาตาเกีย (Latakia) ซีเรีย โดยนักวิชาการเหล่านั้นได้พบว่าศาสนายูดาเป็นศาสนาที่แปลก โดยเฉพาะพระเจ้าในศาสนายูดาบางครั้งพระองค์จะเป็นพระเจ้าที่ทรงรอบรู้และบางครั้งพระองค์จะเป็นพระเจ้าที่ไม่รู้อะไรเลย บางเวลาอ่อนแอ บางเวลาแข็งแรง กระหายเลือด ละโมบและหลงใหลในทองคำ มีสาวกจำนวนเป็นร้อยเป็นพันที่คอยวางแผนทางปฏิบัติ ศาสนกิจและพิธีต่างๆ ซึ่งไม่มีในศาสนาอื่นๆในโลกไม่ว่าจะเป็นศาสนาที่นับถือพระเจ้าหรือไม่นับถือ พระเจ้าก็ตาม ” (มุฮัมมะ เจอะอารง , 2545 : 10) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอุปโลกน์ยะฮฺวะขึ้นเป็นพระเจ้ายังขัดแย้งกับบัญญัติคำสอน 10 ประการที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เก่าของพวกเขาที่กล่าวว่า “ เจ้าอย่าได้สร้างเพื่อตัวเจ้าเทวรูป หรือรูปปั้นที่ถูกแกะสลักขึ้นมา หรือรูปใดๆจากสิ่งที่ปรากฏในท้องฟ้าและบนพื้นแผ่นดิน ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 177) โดยคำสอนดังกล่าวสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٦﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُ هَا عَنكَيْنِ ﴿٦٨﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمُ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٦٩﴾ أَوْ يَنفَعُونَكُمُ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾﴾

سورة الشعراء : 69-74

ความว่า และจงเล่าเรื่องราวของอิบรอฮีม ให้แก่พวกเขา[69] ขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขา และพวกพ้องของเขาว่าพวกท่านเคารพภักดีอะไร?[70] พวกเขากล่าวว่าเราเคารพภักดีรูปปั้นแล้วเราจะคงเป็นผู้ยึดมั่นต่อมันตลอดไป[71] เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า เมื่อพวกท่านวิงวอนขอพวกมันได้ยื่นพวกท่านหรือ?[72]หรือพวกมันสร้างประโยชน์หรือให้โทษพวกท่านได้[73] พวกเขากล่าวว่า มิใช่เช่นนั้นหรือพวกเราพบบรรพบุรุษของพวกเรากระทำแบบนี้มา[74]

(สุเราะฮ์ชัวอะรออ : 69-74)

และปรากฏในอัลกุรอานอีกสุเราะฮ์หนึ่งว่า

﴿وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٦﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٧﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٨﴾ أَفَبِكُلِّ عِبَادَةِ آلِهَةٍ دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٩﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٩١﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٣﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩٤﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٥﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٦﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُونَ ﴿٩٧﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٨﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ قَالُوا أَبْنَاؤُا

لَهُ بُيُنَانًا فَأَلْقَاهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٧٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٧٨﴾ ﴿٧٧﴾

سورة الصافات : 83-98

ความว่า และแท้จริงผู้ที่ดำเนินตามแนวทางของเขานั้นคืออิบรอฮีม[83] เมื่อเขาได้เข้าหาพระเจ้าของเขา ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ [84] เมื่อเขาได้กล่าวแก่บิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่าพวกท่านเคารพสักคี่อะไรกัน? [85] เพื่อความเท็จกระนั้นหรือที่พวกท่านปรารถนาพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์? [86] ดังนั้นความนึกคิดของพวกท่านที่มีต่อพระเจ้าแห่งสากลโลกจะเป็นอย่างไร? [87] เขา (อิบรอฮีม) จึงจ้องมองไปยังดวงดาวทั้งหลาย[88] แล้วเขาก็กล่าวขึ้นว่า แท้จริงฉันไม่สบายจริง ๆ [89] ดังนั้น พวกเขาจึงหันหลังให้เขาและกลับออกไป[90] แล้วอิบรอฮีมก็บ่าหน้าไปยังเจิวัดต่าง ๆ ของพวกเขา แล้วพูดว่าพวกเจ้าไม่กิน (อาหารเหล่านี้) บ้างหรือ? [91] ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พูดเล่า? [92] แล้วเขาก็หันไปตีพวกมันด้วยมือขวา (ซึ่งถือขวานอยู่) [93] แล้วพวกเขาก็รีบวิ่งมาหาเขา[94] อิบรอฮีมจึงกล่าวว่า พวกท่านเคารพสักคี่สิ่งทีพวกท่านแกะสลัก (มัน) กระนั้นหรือ? [95] ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างพวกท่านและสิ่งทีพวกท่านประดิษฐ์มันขึ้นมา[96] พวกเขา กล่าวว่า จงสร้างสถานที่แห่งหนึ่ง (สถานที่เผา) สำหรับเขาแล้วโยนเขาไปในไฟที่ลุกโชน[97] ดังนั้น พวกเขาต้องการวางแผนร้ายแก่เขาแต่เราได้ทำให้พวกเขาต่ำต้อย[98]

(สุเราะฮ์ศ็อ์ฟฟาต: 83-98)

และปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮ์อัลอังกะบูตว่า

﴿وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾﴾

سورة العنكبوت : 25

ความว่า และเขา(อิบรอฮีม)กล่าวว่าแท้จริงพวกท่านได้ยึดเอารูปปั้นต่าง ๆ อื่นจากอัลลอฮ์เพื่อให้เป็นที่รักใคร่ระหว่างพวกท่านในชีวิตแห่งโลกนี้และในวันกียามะฮ์บางคนในหมู่พวกท่านก็จะปฏิเสธอีกบางคนและบางคนในหมู่พวกท่านก็จะแข่งคำอีกบางคนและที่พำนักของพวกท่านคือนรกโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือพวกท่านได้

(สุเราะฮ์อัลอังกะบูต : 25)

นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงสภาพบิดาของนบีนีอิบรอฮีม عليه السلام ในวันกียามะฮ์ว่า

(يلقى إبراهيم أباه أزر يوم القيامة، وعلى وجهه أزرقرة وغيره، فيقول له إبراهيم: ألم أقل لك لا تعصني، فيقول أبوه: فاليوم لا أعصيك، فيقول إبراهيم: يا رب إنك وعدتني أن لا تخزيني يوم يعثون، فأني خزي أخزي من أي الأبعد؟ فيقول الله تعالى: إني حرمت الجنة على الكافرين)

ความว่า วันกียามะฮ์อิบรอฮีมจะพบกับบิดาของเขา(อาซัร)สภาพบิดามีใบหน้าหมองคล้ำ และอิบรอฮีมจะกล่าวแก่บิดาว่า ฉันได้บอกกับท่านมิใช่แล้วหรือว่าท่านอย่าฝ่าฝืน(คำสอน)ของฉัน บิดาของท่านกล่าวว่า วันนีเราจะไม่ฝ่าฝืนเจ้าอีก อิบรอฮีมกล่าวว่า โอ้ผู้เป็นพระเจ้า แท้จริงพระองค์ทรงเคยสัญญากับฉันว่าพระองค์จะไม่ทำให้ฉัน โศกเศร้าในวันที่ถูกบังเกิดขึ้นมา ดังนั้นไม่มีความโศกเศร้าใดที่ทำให้ฉัน โศกเศร้า

มากกว่าเรื่องของบิดาฉัน อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่งทรงดำรัสว่า แท้จริงเราได้ให้สวรรค์เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธไปแล้ว

(รายงานโดยบุคอรี หมายเลข 3172)

การขึ้นหยัดของนบีอิบรอฮีม عليه السلام ไซว่าจะเกิดระหว่างท่านกับบิดาท่านนั้น แต่เหตุการณ์ดังกล่าวยังเกิดขึ้นระหว่างนบีอิบรอฮีมกับพวกพ้องของท่านในแผ่นดินบาบิโลนเช่นเดียวกัน การขัดแย้งเพิ่มความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆจนพวกเขาหาทางกำจัดนบีอิบรอฮีม โดยจับท่านโยนใส่กองไฟ แต่ด้วยพระประสงค์แห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาคนนบีอิบรอฮีมจึงปลอดภัยดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَنْتَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ ﴾

سورة الانبياء : 68-70

ความว่า พวกเขาถ่มน้ำจางเผาเขาเสียและจงช่วยเหลือพระเจ้าทั้งหลายของพวกเขาหากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น [68] เรา(อัลลอฮ์)กล่าวว่าไฟเอ๋ยจงเย็นลงและให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด [69] และพวกเขาต้องการที่จะวางแผนร้ายแก่เขา แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งขึ้น [70]

(สุเราะฮ์อัลอัมบิยาอ : 68-70)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ พวกเขารวมตัวกันรวบรวมหินกองใหญ่จากทั่วทุกหนทุกแห่งโดยใช้เวลานานพอสมควร หลังจากนั้นพวกเขาจับนบีอิบรอฮีมใส่เครื่องยิงที่ชาวอัลอักรอฮ์(เผ่าหนึ่งในยุคนั้น)สร้างขึ้นเพื่อเตรียมโยนท่านใส่กองไฟที่มีเปลวเพลิงลุกโชติช่วง ” (Ibn Kathir , 1996 : 208) และอัลหะดีษบทหนึ่งรายงานจากอิบนุอับบาสกล่าวถึงเหตุการณ์ดังกล่าวว่า

(حسبنا الله ونعم الوكيل قالها إبراهيم عليه السلام حين ألقى في النار، وقالها محمد صلى الله عليه وسلم حين قالوا: "إن الناس قد جمعوا لكم فاخشوهم فزادهم إيماناً وقالوا حسبنا الله ونعم الوكيل)

ความว่า คำว่า อัลลอฮ์เท่านั้นพอเพียงสำหรับเรา และดีที่สุดสำหรับการมอบหมายคือประโยคที่นบีอิบรอฮีมได้กล่าวขณะที่ถูกโยนเข้ากองเพลิง และนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้กล่าวขณะที่พวกเขาถ่มน้ำจางเผาเขา (ฝ่ายตรงข้ามมุสลิม) พวกเขาได้มารวมตัวกันเพื่อ(กระทำบางอย่าง)พวกท่าน พวกท่านจงเกรงกลัวพวกเขาเถิด (เรื่องดังกล่าว) ได้เพิ่มแรงอิหม่านแก่พวกเขา(ฝ่ายมุสลิม) และพวกเขาถ่มน้ำจางเผาเขา

(รายงานโดยบุคอรี หมายเลข 4287-4288)

การเผชิญหน้าระหว่างนบีอิบรอฮีมกับกษัตริย์นัมรูดุญ

หลังจากนั้นเกิดเหตุการณ์เผชิญหน้าระหว่างนบีอิบรอฮีม عليه السلام กับกษัตริย์นัมรูดุญแห่งแผ่นดินบาบิโลนซึ่งพระองค์อวดอ้างตนเองเทียบเท่าพระเจ้า โดยพระองค์สามารถสั่งเป็นสังคายได้ แต่นบีอิบรอฮีมได้ยกหลักฐานจากสิ่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบังเกิดนั่นคือ การบังเกิดมนุษย์ในสภาพที่สมบูรณ์แบบที่สุดและการเอาชีวิตมนุษย์คืนกลับสู่พระองค์อย่างไรผู้ซัดขวางอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمَلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

سورة البقرة : 258

ความว่า เจ้าไม่รู้หรือเกี่ยวกับผู้ใดเดียว(กษัตริย์นัมรูดุญ)กับอิบรอฮีมในเรื่องผู้อภิบาลของเขาซึ่งอัลลอฮ์ได้มอบอำนาจ(ทางการปกครอง)แก่เขา เมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวว่า พระผู้ทรงอภิบาลของฉันทรงประทานชีวิตและทรงประทานความตาย(แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์) เขา(นัมรูดุญ)กล่าวว่าฉันเองก็ให้ชีวิตและให้ความตายได้ อิบรอฮีมกล่าวว่าแท้จริงอัลลอฮ์สามารถนำดวงอาทิตย์มาจากทิศตะวันออกได้ทันที ท่านจงนำมันมาจากทิศตะวันตก ผู้ในรुकุม(นัมรูดุญ)กึ่งงั้น และอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้แนะแก่กลุ่มชนที่ลื้อหล

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 258)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ กษัตริย์นครบาบิโลน(องค์ดังกล่าว)คือ นัมรูดุญ บุตร กันอาน บุตร กูซ บุตร ซาม บุตร นบินุสุ ปกครองบาบิโลนถึง 400 ปี พระองค์ทั้งกดขี่ โหดร้าย และสร้างอิทธิพลไปทั่วโลกในสมัยนั้น al-Sudi เล่าว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากนบีอิบรอฮีมรอดพ้นจากกองไฟ และออกมาเผชิญหน้ากับนัมรูดุญต่อหน้าสาธารณะชน ” (Ibn Kathir , 1996 : 211-213)

กษัตริย์นัมรูดุญเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งที่มาจากเผ่าอมอริไรท์ (Amorite-عموري) สืบเชื้อสายมาจากซาม (Semitism-الساميون) พวกอมอริไรท์ได้โจมตีและเข้ายึดแผ่นดินบาบิโลนจากพวกสุเมอร์เรียน (Sumerian-سومريين) ที่อาศัยอยู่ก่อน หลังจากนั้นได้สร้างเมืองหลวงขึ้นที่บาบิโลน (Babylon-بابل) ยุคนี้เป็นยุคที่นักประวัติศาสตร์เรียกว่า Old Babylon ประมาณ 1,900-1,600 ปีก่อนคริสตกาล

Ibn Kathir กล่าวถึงเหตุผลที่ทำให้เห็นนบีอิบรอฮีมอพยพว่า “ เมื่อกษัตริย์นัมรูดุญจ้านด้วยหลักฐานและความคิดเกี่ยวกับการศรัทธาต่อพระเจ้า พระองค์สั่งรวบรวมทหารในตอนเช้าทันทีที่อัลลอฮ์ได้ทรงส่งฝูงแมลงคล้ายยุงมาอย่างมีดฟ้ามัวดินเข้ากัดกินเลือดเนื้อกองทหารเหล่านั้น จนเหลือแต่กองกระดูกและมีหนึ่งตัวที่บินเข้าไปในรูหูของกษัตริย์นานถึง 400 ปี ช่วงเวลาดังกล่าวพระองค์ต้องใช้บางอย่างเกาะ(ตีศีรษะ)ตลอดเวลาจนกระทั่งพระองค์สิ้นพระชนม์ และนั่นคือการลงโทษจากอัลลอฮ์ ” (Ibn Kathir,1996 : 213)

การอพยพไปยังชาม

หลังจากนบีอิบรอฮีม عليه السلام ได้รับการต่อต้านในนครอูร์และแผ่นดินบาบิโลน ท่านจึงอพยพครอบครัวพร้อมลูก (หลานชาย) ไปยังเมืองฮัรอนตั้งอยู่ทางใต้ของดินแดนชามดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿فَمَنْ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَى رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٦٧﴾﴾

سورة العنكبوت : 26-27

ความว่า คังนั้นลูกได้ศรัทธาต่อเขาและเขา(อิบรอฮีม)กล่าวว่า แท้จริงฉันอพยพไปหาพระเจ้าของฉัน แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงอำนาจผู้ทรงปรีชาญาณ[26] และเราได้ให้อิสฮากแก่เขาและเราได้ให้การเป็นนบีและคัมภีร์แก่ลูกหลานของเขา และเราได้ให้แก่เขารางวัลของเขาในโลกนี้และแท้จริงเขาในวันอาคิเราะฮฺจะอยู่ในหมู่คนดี[27]

(สุเราะฮฺอัลอังกะบุต : 26-27)

อายะฮ์ดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของการอพยพนั้น เพื่อวิถีทางแห่งอัลลอฮฺ ﷻ นอกเหนือจากการเผชิญหน้าที่จะนำไปสู่การสูญเสียชีวิต และอายะฮ์ดังกล่าวแจ้งข่าวดีให้ทราบ ว่านบีอิบรอฮีมจะกำหนดวงศัวานบรรดาผู้เป็นนบี เพื่อเป็นแกนนำในการเผยแผ่อัลอิสลามตามแนวทางแห่งอัลลอฮฺผู้ทรงมหาบริสุทธิและสูงส่ง พระองค์ทรงดำรัสว่า

﴿وَجَيَّئِنَّا وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ﴿٦٧﴾ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٦٨﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ ﴿٦٩﴾﴾

سورة الانبياء : 71-73

ความว่า และเราได้ให้เขา (อิบรอฮีม) และลูก (หลานชาย) รอดพ้นไปสู่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้ความจำเริญอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินนั้นแก่บรรดาชาติต่าง ๆ [71] และเราได้ให้บุตรชื่ออิสฮากแก่เขา และยะอกูบ (หลาน) เป็นการเพิ่มพูน และทั้งหมดนั้นเราได้ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม[72] และเราได้ทำให้พวกเขาได้เป็นผู้นำทางตามคำสั่งของเรา และเราได้บัญชาไปยังพวกเขาให้ปฏิบัติความดีดำรงละหมาดและจ่ายซะกาต และพวกเขาถือบรรดาผู้จงรักภักดีต่อเรา[73]

(สุเราะฮฺอัลอัมบิยาฮฺ : 71-73)

การเดินทางเข้าสู่อียิปต์

นบีอิบรอฮีม عليه السلام ได้พำนักอยู่ ณ เมืองฮัรรอนได้เพียงระยะสั้นๆ ท่านและครอบครัวได้รับการต่อต้านเช่นเดียวกัน เนื่องจากชาวเมืองดังกล่าวนับถือรูปปั้นและบูชาดวงดาวเป็นเทพเจ้า พวกเขาพยายามบีบบังคับให้นบีอิบรอฮีมย้ายออกจากเมืองด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา แม้ว่าท่านจะได้แต่งงานกับพระนางซาระฮ์บุตรสาวของเจ้าเมืองฮัรรอนซึ่งเป็นอาของท่านก็ตาม

ท่านจึงอพยพพร้อมพระนางซาระฮ์ หลานชาย(นบีลูฏ) ข้าราชการ และฝูงปศุสัตว์จำนวนหนึ่งเดินทางมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินกันอาน (Canaan) โดยหยุดพักอาศัยอยู่ในตำบลละเคม ท่านได้ออกเดินทางเผยแผ่อัลอิสลามตามหัวเมือง และตำบลต่างๆของแผ่นดินกันอานได้เพียงระยะหนึ่ง หลังจากนั้นแผ่นดินกันอานประสบความแห้งแล้งขนาดหนัก ทำให้ประชาชนในแผ่นดินกันอานต่างพากันอพยพไปยังดินแดนอื่น ท่านกับพระนางซาระฮ์จึงออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งในยุคนั้นพวกฮิกโซซ (Hyksos-العماليق) ปกครอง

Ibn Kathir กล่าวว่า “ นบีอิบรอฮีมอพยพจากแผ่นดินบาบิโลนพร้อมพระนางซาระฮ์มุ่งหน้าไปยังชาม ส่วนอัสซุคัยย์ กล่าวว่า นบีอิบรอฮีมออกเดินทางพร้อมนบีลูฏ โดยมุ่งหน้าไปยังเมืองชาม และได้แต่งงานกับพระนางซาระฮ์ บุตรสาวอาของพระองค์ (ซึ่งเป็นเจ้าเมืองฮัรรอนมีเชื้อสายเดียวกับท่าน) พระนางเคยกล่าวคำหิพวกพ้องนางเกี่ยวกับการนับถือบูชา(เทวรูป)ของพวกเขา หลังจากนั้นนบีอิบรอฮีมจึงอพยพหนีความแห้งแล้งบนแผ่นดินชามพร้อมภรรยามุ่งหน้าเข้าสู่อียิปต์ ” (Ibn Kathir , 1996 : 215)

นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า “ ขณะนบีอิบรอฮีมอพยพมุ่งหน้าเข้าสู่อียิปต์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ยุคนั้นคือกษัตริย์ซันาน บุตร อิลวาน บุตร อะบีด บุตร อะวิญ บุตร อัมลาก บุตร ลาวิส บุตร ชาม บุตร นาวุ ส่วนอิบนูฮิซามกล่าวว่า ผู้ที่ต้องการครอบครองพระนางซาระฮ์คือ อัมร์ บุตร อิมริลเกส บุตร มัยลูน บุตร สะบะอ ” (Ibn Kathir , 1996 : 218)

ตามคำกล่าวของอิบนูฮิซามนักประวัติศาสตร์มุสลิมแสดงให้เห็นว่า อัมร์ บุตร อิมริลเกสไม่ใช่กษัตริย์แต่เขาเป็นเพียงขุนนางรับราชการผู้มีอำนาจคนหนึ่งในยุคนั้น ส่วนกษัตริย์ที่ปกครองอียิปต์นั้นมาจากพวกฮิกโซซไม่ใช่กษัตริย์ที่มาจากชาวอียิปต์อันเป็นที่รู้จักว่า ฟาโรห์ (Pharaoh) หรือ ฟิรเอาน์ (فرعون) เพราะชาวอียิปต์ถือว่าบุคคลที่จะเป็นฟาโรห์ได้นั้นจะต้องมาจากชาวอียิปต์เท่านั้น แต่พวกฮิกโซซไม่ใช่ชาวอียิปต์ ในเวลาเดียวกันพวกฮิกโซซไม่ยอมรับตนเองว่าเป็นฟาโรห์ เพราะตำแหน่งฟาโรห์เป็นตำแหน่งผู้นำทางการปกครอง และเป็นตำแหน่งเทพเจ้าทางศาสนาของชาวอียิปต์พร้อมๆกันโดยพวกฮิกโซซไม่ได้นับถือเทพเจ้าต่างๆที่ฟาโรห์และชาวอียิปต์นับถือ

“ ประมาณ 1,670 ปีก่อนคริสตกาล พวกฮิกโซซบุกรุกมาทางภาคเหนือของอียิปต์และตั้งอาณาจักรขึ้นที่นั่น(อะวาริส) โดยครอบครองบริเวณดังกล่าวและเรียกตนเองว่า ฮิกโซซ แปลว่า

ผู้ปกครองจากดินแดนนอกประเทศ พวกอียิปต์มีอำนาจในอียิปต์นานถึง 100 ปี จนกระทั่ง 1,570 ปีก่อนคริสตกาล พวกอียิปต์จึงถูกขับไล่ออกจากอียิปต์” (ธนู แก้ว โอภาส , 2542 : 83)

Diya 'a al-Rahman กล่าวถึงพวกอียิปต์ (Hyksos) หรือที่บรรดานักประวัติศาสตร์อาหรับเรียกว่า พวกอะมาลิก (العماليق) ว่า “ชนกลุ่มนี้เป็นลูกหลานอาหรับ เชื้อสายมาจากชามบุตรนบี นุฮ เคยเร่ร่อนอาศัยอยู่ในดินแดนปาเลสไตน์และซีเรียมาก่อน นิยมการเลี้ยงสัตว์ เมื่อดินแดนบริเวณดังกล่าวประสบความแห้งแล้ง พวกอะมาลิกจึงอพยพเข้ามาในอียิปต์จนได้เป็นคณะปกครองอียิปต์ราว 1,890 ปีก่อนคริสตกาล โดยพวกอะมาลิกจะแยกตัวเองออกจากชาวอียิปต์และพวกเขามีเทพเจ้าสักการะกราบไหว้ต่างจากชาวอียิปต์ หลังจากนั้น 3 ศตวรรษฟาโรห์จึงขึ้นมามีอำนาจในอียิปต์” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 54-55) ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾

سورة التوبة : 97

ความว่า บรรดาอาหรับชนบทนั้นเป็นพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกกลับกลอกที่ร้ายกาจที่สุด และเป็นการสมควรยิ่งแล้วที่พวกเขาจะไม่รู้ขอบเขตในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้แก่ศาสนทูตของพระองค์ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

(สุเราะฮ์อัลเตาบะฮ์ : 97)

และปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮ์อัลฮุญญุรอตว่า

﴿قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءِإِئْمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا

اللَّهِ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

سورة الحجرات : 14

ความว่า ชาวอาหรับชนบทกล่าวว่า เราศรัทธาแล้ว จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่าพวกท่านยังมีได้ศรัทธา แต่จงกล่าววว่า เราเข้ารับอิสลามแล้วเพราะการศรัทธายังมิได้เข้าสู่หัวใจของพวกท่าน และถ้าหากพวกท่านจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทำให้การงานของพวกท่านด้อยลงแต่ประการใด แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

(สุเราะฮ์อัลฮุญญุรอต : 14)

พวกอียิปต์อพยพหนีจากแผ่นดินชามเข้ามาอาศัยทำกินอยู่ในอียิปต์ตรงกับยุคฟาโรห์แห่งราชวงศ์ที่ 13²¹ ขณะนั้นการเมืองภายในอียิปต์มีแต่ความวุ่นวาย เพราะพวกเสนาบดีและขุนนางคบคิดกันปลุ่กวิติหลายครั้ง จนทำให้อำนาจทางการปกครองหัวเมืองต่างๆของฟาโรห์อ่อนลง ความอ่อนแอทำให้อียิปต์ถูกต่างชาติเข้าโจมตี โดยเฉพาะพวกอียิปต์ที่มีความชำนาญทางการใช้สนามรบ ม้าศึก รถศึก

²¹ ตรงกับสมัยอาณาจักรกลางของอียิปต์ช่วงประมาณ 2,005-1,560 ปีก่อนคริสตกาล

และอาวุธสงคราม พวกเขาจึงได้เปรียบกว่าชาวอียิปต์ ทำให้อียิปต์ตกอยู่ภายใต้การปกครองของพวกอียิปต์ พวกเขาสถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ของอียิปต์ราชวงศ์ที่ 14,15,16 และ 17 โดยพวกอียิปต์มีเทพเจ้าบูชากราบไหว้ต่างจากเทพเจ้าของพวกฟาโรห์ ต่อมาชาวอียิปต์ส่วนใหญ่ได้รวมตัวกันต่อต้านพวกอียิปต์ถึง 2 ครั้งเพื่อปลดปล่อยอียิปต์แต่ไม่สำเร็จ และครั้งที่ 3 ในสมัยของอาโมส (Ahmose-احموس) โดยสามารถรบชนะและขับไล่พวกอียิปต์ออกจากอียิปต์ประมาณ 1,560 ปีก่อนคริสตกาล และจัดตั้งฟาโรห์ราชวงศ์ที่ 18 ได้สำเร็จ

ด้วยเหตุนี้เมื่ออัลกุรอานกล่าวผู้ปกครองอียิปต์ตั้งแต่ยุคคนปิอโรฮิมถึงยุคคนปิยูซุฟจะใช้คำว่ามะลิกแปลว่ากษัตริย์(ملك)โดยไม่ใช้คำว่าฟิโรฮาน(فرعون)หรือฟาโรห์ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า ﴿وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعٌ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِن كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ﴾

سورة يوسف : 43

ความว่า และกษัตริย์ได้ตรัสว่า แท้จริงฉันฝันเห็นวัวตัวเมียอ้วนเจ็ดตัวถูกวัวผอมเจ็ดตัวกินพวกมัน และรวงข้าวเขียวเจ็ดรวงถูกรวงข้าวแห้งเจ็ดรวงรดกินมัน โอ้ขุนนางทั้งหลายเอ๋ย! จงอธิบายแก่ฉันในการฝันของฉันนี้หากพวกท่านเป็นผู้ทำนายฝันได้

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 43)

และปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮ์ยูซุฟว่า

﴿وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسَأَلَهُ مَا بَأْسَ النَّسْوَةِ الَّتِي قَطَعْنَا أَيَدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ﴾

سورة يوسف : 50

ความว่า และกษัตริย์ตรัสว่า จงนำเขามาหาฉันซิ! เมื่อคนนำข่าวมาหาเขากล่าวว่า จงกลับไปยังนายของท่านแล้วถามพระองค์ถึงเรื่องของพวกผู้หญิงที่เงื่อนไขมือของนาง แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ถึงอุบายของนางเหล่านั้น

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 50)

และปรากฏในอัลกุรอานเช่นเดียวกันว่า

﴿وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصُهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ﴾

سورة يوسف : 54

ความว่า และกษัตริย์ตรัสว่าจงนำเขามาหาฉันซิ!ฉันจะแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ใกล้ชิดของฉัน เมื่อยูซุฟได้สนทนากับพระองค์พระองค์ตรัสว่าแท้จริงท่านอยู่ต่อหน้าเราวันนี้เป็นผู้มีตำแหน่งเป็นที่ไว้วางใจ

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 54)

แม้ว่านักประวัติศาสตร์ชาวอียิปต์และชาวคริสต์พยายามให้ความหมายของคำว่า ฟาโรห์ (Pharaoh) มาจาก Pero แปลว่าบ้านใหญ่ (Great House) ต่อมาจึงหมายถึงกษัตริย์ผู้ปกครองอียิปต์ก็ตาม แต่ Diya'a al-Rahman นักประวัติศาสตร์มุสลิมให้เหตุผลว่า “ การเรียกผู้ปกครองแห่งอียิปต์ว่า ฟิโรอาน์ หรือฟาโรห์(فرعون) นั้นคือการเรียกชื่อศาสนาของพวกเขา โดยศาสนาของพวกเขามาจากความเชื่อของพวกเขา ” (Diya 'a al-Rahman, 2001 : 55)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ช่วงประวัตินบียูซุฟได้ใช้คำว่าฟาโรห์ (فرعون) ซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้งโดยไม่ใช้คำว่ากษัตริย์ (ملك) ทั้งนี้ที่นักวิชาการชาวอียิปต์และชาวคริสต์ต่างยอมรับว่า “ นบียูซุฟเกิดใน 1,906 ปีก่อนคริสตกาลและถูกจองจำในคุกประมาณ 1,890 ปีก่อนคริสตกาล ” (Diya 'a al-Rahman, 2001 : 55) โดยช่วงเวลาดังกล่าวคือช่วงเวลาที่พวกฮิกโซซปปกครองอียิปต์ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าข้อมูลที่ปรากฏในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ของยะฮูดีย์ไม่ตรงตามความเป็นจริง เนื่องจากผู้เขียนไม่มีความรู้ทางประวัติศาสตร์และแตกต่างจากสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอาน เพราะหากอัลกุรอานถูกทำขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ตามที่พวกเขาอ้างหา แน่แน่นอนจะต้องมีการใช้คำว่า (فرعون) ฟาโรห์แทนคำว่ากษัตริย์เพราะในยุคนั้นมีแหล่งอ้างอิงข้อมูลมาจากแหล่งเดียวกัน

นอกจากนั้นประวัติของนบียอบรอฮีมที่ปรากฏในอัลกุรอานยังแตกต่างจากประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกในคัมภีร์ตัมมุดและแหล่งอ้างอิงอื่นๆอย่างสิ้นเชิง ดังข้อมูลจากสายสัมพันธ์ระบุว่า “ เยนซิก(บทหนึ่งในพระคัมภีร์)กล่าวว่า เวลานั้นนางซาร่าห์เป็นหมั้นไม่มีบุตรนางจึงแนะนำให้อับราฮัมไปสมรสกับสาวใช้ชาวอียิปต์ชื่อพระนางฮาฆาร์(ฮะยร์) ” (สายสัมพันธ์ , 2543 : 63)

ประวัติดังกล่าวได้สร้างความเสื่อมเสียและความตกต่ำกับชนชาติอาหรับ เพราะพยายามชี้ให้เห็นว่านบียอัสมาอิลผู้เป็นต้นตระกูลและบรรพชนของชนชาติอาหรับทั้งหมดรวมทั้งนบีมุฮัมมัด ﷺ เกิดมาจากการสมรส(ซินา)โดยมีมารดาเป็นทาส แต่ “ Dabi Shalom ผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์โตราห์ กล่าวว่า พระนางฮาฆาร์(ฮะยร์)เป็นบุตรสาวของกษัตริย์ ซึ่งมอบให้พระนางซาร่าห์เพื่อรับใช้นาง เนื่องจากกษัตริย์ประทับใจหลายอย่างในตัวพระนางซาร่าห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกษัตริย์หวังให้บุตรสาวของตนเองได้เป็นผู้รับใช้สตรีที่มีความประเสริฐและงดงาม ” (Diya'a al-Rahman , 2001 : 52)

นอกจากนั้นประวัติดังกล่าวยังพยายามโน้มน้าวให้เข้าใจว่าอับราฮัมคือคนโกหกไม่น่าเชื่อถือและขาด

คุณสมบัตินบียอบรอฮีม ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า

(لم يكذب إبراهيم إلا ثلاثاً منهن في ذات الله عز وجل قوله: "إني سقيم" وقوله: "بل فعله كبيرهم هذا" وقال: بينا هو ذات يوم وسارة، إذ أتى على جبار من الجبابرة، فقيل له: إن هاهنا رجلاً معه امرأة من أحسن الناس، فأرسل إليه فسأله عنها، فقال: من هذه؟ قال: أختي، فأتى سارة فقال: يا سارة ليس على وجه الأرض مؤمن غيري وغيرك، وإن هذا سألني فأخبرته أنك أختي، فلا تكذبيني، فأرسل إليها، فلما دخلت عليه ذهب يتناولها بيده فأخذ، فقال: ادعي الله ولا أضرك، فدعت الله فأطلق ثم تناولها الثانية فأخذ مثلها أو أشد، فقال: ادعي الله لي ولا أضرك، فدعت فأطلق، فدعا بعض حجبته، فقال: إنكم لم تأتونني

بإنسان، إنما أتيتموني بشيطان، فأخدمها هاجر، فأنته وهو يصلي، فأوماً بيده: مهيا، قالت: رد الله كيد الكافر، أو الفاجر، في نحره، وأخدم هاجر قال أبو هريرة: تلك أمكم، يا بني ماء السماء)

ความว่า นบีอิบรอฮีมไม่เคยโกหกนอกจาก 3 ครั้งเท่านั้น หนึ่งในสามคือที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า แท้จริงฉันป่วย และที่ปรากฏในอัลกุรอาน(ครั้งที่สอง)ว่า หาเช่นนั้นไม่ตัวใหญ่สุดของพวกมันคือผู้ได้ทำ (ลายรูปปั้นตัวอื่น) และนบีมุฮัมมัดได้กล่าว(ถึงครั้งที่สาม)ว่า ท่ามกลางพวกเราของวันหนึ่งและท่านได้กล่าวถึงนบีอิบรอฮีมและพระนางซาระฮฺ เมื่อนบีอิบรอฮีมได้มาพบพวกนำกล้วโหดร้ายและมีอำนาจ (ในอียิปต์) บางคนกล่าวกับเขาว่าที่นี่มีชายคนหนึ่งมาพร้อมสาวสวย งงถามกว่าคนอื่นมาด้วย (เรื่องดังกล่าว)ทำให้มีการส่งใครบางคนมาเพื่อซักถามนบีอิบรอฮีมเกี่ยวกับตัวนาง และเชิญให้ส่งตัวนางไปพบ นบีอิบรอฮีมกล่าวว่าน้องสาวฉัน(ร่วมศาสนา) และนบีอิบรอฮีมได้มาหาโดยบอกกับพระนางซาระฮฺว่า โอ้ซาระฮฺเอ๋ย ไม่มีใครในทั่วพื้นดินที่เป็นมุฮิมิน(ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ)นอกจากฉันกับนางเท่านั้น แท้จริงมีคนมาถามฉันเกี่ยวกับนาง ฉันบอกว่า นางคือน้องสาวฉัน (น้องสาวร่วมศาสนา) ดังนั้นนางคงไม่ทำให้ฉันเป็นคนโกหก นบีอิบรอฮีมจึงส่งตัวนางไปพบ(ตามคำเชิญ) เขาเริ่ม(แต่จะต้องตัวนาง)ด้วยมือและกล่าวว่า นางจงขอต่ออัลลอฮฺซิ ฉันไม่ทำร้ายนางหรือ นางจึงขอลูกต่ออัลลอฮฺ เขาจึงปล่อยนาง และเริ่มครั้งที่สอง เขาเริ่มเหมือนครั้งแรกหรือมากกว่า และกล่าวว่า จงขอต่ออัลลอฮฺเพื่อฉันซิ ฉันไม่ทำร้ายนางหรือ นางจึงขอและเขาก็หยุด(เลิก)และเรียกบางคนเข้ามาโดยกล่าวว่า แท้จริงพวกเจ้าไม่ได้นำมนุษย์มาให้ข้า แต่พวกเจ้านำชัยฏอน(มารร้าย)มาให้ข้า เขาจึงมอบพระนางซะฮฺร์ให้รับใช้นาง เมื่อนางได้กลับมาหา(นบีอิบรอฮีม)ขณะที่ท่านกำลังละหมาดอยู่ท่านจึงแสดงการรับรู้ด้วยมือ นางกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงตอบแทนคนปฏิเสธหรือคนชั่วไปแล้ว และพระนางซะฮฺร์ได้รับใช้นาง อนุสุรียเราะฮฺกล่าวว่า นางนั้นคือมารดาของพวกท่านโอ้ บรรดาลูกหลานของน้ำแห่งฟากฟ้า

(รายงานโดยบุคอรีฯ หมายเลข 3179)

การเดินทางกลับแผ่นดินปาเลสไตน์

Ibn Kathir กล่าวถึงการเดินทางออกจากอียิปต์ว่า “ นบีอิบรอฮีมออกจากอียิปต์มุ่งหน้าไปยังชามพร้อมผู้รับใช้พระนางซะฮฺร์ซึ่งเป็นชาวกิบลีย (قبلي) พร้อมปลุสค์และทรัพย์สินจำนวนหนึ่ง โดยนบีถูกได้นำทรัพย์ของพระองค์ไปใช้จ่าย(เพื่อศาสนา)ที่เมืองชะคุม²² ต่อมาอัลลอฮฺทรงบัญชาให้นบีอิบรอฮีมทอดสายตามองไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก และแจ้งข่าวดีกับ

²² เมืองชะคุม سدوم หรือโซดอม(Sodom)เป็นเมืองใหญ่ตั้งอยู่แถบบริเวณทะเลตาย (Dead Sea) เมืองนี้เต็มไปด้วยการปล้นชิง การหลอกลวงและความชั่วทุกอย่าง โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน อัลลอฮฺทรงส่งนบีถูกไปเผยแผ่อัลอิสลามเพื่อปฏิรูปสังคมแต่ชาวเมืองปฏิเสธ พระองค์ทรงบัญชาให้นบีถูกออกจากเมืองก่อนที่จะเกิดแผ่นดินไหวจนทำให้ผู้คนจำนวนมากจมหายลงไปในพื้นดิน

ท่านว่าแผ่นดินที่ท่านเห็นทั้งหมดจะเป็นสิทธิของท่าน และลูกหลานผู้จะมาหลังจากท่านไปจนถึงวัน
 กิยามะฮฺและเราจะเพิ่มลูกหลานท่านจนกระทั่งเต็มผืนแผ่นดิน” (Ibn Kathir , 1996 : 218) หมายความว่า
 คาบสมุทรอารเบียในอนาคตผู้คนในดินแดนดังกล่าวจะหันมานับถืออิสลามและศรัทธาเชื่อมั่นต่ออัลลอฮ์
 เพียงองค์เดียวโดยไม่มี การตั้งภาคีต่อพระองค์ สิ่งเหล่านี้ได้มาจากการเผยแผ่อัลอิสลามจากบุคคล
 ที่อัลลอฮ์ทรงคัดเลือกมาจากวงศ์วานนบีอิบรอฮีมในยุคต่อๆมา ไม่ใช่ได้มาด้วยความรุนแรง และดินแดน
 ดังกล่าวยังเป็นที่มาของอารยธรรมยุคต่อๆมา

ประวัติศาสตร์ช่วงนี้ทำให้เกิดปัญหาการอ้างสิทธิในดินแดนปาเลสไตน์ เพราะชาวยิว
 ปัจจุบันนำมาอ้างว่าแผ่นดินปาเลสไตน์เคยเป็นของตน โดยชาวยิวอ้างอิงหลักฐานที่ปรากฏในพระคัมภีร์
 เก่าหรือพันธสัญญาเก่า (The Old Testament-العهد القديم) ว่าแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาจะประทาน
 ให้แก่นบีอิบรอฮีม (The Promised Land) เมื่อ 4,000 ปีที่ผ่านมาคือแผ่นดินปาเลสไตน์

ข้อมูลจากสายสัมพันธ์ (2543 : 63) ระบุว่า “ พระคัมภีร์เก่าระบุว่าพระยะโฮวาทรงทำ
 สัญญาไว้กับอับราฮัม(อิบรอฮีม) โดยจะมอบแผ่นดินให้พงศ์พันธุ์ของเจ้าตั้งแต่แม่น้ำไอยคุปต์ไปจนถึง
 แม่น้ำยูเฟรติส รวมทั้งแผ่นดินของชาวเคนี ชาวคะนัศ ชาวคัคโมนี ชาวฮิตตี ชาวฟาริซี ชาวราฟาอิม
 ชาวอาราเมียน ชาวคานาอัน ชาวฆิระมาซี และชาวยูบศด้วย”

ดินแดนที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์เก่านั้นครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่แม่น้ำไนล์แผ่กว้างไปทาง
 ตะวันออกถึงแม่น้ำยูเฟรติส โดยมีพวกเคนีอาศัยอยู่ที่แหลมทะเลทรายซีไน พวกคะนัศเป็นสาขาหนึ่ง
 ของพวกเอโดม ซึ่งอาศัยอยู่ทางเหนือของซาอุดีอารเบียในปัจจุบัน และบางส่วนของอัสชูร์ขึ้นไปทาง
 จอร์แดน ส่วนพวกคัคโมนีอยู่ทางตะวันออกของแผ่นดินปาเลสไตน์และกระจายอยู่ไปทั่วเอเชียไมเนอร์
 และในแผ่นดินปาเลสไตน์ยุคนั้นยังมีพวกฟาริซี พวกพะฟาริซี พวกพะฟาอิม พวกอาราเมียน พวก
 ฆิระมาซีและพวกยะบุศ โดยพวกต่างๆเหล่านี้อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์มาก่อน โดยเฉพาะพวกคานาอัน
 (กันอาน)นั้นเป็นที่รู้จักว่าเป็นต้นตระกูลของชาวปาเลสไตน์ในปัจจุบัน

เมื่อแผ่นดินดังกล่าวมีชนชาติอื่นอาศัยอยู่ตามที่พระคัมภีร์เก่าระบุไว้ ดังนั้นแผ่นดินที่พระ
 ยะโฮวาสัญญาจะยกให้ยะฮูดีนั้นจึงไม่ใช่แผ่นดินที่ว่างเปล่าปราศจากผู้คนอาศัยอยู่เหมือนยะฮูดีกล่าว
 อ้างถึงสิทธิอันชอบธรรม แต่เป็นแผ่นดินที่มีผู้คนอาศัยอยู่ก่อนอับราฮัมเดินทางเข้ามา พวกเขามีความ
 เจริญรุ่งเรืองมาก่อน โดยเฉพาะชาวฮิตตีและชาวกันอาน(คานาอัน) ซึ่งนักโบราณคดีได้ขุดพบศิลาจารึก
 ต่างๆมากมายที่ชี้ถึงความเจริญของชนชาติดังกล่าว และแผ่นดินตามสัญญาดังกล่าวมิได้จำกัดอยู่แค่
 ประเทศปาเลสไตน์แต่มันรวมไปถึงดินแดนของหลายๆประเทศในปัจจุบัน

“ Alfred Guillaume ศาสตราจารย์วิชาว่าด้วยพระคัมภีร์ใหม่แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอนกล่าว
 ว่า คำสัญญาที่กล่าวว่าดินแดนปาเลสไตน์จะได้แก่ลูกหลานของอับราฮัมนั้น แรกทีเดียวเกิดขึ้นที่ตำบล
 เชเคม (Shechem) ซึ่งในเวลานั้นคือเมืองนับลูสอยู่ในประเทศจอร์แดน ยุคนั้นชาวคานาอันตั้งถิ่นฐานอยู่
 ที่นั่น และพระยะโฮวาได้สำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่อับราฮัมและตรัสว่า แผ่นดินนี้เราจะยกให้แก่

พงศ์พันธุ์ของเจ้า ต่อมาเราได้พบอีกตอนหนึ่งว่า ด้วยบรรดาแผ่นดินที่เจ้าแลเห็น เราจะยกให้เจ้าและวงศ์วานของเจ้าต่อไปเป็นเนื่องนิจ ซึ่งโดยมากมักเข้าใจกันว่า คำสัญญานี้ให้แก่พวกอิวเท่านั้น แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หาระบุเช่นนั้นไม่โดยพระคัมภีร์ใช้คำว่า แก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า และ วงศ์วานของเจ้า ซึ่งหมายถึงชาติอาหรับด้วยไม่ว่าจะนับถือศาสนาคริสต์หรือศาสนาอิสลามก็ตาม เพราะชนชาติอาหรับที่สืบเชื้อสายมาจากอิสมาเอลบุตรอับราฮัมก็มีจำนวนมาก และอับราฮัมก็เป็นต้นตระกูลของพวกอาหรับที่อาศัยอยู่ทางเหนือของคาบสมุทรอารเบียด้วยเช่นกัน ” (สายสัมพันธ์ , 2543 : 63)

การเดินทางไปมักกะฮ์

ช่วงเวลาที่นบีอิบรอฮีม عليه السلام พำนักอยู่บนแผ่นดินกันอาน(คานาอัน)อัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาและปรานีทรงตอบแทนความจงรักภักดีของท่านโดยการ “ ประทานบุตรชายให้ท่านคืออิสมาอิล(Ismael) เกิดกับพระนางฮาซัร แต่พระนางซาเราะฮ์เกิดความหึงหวงจึงขอร้องให้ท่านนำบุตรชายอิสมาอิลพร้อมพระนางฮาซัรผู้เป็นมารดาออกไปอยู่ที่อื่น ท่านจึงนำทั้งสองคนออกทางไปยังดินแดนมักกะฮ์ ” (Ibn Kathir , 1996 : 220)

ท่านนำบุตรชายพร้อมพระนางฮาซัรเดินทางออกจากปาเลสไตน์มุ่งหน้าตามพระบัญชาแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาไปยังดินแดนมักกะฮ์ ซึ่งเต็มไปด้วยความแห้งแล้ง ไม่มีน้ำ ไม่มีดินไม้ ไม่มีสิ่งใดๆเลย มีเพียงความอดทน ความหวัง ความเมตตาจากอัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้นที่จะทำให้ท่าน ภรรยาและบุตรน้อยสามารถผ่านการทดสอบจากพระเจ้าครั้งนี้ไปได้ อัลกุรอานระบุว่า

﴿رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ﴾

سورة ابراهيم : 37

ความว่า โอ้พระเจ้าของเรา แท้จริงข้าพระองค์ได้ให้ลูกหลานของข้าพระองค์พำนักอยู่ ณ ที่ราบลุ่มนี้โดยไม่มีพืชผลใดๆซึ่งอยู่ใกล้บ้านอันเป็นเขตหวงห้ามของพระองค์ โอ้พระเจ้าของเราเพื่อให้พวกเขาดำรงการละหมาดขอพระองค์ทรงให้จิตใจจากปวงมนุษย์ มุ่งไปยังพวกเขาและทรงประทานปัจจัยยังชีพที่เป็นพืชผลแก่พวกเขาหวังว่าพวกเขาจะขอบคุณ [37]

(สุเราะฮ์อิบรอฮีม : 37)

หลังจากนั้นนบีอิบรอฮีมได้เดินทางกลับมายังปาเลสไตน์ได้เพียงระยะหนึ่ง อัลลอฮ์ได้ทรงทดสอบแรงศรัทธาของท่านด้วยความฝัน โดยการบัญชาให้เชือดบุตรชายผู้น่ารักของตนเอง ด้วยเหตุนี้ท่านจึงออกเดินทางไปยังมักกะฮ์ และเล่าเรื่องราวให้อิสมาอิลฟังซึ่งบุตรชายของท่านตอบรับคำบัญชาของอัลลอฮ์เช่นกัน แต่ด้วยพระเมตตาแห่งอัลลอฮ์ พระองค์ทรงใช้ให้เชือดสัตว์แทนและตอบแทนการ

จงรักภักดีของนบีอิบรอฮีมที่มีต่อพระองค์ โดยการให้มีบุตรอีกหนึ่งคนคืออิสฮากซึ่งเป็นน้องชายของอิสมาอีล อัลกุรอานได้กล่าวว่า

﴿ وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيِّدِينَ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَؤُا إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْخُكَ فَأَنْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ﴿١٠٢﴾ قَالَ يَتَابِعُ أَفْعَلُ مَا تُؤْمُرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٣﴾ فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٤﴾ وَنَدَيْنَاهُ أَنِ يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿١٠٥﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٦﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَّ الْبَلْتُوَا الْمُبِينِ ﴿١٠٧﴾ وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٩﴾ سَلَّمْ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١١٠﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١١﴾ إِنَّهُ مِن عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّن الصَّالِحِينَ ﴿١١٣﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٤﴾

سورة الصافات : 99-113

ความว่า และอิบรอฮีมกล่าวว่า ฉันจะไปหาพระเจ้าของฉันแน่นอนพระองค์จะทรงแนะนำทางให้แก่ฉัน[99] ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงประทานบุตรที่มาจากหมู่คนดีให้แก่ข้าพระองค์ด้วย[100] ดังนั้น เราจึงแจ้งข่าวดีแก่เขา (ว่าจะได้) ลูกคนหนึ่งที่มีความอดทนขันติ (คือ อิสมาอีล) [101] ครั้นเมื่อเขา (อิสมาอีล) เติบโตขึ้นไปไหนมาไหนกับเขา (อิบรอฮีม) ได้แล้ว อิบรอฮีมได้กล่าวขึ้นว่า โอ้ลูกเอ๋ย !แท้จริงพ่อได้เห็นในขณะฝันว่า พ่อได้เชื่อคนเจ้าจงคิดดูซิว่าเจ้าจะเห็นเป็นอย่างไร? เขากล่าวว่า โอ้พ่อเจ้า!พ่อจงปฏิบัติตามที่พ่อได้ถูกบัญชาามาเถิด หากทรงประสงค์พ่อจะเห็นฉันว่า ฉันอยู่ในหมู่ผู้มีความอดทน[102] ครั้นเมื่อทั้งสอง (พ่อและลูก) ได้ยอมมอบตน (แก่) อิบรอฮีมได้ให้อิสมาอีลคว่ำหน้าลงกับพื้น[103] และเราได้เรียกเขาว่า โอ้ อิบรอฮีม เอ๋ย![104]แน่นอน เจ้าได้ปฏิบัติถูกต้องตามฝันแล้ว แท้จริงเช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย[105] แท้จริง นั่นคือ การทดสอบที่ซัดเจ้งแน่นอน[106] และเราได้ให้ค่าไถ่ตัวเขาด้วยสัตว์เชือดพลีอันใหญ่หลวง[107] และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติกุณ) แก่เขาในกลุ่มชนรุ่นหลังๆ[108] สานติจึงมีแต่อิบรอฮีม[109] เช่นนั้นแหละ เรา จะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย[110] แท้จริง เขา (อิบรอฮีม) เป็นคนหนึ่งในปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา[111] เราได้แจ้งข่าวดีแก่เขาว่า จะได้ (ลูกคนหนึ่ง) อิสฮากเป็นนบี (จะเป็นหนึ่ง) ในหมู่คนดีทั้งหลาย[112] และเราได้ให้ความจำริญแก่เขาและแก่อิสฮากและในหมู่ลูกหลานของเขาทั้งสองนั้นมีผู้ทำความดีและมีผู้ชั่วกรรมแก่ตัวของเขาอย่างซัดเจ้ง[113]

(สุเราะฮ์อัลศ็อฟฟาต : 99-113)

อายะฮ์ดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่าบุตรคนแรกของนบีอิบรอฮีม(อับราฮัม)คือ อิสมาอีล (Ismael) ไม่ใช่อิสฮาก (Isaac) ตามคำอ้างของชาวยะฮูดีย์ Ibn Kathir กล่าวถึงช่วงที่นบีอิบรอฮีม ทราบข่าวดีจะได้ให้กำเนิดอิสฮากว่า “ ขณะที่ท่านเดินทางไปยังเมืองมัคกัน²³ พร้อมพระนางซาราฮ์เพื่อ ไปช่วยเหลือนบีลูฏที่กำลังถูกรังแกจากพวกปฏิเสธขณะเผยแผ่อัลอิสลาม ท่านได้รับข่าวดีจากอัลลอฮ์ แจ้งให้ทราบว่าท่านจะได้บุตรอีกคนคืออิสฮาก และจะเป็นนบีอีกองค์หลังพระองค์ ” (Ibn Kathir , 1996 : 230) เรื่องราวดังกล่าวมีปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلْنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبَشْرَى قَالُوا سَلَمًا قَالَ سَلَمٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾ وَأَمْرَاتُهُ قَابِئَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾ قَالَتْ يَتُوبَلَىٰ ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا أَنْعَجِبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴿٧٣﴾﴾

سورة هود : 69-73

ความว่า และแน่นอนบรรดาทูตของเราได้มายังอิบรอฮีมพร้อมทั้งข่าวดีพวกเขาบอกว่า ขอความศานติง มีแต่ท่าน เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่าขอความศานติงมีแต่พวกท่าน ดังนั้นเขามีได้รู้เรื่องที่เขานำลูกวัวย่าง ออกมา[69] ครั้นเมื่อเขาเห็นว่ามือของพวกเขาไม่ถึงมันเขาไม่พอใจ และรู้สึกกลัวพวกเขา พวกเขาบอกว่า อย่ากลัวเลยแท้จริงเราถูกส่งมายังกลุ่มชนของลูฏ[70] และภรรยาของเขายืนอยู่แล้วนางหิวเราะ เราจึงแจ้ง ข่าวดีแก่นางด้วย (การได้บุตรชื่อ) อิสฮากและหลังจากอิสฮากก็ยะฮูด[71] นางกล่าวว่า โอ้ แปลกแท้ ๆ ฉันจะมีบุตรหรือ ขณะที่ฉันแก่แล้วและนี่สามีของฉันก็แก่แล้ว แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดแท้[72] พวกเขาบอกว่าเธอแปลกใจต่อพระบัญชาของอัลลอฮ์หรือ? ความเมตตาของอัลลอฮ์ และความจำเริญของ พระองค์จึงประสบแก่พวกท่าน โอ้ครอบครัว(ของอิบรอฮีม) แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ได้รับการ สรรเสริญผู้ทรงประเสริฐยิ่ง[73]

(สุเราะฮ์ฮุด :69-73)

²³ เมืองมัคกันหรือมัคยานตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของปาเลสไตน์ Ibn Kathir กล่าวว่า “ เมืองมัคกันเป็นเมืองที่อัลลอฮ์ เคยลงโทษพวกอัยกะฮ์ (اصحاب الايكة) ซึ่งเป็นพวกพ้องของชูเอบ ” (Ibn Kathir ,1996 : 353)

และปรากฏในอัลกุรอานเช่นกันว่า

﴿وَنَبِّئَهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ۖ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلِّمًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٦﴾ قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٧﴾ قَالَ أَبَشْرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَا تَبَشِّرُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا بِشْرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقَاطِئِينَ ﴿٥٩﴾ قَالَ وَمَنْ يَقْتَضُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٦٠﴾﴾

سورة الحجر : 51-56

ความว่า และจงแจ้งพวกเขาให้ทราบถึงบรรดาแขกของอิบรอฮีม[51] เมื่อพวกเขาเข้าไปหาเขา (อิบรอฮีม) แล้วกล่าวว่า สานติเขากล่าวว่า แท้จริงเราแล้วพวกท่าน[52] พวกเราแล้วว่า ท่านอย่ากลัว แท้จริงเราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านเกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งที่มีความรู้ [53] เขากล่าวว่าพวกท่านมาแจ้งข่าวดีแก่ฉันเมื่อความชราภาพได้ประสบแก่ฉันแล้วกระนั้นหรือ ? แล้วเรื่องอะไรเล่าที่พวกท่านจะแจ้งข่าวดีแก่ฉัน!? [54] พวกเขากล่าวว่า เราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านด้วยความจริงคั้งนั้นท่านอย่าอยู่ในหมู่ผู้สิ้นหวัง[55] เขากล่าวว่า และจะไม่มีผู้ใดที่สิ้นหวังในพระเมตตาของพระเจ้าของเขา นอกจากพวกหลงผิด[56]

(สุเราะฮ์อัลฮิจร: 51-56)

นอกจากนั้นปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلِّمًا قَالَ سَلِّمٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ﴿٢٨﴾ قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٩﴾ فَأَقْبَلَتْ أَمْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٣٠﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣١﴾﴾

سورة الذاريات : 24-30

ความว่า เรื่องราวของแขกผู้มีเกียรติของอิบรอฮีมได้มาถึงเจ้าบ้านไหม? [24] เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาเขา (อิบรอฮีม) พวกเขากล่าวว่า สานติ เขากล่าวว่า(ตอบว่า)สานติ(พวกท่านเป็น)หมู่ชนผู้แปลกหน้า[25] แล้วเขารีบเข้าไปหาครอบครัวของเขาแล้วได้นำลูกวัวอ้วน(ย่างเสร็จแล้ว)ออกมา[26] และได้วางมันไว้ข้างหน้าพวกเขา เขากล่าวว่าพวกท่านไม่กินหรือ? [27] (เมื่อพวกเขาไม่กินอาหาร)คั้งนั้นเขาารู้สึกกลัวพวกเขา พวกเขาจึงกล่าวว่าอย่ากลัวเลยและได้แจ้งข่าวดีแก่เขาเกี่ยวกับลูกคนหนึ่งที่มีความรู้[28]คั้งนั้นภริยาของเขาได้ออกมาตะโกนพลางตบหน้าของนางแล้วกล่าวว่าหญิงแก่เป็นหมัน[29]พวกเขากล่าวว่า เช่นนั้นแหละพระเจ้าของเธอได้ตรัสไว้เช่นนั้น แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เสมอ[30]

(สุเราะฮ์อัลซุฮารียาต : 24-30)

อายะฮ์ทั้งหมดข้างต้นกล่าวถึงการกำเนิดของอิสฮาก ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่ มุฮัมมัด บิน กะบ และนักวิชาการมุสลิมคนอื่น ๆ มีความเห็นว่า บุคคลที่ถูกพระบัญชาให้เชือดคือ อิสมาอีล (Ismael) ไม่ใช่อิสฮาก (Isaac) อย่างที่ชาวอิวักกล่าวอ้างเพราะว่าถ้าหากอิสฮากถูกเชือด(ตาย)ในวัยเด็กแล้วอัลลอฮ์จะ

คริสต์ได้อย่างไรว่าอิสสาทจะให้กำเนิดบุตรชายชื่อยะฮูบ ในทางตรงกันข้ามเป็นไปได้ที่จะเชือดอิสสาทหลังให้กำเนิดคนปียะฮูบ

Ibn Kathir กล่าวว่า “ มีการรายงานจำนวนมากที่รับเอามาจากอิสรออีลียาด (เรื่องเล่าจากพวกยิว) เกี่ยวกับการเชือดแพะแกะแทนนบีอิสมาอีล แต่สำหรับพวกเราแล้วคือ สิ่งปรากฏในอัลกุรอานและอัลหะดีษอีกหลายบทคือสิ่งที่พอเพียงโดยไม่ต้องอ้างอิงอิสรออีลียาด ” (Ibn Kathir, 1996:227)

การเชือดสัตว์แทนนบีอิสมาอีลถือเป็นหลักฐานยืนยันที่เพียงพอว่า บุคคลที่จะถูกเชือดคืออิสมาอีล เพราะขณะมีบัญชาให้เชือดอิสมาอีลนั้นอิสมาอีลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมักกะฮมาตั้งแต่เด็ก ๆ โดยอิสสาท(Isaac) พี่ชายไม่ทราบ เพราะอิสสาทอาศัยอยู่ที่แผ่นดินปาเลสไตน์ นอกจากนี้ในอัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮูด อายะฮ์ 71 ได้กล่าวถึงเรื่องการเชือดอิสมาอีลก่อนกล่าวถึงการแจ้งข่าวดีแก่นบีอิบรอฮีมว่าจะได้บุตรอิสสาทเป็นนบี (*وَبَشِّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ*) เราจึงแจ้งข่าวดีแก่นางด้วย (การได้บุตรชื่อ) *อิสสาทและหลังจากอิสสาทคือยะฮูบ*)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ สิ่งที่รายงานมาจากอิบนุอิสสาทนั้นเป็นเพียงเรื่องเล่าที่ได้มาจากอิสรออีลียาด(เรื่องเล่าชาวยิว) มีการแก้ไขและบิดเบือน ซึ่งไม่มีทางเป็นไปได้ สำหรับคนพวกนี้พวกเขาเชื่อว่าอัลลอฮ์ทรงใช้ให้เชือดบุตรวัยหนุ่มน้อยเพียงคนเดียวคืออิสสาท และสิ่งนี้คือการโกหกที่ต้องปฏิเสธ สาเหตุที่พยายามอ้างว่าบุคคลที่จะเชือดแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า นั่นคืออิสสาท เนื่องจากพวกยะฮูดี(ยิว)เกิดความอิจฉาชาวอาหรับ เพราะอิสมาอีลคือบิดาแห่งชนชาติอาหรับซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นอิญาซโดยมีนบีฮัมมัดสืบทอดการเป็นนบีในยุคต่อมา ส่วนอิสสาทเป็นบิดาของยะฮูบ (อิสราเอล)ซึ่งพวกเขาอ้างว่าเป็นเชื้อสาย พวกเขาต้องการให้เชื้อสายอันมีเกียรติและประเสริฐสืบทอดถึงพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงบิดเบือนพระคำรัสแห่งอัลลอฮ์โดยการเขียนเพิ่มเติม พวกเขาจึงกลายเป็นจอมโกหกโดยไม่ยอมรับว่า ความมีเกียรติและความประเสริฐนั้นอยู่ภายใต้อำนาจแห่งอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวจริงอยู่มีหลายคนจากชาวสะลัฟกล่าวว่าผู้ที่อัลลอฮ์ทรงใช้ให้เชือดคืออิสสาท แต่คำพูดของพวกเขาได้มาจากนักปราชญ์ยิวหรือนำมาจากการบันทึกของพวกอะฮ์ลุลกิตาบ(ชาวคัมภีร์) และเรื่องดังกล่าวนี้ไม่มีหลักฐานทางอัลหะดีษปรากฏอย่างถูกต้องและชัดเจน จนทำให้เราสามารถละทิ้งสิ่งที่ปรากฏตามคำกล่าวของอัลกุรอานโดยไม่ยอมเข้าใจสิ่งใดจากอัลกุรอาน ” (Ibn Kathir , 1996 : 227-228)

หลักฐานที่ดีที่สุดคือหลักฐานที่ปรากฏจากอัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮูด อายะฮ์ 71 ที่ระบุอย่างชัดเจน (*فَبَشِّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يُعْقُوبَ*) ความว่า *ดังนั้นเราจึงได้แจ้งข่าวดีแก่นางด้วย(การได้บุตรชื่อ)อิสสาทและหลังจากอิสสาทคือยะฮูบ* เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วยิวจะกล่าวอ้างได้อย่างไรว่า อัลลอฮ์ทรงแจ้งข่าวดีแก่อิสสาทว่าต่อไปเขาจะกำเนิดบุตรชื่อยะฮูบและอัลลอฮ์ ﷻ ทรงใช้ให้เชือดอิสสาทตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ ก่อนที่ยะฮูบจะเกิด? เพราะคำอ้างดังกล่าวมันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน โดยเฉพาะประโยคที่ว่า *ดังนั้นเราจึงได้แจ้งข่าวดีแก่นางด้วย(การได้บุตรชื่อ)อิสสาท* เป็นประโยคแจ้งข่าวดีที่สมบูรณ์ ส่วนประโยคที่ระบุว่า *และหลังจากอิสสาทคือยะฮูบ* เป็นอีกประโยคที่ไม่ได้อยู่ในเรื่องการแจ้งข่าวดี

การวางรากฐานบัยตุลลอฮฺ ณ นครมักกะฮฺ

ณ คาบสมุทรอารเบีย อัลกุรอานได้กล่าวถึง บัยตุลลอฮฺ (بيت الله) สถานที่สำคัญที่สุดในอัลอิสลามซึ่งถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดามุสลิมตั้งแต่ยุคนบีอิบรอฮีม عليه السلام โดยท่านและบุตรชายนบีอิสมาอีลเป็นบุคคลที่วางรากฐานของบัยตุลลอฮฺ เพื่อให้บรรดามุสลิมผู้ศรัทธาแสดงความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และเกรียงไกรด้วยการเดินทางมาประกอบพิธีฮัจญ์ ณ นครมักกะฮฺ และเป็นทิศทางสำหรับการมีสการต่ออัลลอฮ์ ﷻ ของมุสลิมดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ ﴾

سورة الحج : 26-27

ความว่า และจงรำลึกเมื่อเราได้ชี้แนะสถานอัลบัยต์(บัยตุลลอฮฺ)แก่อิบรอฮีมว่า เจ้าอย่าตั้งภาคีต่อข้าแต่อย่างใด และจงทำบ้านของข้าให้สะอาดสำหรับผู้มาเวียนรอบ ผู้ยืนละหมาด ผู้รูกัวะ และผู้สัจูด[26] และจงประกาศแก่นุญญ์ทั่วไปเพื่อการทำฮัจญ์พวกเขาจะมาหาเจ้าโดยทางเท้า และโดยทางอุฐุเพรียวทุกตัวจะมาจากทางไกลทุกทิศทาง[27]

(สุเราะฮ์อัลฮัจญ์ : 26-27)

อัลกุรอานได้กล่าวถึงสภาพนครมักกะฮฺ ซึ่งจะเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ในอนาคตจนกลายเป็นศูนย์กลางทางการค้าที่มีความเจริญก้าวหน้า ทั้งด้านทางศาสนาและอารยธรรมอัลอิสลาม เนื่องมาจากการเผยแผ่อัลอิสลามของลูกหลานนบีอิบรอฮีม ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَإِذْ أَتَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۗ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۗ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَا وَآخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلِّينَ ۖ وَعَهْدَنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ ۖ مَنْ ءَامَنَ مِنهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمْتِعْهُ قَلِيلًا ۖ ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٩﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةٌ مُّسْلِمَةٌ لَّكَ وَارِنَا

مَنَاسِكَنَا وَتُبَّ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٤﴾ رَبَّنَا وَأَبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْنَا آيَاتِكَ
وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٥﴾

سورة البقرة : 124-129

ความว่า จงนึกถึงเมื่อพระผู้อภิบาลของเขาได้ทรงทดสอบอิบรอฮีมในบางสิ่ง แล้วเขาได้ปฏิบัติโดย
ครบถ้วน พระองค์ทรงตรัสว่า ฉันจะทำให้เจ้าเป็นผู้นำของมนุษยชาติ เขาได้ถามว่าสัญญาี้รวมถึง
ลูกหลานของฉันด้วยหรือ พระองค์ตรัสว่า สัญญาของฉันไม่แผ่ถึงพวกอธรรม[124] และจงรำลึกถึง
ขณะที่เราได้ให้บ้านหลังนั้นเป็นที่กลับมาสำหรับมนุษย์และเป็นที่พักพิง และพวกเจ้าจงยึดเอาที่ยืน
ของอิบรอฮีมเป็นที่ละหมาดเถิด และเราได้สั่งเสียแก่อิบรอฮีมและอิสมาอีลว่าเจ้าทั้งสองจงทำความ
สะอาดบ้านของข้าเพื่อบรรดาผู้ทำการภูเขาวาฟและบรรดาผู้ทำการเอียดิกาฟ และบรรดาผู้ที่ทำรุกวะและ
สุญูด[125] และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมได้วิงวอนว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงให้ที่นี่
เป็นเมืองที่ปลอดภัยและ โปรดประทานบรรดาผลไม้ให้เป็นที่บังจายยังชีพแก่ชาวเมืองนั้นด้วยคือผู้ที่ศรัทธา
ต่ออัลลอฮ์และวันอาคิเราะฮ์จากพวกเขา พระองค์ตรัสว่าผู้ใดที่ปฏิเสธการศรัทธาข้าจะ让他ได้รับความ
ความสุขชั่วเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ภายหลังข้าจะบีบบังคับให้เขาไปสู่การทรมานแห่งจุมนรกและเป็น
จุดหมายปลายทางชั่วช้ายิ่ง[126] และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมและอิสมาอีลได้วางฐานของบ้านหลังนั้น
ให้สูงขึ้น(โดยวิงวอนขอว่า)ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกข้าพระองค์โปรดรับ(งาน)จากพวกข้าพระองค์ด้วย
เถิด แท้จริงพระองค์นั้นทรงได้ยินและทรงรอบรู้[127]พระผู้อภิบาลของเราโปรดทำให้เราทั้งสองเป็นผู้
นอบน้อมต่อพระองค์ และได้ทรงโปรดให้ลูกหลานของเราเป็นชนชาติที่นอบน้อมต่อพระองค์ ขอได้ทรง
แสดงให้เราเห็นถึงการปฏิบัติศาสนกิจของเราและได้ทรงโปรดนิรโทษแก่เราโดยปราณี แน่แท้พระองค์
คือผู้ทรงนิรโทษโดยปราณีผู้ทรงเมตตาเสมอ[128] พระผู้อภิบาลของเราทรงโปรดให้ในหมู่พวกเขา
มีศาสนทูตเป็นผู้ที่จะมาสาธยายอายะฮ์ต่างๆของพระองค์แก่พวกเขาและสอนคัมภีร์และวิทยปัญญาให้แก่
พวกเขาและขัดเกลาชีวิตของพวกเขาให้สะอาด แน่แท้พระองค์คือผู้ทรงอำนาจผู้ทรงปรีชาญาณ[129]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 124-129)

การได้รับการแต่งตั้งเป็นนบีผู้เผยแผ่ศาสนาจากอัลลอฮ์ จึงเป็นสิ่งยืนยันว่าบุคคลดังกล่าวคือ
นบีมุฮัมมัดอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้บรรดานบีในอัลอิสลามจึงมีความแตกต่างจากบรรดาศาสดาในศาสนา
อื่นๆที่ได้มากรยอมรับของบรรดาผู้เลื่อมใส ศรัทธา หรืออาศัยการฝึกฝนโดยผ่านกระบวนการทดสอบจน
บรรลุถึงขั้นตรัสรู้หรือหยั่งรู้เกือบทั้งหมด หรือสามารถดำรงชีวิตอยู่เหนือความเป็นมนุษย์ด้วย
ไสยศาสตร์ ศาสดาหรือบุคคลต่างๆเหล่านี้ไม่เรียกว่า นบี (Nabi) ตามทัศนะอัลอิสลาม บรรดานบี
ในอัลอิสลามจำเป็นต้องได้มาจากการแต่งตั้งแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงปรีชาญาณแต่เพียงผู้เดียว โดยมีได้จำกัด
ว่าจะต้องมาจากเชื้อสายใดดังอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

سورة يونس : 47

ความว่า และทุกๆประชาชาตินั้นย่อมมีศาสนทูต ดังนั้นเมื่อศาสนทูตของพวกเขาได้มา(ยังพวกเขา) ระหว่าง พวกเขาจะถูกตัดสินด้วยความยุติธรรม โดยพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมเลย

(สุเราะฮ์ยูนุส : 47)

บุตรหลานของนบีอิบรอฮีมหลายท่านได้รับการแต่งตั้งเป็นนบี เช่นนบีอิสฮาก นบียะอุกุบ นบียูซุฟ นบีมูซา และนบีอิซา บางท่านได้รับแต่งตั้งเป็นผู้นำและกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ เช่น นบีดาวูด (เดวิด)และนบีสุลัยมาน(โซโลมอน)ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ ۚ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ ۚ كُلًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿٤٩﴾ وَمِنَ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ ۚ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٠﴾﴾

سورة الانعام : 84-87

ความว่า และเราได้ให้แก่เขา ซึ่งอิสฮาก และยะอุกุบทั้งหมดนั้นเราได้แนะนำแล้ว และนุสเราก้ได้แนะนำแล้วแต่ก่อนโน้น และจากลูกหลานของเขานั้น คือ ดาวูด และสุลัยมานและอัยยูบและยูซุฟและมูซา และฮารูน และในทำนองนั้นแหละเราจะตอบแทนแก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย[84] และชะกะเรีย และยะฮยา และอิซา และอิลยาซทุกคนนั้นอยู่ในหมู่คนดี[85] และอิสมาอีล และอัลยะสะอ์ และยูนุสและฎุฎฏ แต่ละท่านนั้นเราได้ให้ดีเด่นเหนือกว่าประชาชาติทั้งหลาย[86] และ (เราได้ให้ดีเด่นอีก) ซึ่งส่วนหนึ่งจากบรรดาบิดาของพวกเขาและลูกหลานของพวกเขาและพี่น้องของพวกเขา และเราได้เลือกพวกเขา และได้แนะนำพวกเขาไปสู่ทางอันเที่ยงตรง[87]

(สุเราะฮ์อัลอันอาม: 84-87)

หลักการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ของนบีอิบรอฮีมและบุตรหลานของท่าน ต่างสอดคล้องกับหลักการศรัทธาของบรรดานบีก่อนๆเช่นนบีนุส(โนอาห์) แม้ว่านบิบางท่านอาจจะได้รับคัมภีร์ที่แตกต่างกันก็ตามเช่นนบีมูซาได้รับคัมภีร์เตารอต นบีดาวูดได้รับการประทานคัมภีร์ซะบูร์ และนบีอิซาได้รับคัมภีร์อิลลิล แต่เนื้อหากายในคัมภีร์เหล่านั้นล้วนสอดคล้องกันกล่าวคือเรียกร้องให้จงรักภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวโดยไม่มีการบังคับแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ทำให้เกิดกลุ่มที่ฝัศรัทธาค้นหาความจริงและกลุ่มผู้ฝ่าฝืน หลงผิด ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُّهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾

سورة الحديد : 26

ความว่า (ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ) โดยแน่นอนเราได้ส่งนุฮฺ (โนอาห์) และอิบรอฮีม และเราได้ทำให้ลูกหลานของเขาทั้งสองเป็นนบี และเราได้ประทานคัมภีร์ (เตารอต อังฆะบัวร์ อินญีล และอัลกุรอาน) ดังนั้นบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกตั้ง และส่วนมากในหมู่พวกเขาก็เป็นผู้ฝ่าฝืนหลงทาง[26]

(สุเราะฮ์อัลอะหะดีด : 26)

นบีอิบรอฮีมได้ให้กำเนิดบุตรเป็นผู้นำ 2 เชื้อสายสำคัญคือ เชื้อสายนบีอิสมาอีล (Ismael) บุตรพระนางฮาซัร และเชื้อสายนบีอิสฮาก (Isaac) บุตรพระนางซาระฮุ และนบีอิสฮากได้ให้กำเนิดนบียะอุกุบผู้เป็นต้นตระกูลของวงศ์วานอิสราเอล โดยในกลุ่มวงศ์วานอิสราเอลมีหลายท่านได้รับการแต่งตั้งเป็นนบีเช่น นบียูซุฟ นบีมูซา นบีสารูน นบียะฮูยา นบีชะกะรียาและองค์อื่นๆจนถึงคนสุดท้ายของเชื้อสายนี้คือนบีอิซา ส่วนนบีอิสมาอีลบุตรพระนางฮาซัรเป็นต้นกำเนิดของชนชาติอาหรับและตระกูลต่างๆ โดยมีนบีมุฮัมมัด ﷺ เป็นนบีมืดที่สุดท้าย

Ibn Kathir กล่าวถึงบรรดาบุตรของนบีอิบรอฮีมว่า “ อับรอฮิม อังฆะฮัยลี ได้กล่าวว่า บุตรคนแรกของนบีอิบรอฮีมคือ อิสมาอีลบุตรพระนางฮาซัร คนต่อมาคืออิสฮากบุตรพระนางซาระฮุ หลังจากนั้นพระองค์ได้แต่งงานกับพระนางกอนกูร อิบรอฮิม บุตรสาว ญุกฏัน ซึ่งเป็นชาวกันอานโดยพระนางกอนกูรได้กำเนิดบุตรถึง 6 คนคือ มัดยัด, ซัมรอน, ชะร็อญญ์, ญุกฏาน, นะซัคและอีกคนไม่ถูกกล่าวชื่อ หลังจากนั้นท่านได้แต่งงานกับพระนางสะอูน บุตรสาว อะมีน โดยพระนางสะอูนได้ให้กำเนิดบุตรอีก 5 คน คือ กัยซาน, ชูร็อญญ์, อะมีน, ลูฏอน และนาฟีส ” (Ibn Kathir, 1996 : 252)

ชาวอิบรู

จากประวัติศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้นจะพบว่านบีอิบรอฮีมจะเดินทางย้ายถิ่นฐานเป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางระหว่างหัวเมืองต่างๆหรือการเดินทางข้ามระหว่างแผ่นดิน เช่น การเดินทางจากแผ่นดินบาบิโลนไปยังชาม คานอัน อียิปต์ และคาบสมุทรอารเบียตามลำดับ จนถูกชาวคานอันและชาวปาเลสไตน์ในยุคนั้นและนักประวัติศาสตร์ปัจจุบันเรียกว่า ชาวอิบรู (العبريون) โดยนบีอิบรอฮีมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำว่าวงศ์วานอิสราเอลและยะฮูดีแต่ประการใด นอกจากท่านเป็นเพียงบรรพบุรุษของชนชาติอาหรับและวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น

คำว่าอิบรู (Hebrew) เป็นภาษาอิบรูของชาวอิบรูตรงกับภาษาอาหรับว่า อิบรีย (Ebre) หรืออิบรอเนีย (عبري او عبراني) Ahmad Thalabi กล่าวว่า “ เรายอมรับว่านักวิชาการยังไม่สามารถค้นหาความหมายที่แท้จริงอย่างเห็นพ้องต้องกันได้ และถึงแม้ว่านักวิชาการจะสามารถหาข้อมูลทางความหมายได้ คำว่าอิบรู (อิบรู) ย่อมมีที่มาจากบุตรหลานของนบีอิบรอฮีม ” (Ahmad Thalabi, 1988 : 46)

นักวิชาการบางคนกล่าวว่า อิบรีย หรืออิบรอนี (عبري او عبراني) คือชื่อพื้นปี่อิบรอนีมาใช้เรียกตนเองเนื่องจากเดินทางข้ามแม่น้ำอาจจะเป็นแม่น้ำยูเฟรติส (الفرات) ขณะที่บางคนกล่าวว่า (عبري) คือชื่อบุคคลคนๆหนึ่งซึ่งเป็นบรรพบุรุษของนบีอิบรอนี บางคนกล่าวว่า (عبري) เป็นชื่อสถานที่หรือดินแดนแห่งหนึ่งที่วงศ์วานอิสราเอลเคยอาศัยอยู่ เพราะวงศ์วานอิสราเอลดั้งเดิมนั้นอาศัยอยู่ไปทั่วเดินทางเร่ร่อนไปตามทะเลทรายเพื่อแสวงหาแหล่งน้ำดื่มและใช้การเลี้ยงสัตว์ และบางคนกล่าวว่า คำว่า อิบรีย (عبري) มาจากคำว่ากริยา 3 ตัวอักษรคือ عبر อ่านว่า อะบะเราะะ หมายถึง ตั้ดระยะทางหรือการเดินทางข้ามเขต ข้ามแดน ข้ามแม่น้ำ

Ahmad Thalabi กล่าวว่า “ ชาวคานาอัน ชาวอียิปต์ ชาวฟิลิสติน(ชื่อเดิมของชาวปาเลสไตน์) ต่างเรียกชนกลุ่มนี้ว่า ชาวฮิบรู(อิบรีย) เพราะคนเหล่านี้ผูกพันอยู่กับทะเลทราย โดยมีความเป็นอยู่แตกต่างจากชาวเมืองอย่างสิ้นเชิง หลังจากชนกลุ่มนี้หยุดเดินทางเร่ร่อนโดยอาศัยแผ่นดินอยู่บนแผ่นดินกันอาน (Canaan) และการที่พวกเขาได้สั้ดศรากับนักเดินทางเร่ร่อนออกไปทำให้คำว่า ฮิบรู (عبري) ถูกนำมาใช้เพื่อกถึงวิถีชีวิตเร่ร่อน ลำบาก ยากเข็ญในช่วงแรกๆเท่านั้น หลังจากนั้นคำว่า บะนูอิสราเอล(วงศ์วานอิสราเอล) เริ่มเข้ามาอิทธิพลและเป็นที่รู้จักมากขึ้น” (Ahmad Thalabi , 1988 : 46)

ไม่ว่านักวิชาการทางภาษาฮิบรูและภาษาอาหรับจะให้ความหมายว่าอย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่บ่งชี้ถึงความเป็น ชาวฮิบรู อย่างชัดเจนก็คือการอพยพ เร่ร่อนของชนกลุ่มชนเผ่าต่างๆไปตามทะเลทราย ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับพวกอาหรับเร่ร่อน(บะคะวีย) ในเวลาเดียวกันย่อมมีความแตกต่างจากกลุ่มชนที่อาศัยอยู่เป็นหลักเป็นแหล่งหรือคนเมือง(มะคะนีย) อย่างแน่นอน

Ahmad Thalabi กล่าวถึงภาษาฮิบรูว่า “ นักเดินทางเร่ร่อนอพยพกลุ่มนี้มีระยะเวลาเดินทางที่ยาวนานจนประวัติศาสตร์ไม่สามารถระบุชัดเจนได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราสามารถรู้ได้คือการเดินทางอพยพของชนกลุ่มนี้เริ่มจากนครอูร์แคว้นกาลเดียไปยังแผ่นดินกันอานพร้อมไปด้วยปศุสัตว์ การเดินทางดังกล่าวจึงจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการเดินทางนานหลายปี เพราะชนกลุ่มนี้ออกเดินทางอย่างไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน พวกเขาอพยพย้ายถิ่นฐานเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับศัตรูที่มีหลักการศรัทธาและแนวคิดสวนทางกัน จากจุดนี้เราสามารถรู้ได้ว่า ชาวฮิบรู (عبري) จะต้องเดินทางผ่านเมืองต่างๆ และหยุดพักเมื่อพบสถานที่เหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ก่อนจะอพยพออกเดินทางต่อไปต่อ การผ่านและหยุดพักตามเมืองต่างๆทำให้เราทราบว่า ภาษาของพวกเขาจะต้องได้รับอิทธิพลจากภาษาท้องถิ่น(พื้นเมือง)ที่พวกเขาหยุดพักและอาศัยอยู่ ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 50-51)

ด้วยเหตุนี้เราจึงพบว่าในภาษาฮิบรู (Hebrew-عبري) นั้นมีคำพูดต่างมากมายที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอื่นเช่นภาษาของชาวกันอาน(ในปาเลสไตน์) ซึ่งเป็นภาษาเดียวกับพวกอาราเมียน (Aramean-اراميو) แต่มีความใกล้เคียงกับภาษาอาหรับและต่างจากภาษาฮิบรูที่ชาวฮิบรูใช้พูดกัน มันเป็นภาษาพูดที่มีสำเนียงเฉพาะกลุ่มหรือท้องถิ่น(ละฮุญะฮฺ)แต่ได้รับอิทธิพลทางภาษาจากพวกอื่น เช่นหลักไวยากรณ์และคำศัพท์ต่างๆ ดังนั้นภาษาฮิบรูจึงถูกเรียกว่า ละฮุญะฮฺ อิบรีย (ภาษาฮิบรูแต่ละท้องถิ่น)

นอกจากนั้นคำว่า *ชาวฮิบรูและภาษาฮิบรู* มิได้หมายถึงลูกหลานอิสราเอลหรือชนชาติอิสราเอลเท่านั้นเหมือนที่นักวิชาการและนักประวัติศาสตร์ตะวันตกหลายๆท่านพยายามให้คำจำกัดความหมายว่า ชาวฮิบรูคือชาวิวเท่านั้น เพราะ “ คำว่า ฮิบรู(עִבְרִי)ถูกนำมาใช้เมื่อประมาณ 2,000 ปีก่อนคริสตกาล โดยช่วงก่อนหน้านั้นมีเผ่าใหญ่ๆหลายเผ่าที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของคาบสมุทรอารเบียและตามชนบทของเมืองซามซึ่งพวกเขาเป็นนักเดินทางอพยพเร่ร่อนเช่นกัน ดังนั้นคำว่า ฮิบรู(עִבְרִי)จึงหมายถึงนักเดินทางเร่ร่อนเหล่านี้ด้วย ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น ฮิบรู คือภาษาหนึ่งของชาวปาเลสไตน์ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินกันอาน และเผ่าต่างๆที่เดินทางเร่ร่อนในแถบทะเลทรายซีไนและทิศตะวันออกของจอร์แดน ไม่ว่าจะเป็นพวกอะมาลิก(ฮิกโซซ) พวกมะคะเนียน และเผ่าอื่นๆอีกมากมาย จนคำว่า ฮิบรู(עִבְרִי) กลายเป็นคำที่มีความหมายคล้ายกับคำว่า คนชนบทเร่ร่อนหรือคนทะเลทราย ตามความหมายที่กล่าวมาการใช้คำว่า ฮิบรีย์ อิบรีย์ เคาะบิรู และอะบิรู จึงปรากฏในหลักฐานอ้างอิงของพวกมิสมารีย์และพวกฟาโรห์ โดยในยุคดังกล่าวยังไม่พบพวกยะฮูดี(ยิว)เลย ต่อมาเมื่อพวกยะฮูดี(ยิว)เริ่มเกิด พวกเขาได้อ้างตนเองว่าเป็นกลุ่มที่สืบเชื้อสายมาจาก นบีมูซา(โมเสส)ต่างๆที่พวกเขาเองต่างกล่าวว่า ฮิบรูคือภาษาของชาวกันอาน(คานาอัน) หลังจากนั้นอิทธิพลของภาษาฮิบรูของชาวกันอานได้ครอบคลุมเผ่าต่างๆที่อยู่ในแผ่นดินของชาวอาราเมียน ไม่ว่าจะเป็นปาเลสไตน์ ซีเรีย และอิรัก ดังนั้นคำว่าฮิบรูในขณะนั้นจึงหมายถึงชาวอาราเมียนทั้งหมด ซึ่งพวกเขามาจากอาหรับเผ่าต่างๆที่เร่ร่อนมาจากคาบสมุทรอารเบียก่อนหน้าที่จะพบพวกยะฮูดี ” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 62)

ต่อมาช่วง 1,400 ปีก่อนคริสตกาลภาษาฮิบรูเริ่มเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง และหลักฐานชิ้นแรกที่เป็นภาษาฮิบรูปรากฏอยู่ในช่วง 1,200 ปีก่อนคริสตกาล หลังจากนั้นภาษาฮิบรูได้สูญหายไปประมาณ 200 กว่าปี ดังนั้นอายุของภาษาฮิบรูไม่เกิน 1,000 ปี

3. ยุคนบียะอูบ(ขอความสันติจึงมีแต่ท่าน)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิสราเอล (Israel) คือนามหนึ่งของนบียะอูบ บุตร อิสฮาก บุตร นบียิบรอฮีมซึ่งวงศ์วานอิสราเอลสืบเชื้อสายมาจากนบียิบรอฮีม นบียะอูบ عليه السلام มีบุตรชายทั้งหมด 12 คนและคนที่มึเกียรติที่สุดคือยูซุฟ พระองค์และครอบครัวเร่ร่อนอาศัยอยู่ทั่วทะเลทรายของปาเลสไตน์ก่อนอพยพหนีความแห้งแล้งเข้าสู่อียิปต์ ” (Ibn Kathir , 1996 : 288) เรื่องราวดังกล่าวเกิดขึ้นในแผ่นดินกันอาน(คานาอัน)โดยปรากฏในอัลกุรอานดังต่อไปนี้

﴿فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ﴾

سورة هود : 71

ความว่า ดังนั้นเราจึงได้แจ้งข่าวดีแก่นางด้วย(การได้บุตรชื่อ)อิสฮากและหลังจากอิสฮากคือยะอูบ

(สุเราะฮฮุด : 71)

ยะฮูดียั้มักกล่าวอ้างถึงอิสราเอล(นบิยะฮุฎบ)ว่าเป็นบรรพบุรุษของชาวอิสราเอล และ ยีคมันศรัทธาต่อพระยะโฮวาผู้เป็นพระเจ้า ทั้งๆอิสราเอล(นบิยะฮุฎบ)เป็นเพียงผู้ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะเพียงองค์เดียวมาโดยตลอด นอกจากนั้นก่อนท่านสิ้นชีวิตท่านได้กำชับวงศ์วานอิสราเอลให้ยึดมั่นต่อแนวทางของท่าน อัลกุรอานได้กล่าวถึงนบิยะฮุฎบด้วยคุณสมบัติที่มีแต่ความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ ท่านเป็นคนดีมีคุณธรรมเช่นบรรดานบิ้องค์ต่างๆดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۗ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ۗ﴾

سورة الانبياء : 72

ความว่า และเราได้ให้แก่เขา(อิบรอฮีม)บุตรชื่ออิสฮากและยะฮุฎบ(หลาน)เป็นการเพิ่มพูนและทั้งหมดเราได้ทำให้เป็นบรรดาคคนดีมีคุณธรรม

(สุเราะฮ์อัลอัมบิยาอ : 72)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ۚ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾

سورة العنكبوت : 27

ความว่า และเราได้ประทานให้แก่เขา(อิบรอฮีม)อิสฮากและยะฮุฎบและเราได้ทำให้ในลูกหลานของเขามีนบิและคัมภีร์และเราได้ให้เขาผลบุญของเขาในโลกนี้ และแท้จริงเขาในวันอาคิเราะฮ์เป็นคนหนึ่งจากบรรดาคคนดีมีศีลธรรม

(สุเราะฮ์อัลอังกะบูต : 27)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ ۖ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۗ أُولَى الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ۗ﴾

سورة ص : 45

ความว่า และจงรำลึกเถิดปวงบ่าวของเรา อิบรอฮีมและอิสฮากและยะฮุฎบ เป็นผู้ที่มีความเข้มแข็งและผู้มีสายตายาวไกล

(สุเราะฮ์ศ็อด : 45)

อายะฮ์ข้างต้นคือส่วนหนึ่งจากคุณสมบัติของนบิยะฮุฎบที่ถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานด้วยภาพที่แตกต่างจากพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)และหลักฐานอ้างอิงในศาสนาอื่นๆ โดยเฉพาะชาวยะฮูดียั้มักจะกล่าวถึงนบิยะฮุฎบในทางที่ไม่ดี และเป็นบุคคลที่มีแต่ความริษยาพี่น้อง แอบอ้างและโกหก “ ดังปรากฏในอัลอิศซาส²⁴ ว่าเมื่อ ไอแซก(นบิอิสฮาก)ชรามากสายตาไม่ค่อยดีได้กล่าวแก่ไอโซบุตรชายคนโตว่า บัดนี้

²⁴ อัลอิศซาสเป็นบทหนึ่งจากพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)

เราแก่มาแล้วเราไม่รู้ว่าจะสิ้นชีวิตเมื่อไรเจ้าจงเอาเครื่องมือล่าสัตว์เหล่านี้ออกไปล่าสัตว์ เพื่อปรุงเป็นอาหารที่เราชอบให้เรารับประทานก่อนตาย บังเอิญมีหลานบางคนได้ยินการพูดคุยระหว่างคนทั้งสอง และได้นำไปเล่าให้เขา(นบียะอูบ)ฟังและบอกให้ทำอาหารจากเนื้อสัตว์มาให้ปู่ เขาจึงกล่าวแก่มารดาว่า อิซหฺเป็นพี่ที่มีแต่ความรักความหวังให้แต่ฉันไม่มีอะไรเลย บางทีบิดาฉันอาจจะมองเห็นอิซหฺเป็นหลานเพราะสายตาเขาไม่ดี มันทำให้ฉันเหมือนถูกสาปแช่งไม่มีความศรัทธา มารดาบอกว่า ขอพระเจ้าสาปส่งเจ้าไอ้ลูกรัก ฟังแม่ซะแล้วนางก็ทำอาหารที่สามีชอบให้ ขณะที่หลานๆก็นำเสื้อผ้าของอิซหฺมาให้สวมใส่ เมื่อยกอาหารไปให้บิดารับประทาน บิดา(สายตาไม่ดี)จึงถามว่า เจ้าเป็นใคร เขา(นบียะอูบ)ตอบว่า ฉันคืออิซหฺบุตรชายคนโต ฉันนำอาหารเหมือนที่พูดไว้มาให้ บิดาถามว่า ทำไมเจ้าจึงไปหามาได้เร็วเหลือเกิน เขาตอบว่า พระเจ้าของท่านทรงประทานความสะดวกแก่ฉัน บิดากล่าวว่า เจ้ามานั่งใกล้ๆฉันอยากรู้ว่าเจ้าใช่อิซหฺหรือไม่ เมื่อเขาไปนั่งใกล้ๆ บิดากล่าวว่า เสียงเจ้าคือยาโคบ(นบียะอูบ)แต่สองมือเจ้าคืออิซหฺ บิดาถึงถามซ้ำอีกว่า เจ้าคืออิซหฺลูกรักฉันหรือ เขาตอบว่า ใช่ฉันคืออิซหฺ หลังจากนั้นบิดาจึงลงมือรับประทานอาหารจนเสร็จและบอกลูกชายให้สวมกอดตนเอง บิดาจึงเข้าใจว่าเป็นอิซหฺเพราะใส่เสื้อผ้าพี่ชาย บิดาจึงขอดูอา(ขอพร)ต่อพระเจ้าให้ได้รับความความจำเริญ มีอำนาจปกครองประชาชาติและทุกฝ่ายอมสยบยอมจ้านน และขอให้เจ้าเป็นผู้นำครอบครัวและลูกหลานจากฝ่ายแม่เจ้าทั้งหมด ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 160-161)

กำเนิดนบียุซุฟ (ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)

เรื่องราวของนบียะอูบและนบียุซุฟ عليه السلام ถูกเล่าขานและถูกนำไปเขียนกันต่างๆนานา จนไม่สามารถแยกแยะออกได้ว่าส่วนไหนมาจากเรื่องเล่าชาวอิหร่าน²⁵ และส่วนไหนมาจากสายรายงานทางประวัติศาสตร์ของโลกมุสลิม al-Tabarī กล่าวว่า “ อิบน์อิซฮากกล่าวว่านบียุซุฟได้แต่งงานกับเราะฟาอฺ บุตรสาวบิดูวิล บุตรอิลาซฺ โดยพระนางได้กำเนิดบุตรสองคนคืออัยศ์และนบียะอูบ ต่อมาอัยศ์ได้แต่งงานกับบัสมะฮฺบุตรสาวนบียุซุฟ และนางได้กำเนิดบุตรชายคืออัครูม(โรม) ส่วนนบียะอูบ(อิสราเอล)ได้แต่งงานกับลียา(หรือลือสะ) บุตรสาวของลียานน้ำชาย โดยพระนางลียาได้กำเนิดบุตรชาย(คน)คือ ชัมอูน,ลาวี,ยะฮูซา,สะบาลูน(หรือสะบูลูน)และซัซฮฺ(หรือยัซซาเกิน)โดยมีบุตรสาว 1 คนคือตึนะฮฺ(หรือโรบีน) เมื่อพระนางลียาสิ้นชีวิตนบียะอูบได้แต่งงานกับพระนางเราะฮิลน้องสาวของพระนางลียาและได้บุตรอีกเช่นกันคือ นบียุซุฟและบิณยามีน ต่อมานบียะอูบก็มีบุตรกับพระนางซุลฟะฮฺและพระนางบัลหะฮฺ(ทั้งสองเป็นหญิงรับใช้) อีก 4 คน คือ ดาน,นัฟตาลี,ยาต และอะซึร์ ดังนั้นนบียะอูบจึงมีบุตรทั้งหมด 12 คน และในยุคที่นบียะอูบยังอาศัยอยู่ในแผ่นดินฮัรอนโดยหา

²⁵ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อาชาติอิสราเอล หมายถึงเรื่องเล่าชาวอิหร่านที่ได้มาจากพระคัมภีร์

เลี้ยงครอบครัวด้วยการเลี้ยงสัตว์ ต่อมานบียะอูบไปคืออพยพครอบครัวมาอาศัยอยู่ที่นครเยรูซาเล็ม ” (al-Tabari , 1991 : 190-192)

นบียูซุฟเป็นหนึ่งในจากบรรดานบีในยุคต้นของวงศ์วานอิสราเอล เรื่องราวของท่านสะท้อนให้เห็นถึงการยึดมั่นตามแนวทางของอัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก โดยเฉพาะแนวทางของท่านแตกต่างจากสิ่งปรากฏในพระคัมภีร์เก่าหรือพันธสัญญาเดิม (The Old Testament) และพระคัมภีร์ใหม่หรือพันธสัญญาใหม่ (The New Testament) อย่างสิ้นเชิง

นอกจากนั้นประวัติของท่านยังแสดงให้เห็นถึง ผลกระทบที่เกิดจากแรงริษยา การช่วยเหลือของมนุษย์ที่แฝงไปด้วยผลประโยชน์ อำนาจแห่งความรัก การยืนหยัดบนความจริงด้วยความอดทนอันคงมาต่อความทุกข์ยากความลำบากที่จะเกิดขึ้น เพื่อวันข้างหน้าจะได้รับการตอบแทนอย่างงดงาม การให้อภัยซึ่งกันและกัน และความฝันของท่านที่เป็นจริง

ความฝันของมนุษย์

อัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพทรงเล่าเรื่องราวของนบียูซุฟให้แก่บิฮัมมัด ﷺ ขณะที่การเผยแผ่อัลอิสลามของท่านเผชิญหน้ากับการต่อต้านจากศัตรูชาวมักกะฮ์ บรรดาสาวกหลายคนถูกคุมขังเหยียดหยาม บางคนถูกลงโทษอย่างทารุณ บางกลุ่มวางแผนคิดกำจัดท่านโดยเฉพาะหลังจากท่านสูญเสียพระนางละอียดียะฮ์ภรรยาอันเป็นที่รักไป เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ท่านรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ท้อแท้ ชาวมักกะฮ์หลายคนพยายามจับผิดท่านด้วยคำถามเกี่ยวกับลูกหลานอิสราเอล เช่นเรื่องราวของนบียูซุฟ พวกเขาคิดว่าหากท่านไม่สามารถตอบเรื่องชาวยิวได้แสดงว่าท่านไม่ใช่ชนบีจริง และพวกเขาสามารถตะโกนบอกคนทั่วไปได้อย่างเต็มปากว่า มุฮัมมัดเป็นจอมโกหก แต่เมื่ออัลกุรอานถูกประทานลงมาให้แก่ท่าน พวกศัตรูของท่านประสบกับความผิดหวัง

เรื่องราวของนบียูซุฟ ﷺ ที่ถูกประทานลงในช่วงมุสลิมพบกับวิกฤตินี้ จึงเป็นบทเรียนที่สำคัญและเป็นกำลังใจที่ทำให้ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงรอบรู้มีกำลังใจขึ้นมา และพร้อมจะเผชิญหน้ากับทุกอย่างๆไม่หวั่นเกรงผู้ใด อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำรัสในอัลกุรอานว่า

﴿لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٍ لِّلسَّالِفِينَ﴾

سورة يوسف : 7

ความว่า แท้จริงเกี่ยวกับยูซุฟและพี่น้องของเขานั้นมีสัญญาณทั้งหลายสำหรับผู้สอบถาม

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 7)

มนุษย์นั้นสามารถฝันเกี่ยวกับอะไรบางสิ่งจากหัวใจเรา หรือสามารถฝันร้ายจากชัยฏอนได้ แต่ฝันของนบีคือการบอกล่วงหน้าจากอัลลอฮ์ ซึ่งอาจจะเป็นการบอกตรงๆหรือสัญญาณอะไรก็ได้ การฝันเห็นของนบียูซุฟในวัยเด็กที่เห็นดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์นั้นเป็นการบอกเหตุการณ์ล่วงหน้าอย่างแน่นอนว่า วันข้างหน้าเขาจะเป็นผู้มีเกียรติมีอำนาจและเป็นนบีที่สามารถนำมนุษย์ให้พ้นจากความทุกข์ยากในการดำเนินชีวิตและความหลงผิดในด้านการศรัทธา แต่การทำนายความฝันก็ไม่ใช่ง่าย คนธรรมดาทั่วไปอาจจะทำได้คาดการณ์ บางความฝันแม้แต่โหราจารย์ที่มีความรู้มากที่สุดในอียิปต์ยังไม่สามารถหยั่งรู้ได้มีแต่่นบียูซุฟเท่านั้นที่รู้ด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง ดังนั้นความสามารถในการทำนายฝันของนบียูซุฟจึงเป็นความสามารถเฉพาะบุคคล และเป็นของขวัญชิ้นงามที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้แก่ท่าน อัลกุรอานระบุว่า

﴿ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾ قَالَ يَبْنِيُّ لَا تَقْصُصْ رُؤْيَاكَ عَلَيَّ إِحْوَاتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا ۗ إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾ وَكَذَلِكَ نَجْتَبِيكَ رُؤْيَاكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَنُتِمْنَا نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَمْنَا عَلَيْكَ أَرْبَابًا مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ ﴾

سورة يوسف : 4-6

ความว่า จงรำลึกขณะที่ยูซุฟกล่าวแก่พ่อของเขาว่า โอ้พ่อจ๋า! แท้จริงฉันได้ฝันเห็นดวงดาวสิบเอ็ดดวง และดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ฉันฝันเห็นพวกมันสujudต่อฉัน[4] เขา (ยะอกูบ) กล่าวว่า โอ้ลูกรักเอ๋ย !เจ้าอย่าเล่าความฝันของเจ้าแก่พี่น้องของเจ้า เพราะพวกเขาจะวางอุบายแก่เจ้าอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม แท้จริงชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูที่ซัดแฉกกับมนุษย์[5] และเช่นนั้นแหละพระเจ้าของเจ้าทรงเลือกเจ้าและทรงสอนเจ้าให้รู้วิชาทำนายฝัน และทรงให้สมบรูณ์ซึ่งความโปรดปรานของพระองค์แก่เจ้าและวงศ์วานของยะอกูบ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงให้สมบรูณ์ซึ่งความโปรดปรานแก่ปู่ทั้งสองของเจ้าแต่ก่อน คืออับรอฮีมและอิสฮาก แท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[6]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 4-6)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ รายงานจากญาบิรว่า ชายคนหนึ่งจากพวกยะฮูดีขึ้นมาหานบีมุฮัมมัด ﷺ และถามเกี่ยวกับดวงดาวต่างๆซึ่งสujudต่อนบียูซุฟ ท่านนิ่งไม่ตอบจนกระทั่งญิบรีล(ผู้นำสาส์น)มาบอกชื่อต่างๆ นบีกล่าวว่าท่านจะเชื่อหรือหากฉันได้บอกชื่อเหล่านั้นแก่ท่าน ชาวฮิวกล่าวว่ามีชื่อ นบีจึงกล่าวว่า ฮัรฎาน ตอริก ดัยฮาน ชุลกะดิฟาน กอบิซ วิสาบ อุมรดาน ฟิลัก มิศบะอู ฉะเราะฮู ชุลพะเราะฮอ ดิยาอู อันนุร ชาวฮิวกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงชื่อเหล่านี้คือบรรดาชื่อของดวงดาว ” (Ibn Kathir, 1996 : 279)

ทำเรื่องของบรรดาพี่น้องที่มีตอนบิยูซุฟ

บิยูซุฟเป็นเด็กน้อยที่มีความเฉลียวฉลาด เรียบร้อย น่ารัก จึงเป็นที่รักและเอาใจใส่จากบิดาอย่างมากขณะที่บรรดาพี่น้องต่างอิจฉาในความรักดังกล่าว การฝันเห็นสิ่งประหลาดฝันและความรู้เกี่ยวกับการทำนายความฝันคือสิ่งจะทำให้ท่านได้รับการยอมรับจากพี่น้องด้วยกันในอนาคตก็จริง แต่ปัจจุบันท่านอาจจะถูกกำจัด บิดาของท่านจึงขอให้ท่านระงับเรื่องดังกล่าวไว้ก่อนโดยไม่บอกใคร เนื่องจากเห็นว่าอาจจะทำให้เกิดปัญหาระหว่างพี่น้องและนำภัยมาสู่ยูซุฟ อัลกุรอานได้กล่าวถึงทำที่ของบรรดาพี่น้องที่มีตอนบิยูซุฟ และกล่าวถึงแผนการต่างๆที่พวกเขาคิดจะจัดการนบิยูซุฟให้พ้นจากครอบครัวเพราะความอิจฉาที่บิดารักมากกว่าพวกเขา

﴿إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰ آبَيْنَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ آبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِن بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَالْقَوْهٖ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنَّ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَسِرُونَ ﴿١٤﴾ فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءَ وَآبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَقِيقُ وَتَرَكَنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا فَآكَلَهُ الذِّئْبُ ۗ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءُوا عَلَىٰ قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ ۗ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۗ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾﴾

سورة يوسف : 8-18

ความว่า จงรำลึกขณะที่พวกเขาบอกว่าแน่นอนบิยูซุฟและน้องของเขาเป็นที่รักแก่พ่อของเรายิ่งกว่าพวกเรา ทั้งๆที่พวกเรามีจำนวนมากแท้จริงพ่อของเราอยู่ในการหลงผิดจริง ๆ[8] พวกท่านจงฆ่ายูซุฟ หรือเอาไปทิ้งในที่เปลี่ยวเสียเพื่อการเอาใจใส่ของพ่อของพวกท่านจะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน และพวกท่านจะเป็นกลุ่มคนที่ดีหลังจากเขา[9] คนหนึ่งในพวกเขาบอกว่าพวกท่านอย่าฆ่ายูซุฟแต่จงโยนเขาลงในบ่อลึก เพื่อผู้เดินทางบางคนจะได้เอาเขาออกมาหากพวกท่านจำต้องกระทำเช่นนั้น[10] พวกเขาบอกว่าไอ้พ่อของเรา! ทำไมท่านจึงไม่ไว้ใจเราที่มีต่อยูซุฟ และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ใจต่อเขา[11] พงษ์นี้ขอให้ส่งเขาไปกับเราเพื่อเขาจะกินให้อิ่มและเล่นอย่างสนุกและ แท้จริงเรานั้นจะเป็นผู้คุ้มกันเขา[12] เขากล่าวว่า แท้จริงมันจะทำให้ฉันเศร้าใจเมื่อพวกเจ้าจะเอาเขาไป และฉันกลัวว่า สุนัขป่าจะกินเขาขณะที่พวกเจ้ามิได้เอาใจใส่ต่อเขา[13] พวกเขาบอกว่า หากสุนัขป่ากินเขาทั้ง ๆ ที่พวกเรามีจำนวนมากดังนั้นแท้จริงพวกเราเป็นผู้

ขาดทุนแน่นอน[14] เมื่อพวกเขาพาเขา(นบิยูซุฟ)ไป พวกเขาตกลงกันว่าเอาเขาไปโยนในบ่อลึก และ เราได้วิวัฒนาการแก่เขาว่าแน่นอน เจ้าจะได้เล่าแก่พวกเขาถึงการกระทำของพวกเขาในครั้งนี้โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกรู้สา[15] และพวกเขาได้กลับมาหาพ่อของพวกเขาเวลาค่ำ พลังร้องไห้[16] พวกเขาบอกว่า โอ้พ่อของเรา ! พวกเราได้ออกไปวิ่งแข่งกันและเราได้ปล่อยยูซุฟไว้เฝ้าสิ่งของเราแล้วสุนัขป่าได้มากินเขา และ ท่านยอมไม่เชื่อเราทั้งๆที่เราเป็นผู้สัตย์จริง[17]และพวกเขาได้นำเสื้อของเขามามีเลือดปลอมติดอยู่แต่ว่า พวกเจ้าได้แต่งเรื่องขึ้นเพื่อพวกเจ้าดังนั้นการรอดพ้นเป็นสิ่งที่ดี และอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง[18]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 8-18)

แรงอิฉาที่ปรากฏอยู่ในหัวใจของบรรดาพี่ต่างมารดาทั้ง 10 คนที่มีตอนนบิยูซุฟนั้นเป็น พื้นฐานและความรู้สึกชั่วร้ายที่เป็นพิษเป็นภัยต่อตนเองและคนอื่น นั่นคือเหตุผลว่าทำไมความอิฉา ริษยาจึงเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ชัยฎอนโปรดปราน และความอิฉายังทำให้พวกเขาไม่สามารถแยก ความถูกต้องออกจากความผิดหรือแยกความดีออกจากความชั่วได้ แต่ด้วยแผนการและพระประสงค์ ของอัลลอฮ์ผู้ทรงรอบรู้ถึงอนาคตของนบิยูซุฟว่านบิยูซุฟจะได้การยอมรับจากผู้คนทั้งหลายจากการเผยแพร่ แต่อัลอิสลามและอำนาจทางหน้าที่การงานได้อย่างไร อัลลอฮ์ผู้ทรงปรีชาญาณทรงทำให้นบิยูซุฟได้รับการช่วยเหลือจากกองคาราวาน (جلعاد) เดินทางมาซามและมุ่งหน้าไปอียิปต์ที่มีเมืองหลวงชื่อเมมฟิส (Memphis-مفيس) al-Tabari (1991 : 219) กล่าวว่า “ อิบน์อุสฮากเล่าว่านบิยูซุฟได้จากบิดาไป(อียิปต์) ขณะที่ท่านอายุได้ 18 ปี ”

การเดินทางสู่อียิปต์ของนบิยูซุฟ

กองคาราวานนำตัวนบิยูซุฟไปขายในอียิปต์ด้วยราคาถูก พวกเขาซื้อเขาด้วยราคา ถูกๆเพียง 20 ดิรฮัม²⁶(เหรียญ) แต่นบิยูซุฟได้รับการดูแลและอบรมอย่างดีราวกับว่าเพื่อจะได้ปฏิบัติ หน้าที่ๆสำคัญดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبْنَؤُا هَذَا غُلْمٌ وَأَسْرُوهُ بِضَعَّةٍ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ وَشَرَّوهُ بِثَمَنٍ خَسٍ دَرَاهِمٍ مَّعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿١٧﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لَا مَرْآتِي أَكْرَمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا ۗ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي

²⁶ อิบน์มัสอูด, อิบน์อับบาส, อัซซุคัย, เกาะฎาคะซุ กล่าวไว้ว่า พวกเขาซื้อเขาด้วยราคาถูกๆเพียง 20 ดิรฮัม (เหรียญ) และอนุญาตให้เขาแลกเงินคืนจากรัฐบาลบาบิลแล้วนำเงินคืนส่วนเงินดิรฮัมมาจากอิทธิพลของพวกเปอร์เซีย

الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾
 وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٠﴾

سورة يوسف : 19-22

ความว่า และขณะเดินทางได้มาถึงดั่งนั้นพวกเขาได้ส่งคนแบกน้ำของพวกเขา(ไปตักน้ำจากบ่อ) เขาได้หย่อนถังของเขาลงไป (ในบ่อ) เขากล่าวว่าโอ้ข้าวดี นี่มันเด็กนี่ และพวกเขาได้ซ่อนเขาไว้เป็นสินค้าและอัลลอฮฺทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ[19] และพวกเขาได้ขายเขาด้วยราคาถูก นับได้ไม่กี่สิบบาท และพวกเขาเป็นผู้มกน้อย[20] และผู้ที่ซื้อเขาจากอียิปต์กล่าวกับภริยาของเขาว่าจงให้ที่ที่พักแก่เขาอย่างมีเกียรติบางทีเขาจะทำประโยชน์ให้เราได้บ้างหรือรับเขาเป็นบุตร และเช่นนั้นแหละเราได้ทำให้ยูซุฟมีอำนาจในแผ่นดินและเพื่อเราจะได้สอนให้เขาวิชาทำนายฝัน และอัลลอฮฺทรงเป็นผู้พิชิตในกิจการของพระองค์แต่ว่าส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่รู้[21] และเมื่อเขาบรรลุนิติภาวะของเขาเราได้ให้ความสุขุมรอบคอบและวิชาการแก่เขาและเช่นนั้นแหละเราตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี[22]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 19-22)

การค้าทาสเป็นสิ่งปกติธรรมดาในอียิปต์ คนร่ำรวย คนมีอำนาจจะมีทาสไว้คอยรับใช้ ผู้คนจะหาคนมาเป็นทาสด้วยวิธีที่แตกต่างกัน บางคนได้มาจากเชลยศึก บางคนได้มาจากการซื้อขายของพ่อแม่ที่ยากจน บางคนไม่มีใครคุ้มครองจึงถูกลักพาตัวไปขายเป็นทาส al-Tabari กล่าวว่า “ อิบนูอิสฮากเล่าว่าบียูซุฟถูกนำตัวไปขายในอียิปต์ ตรงกับยุคกษัตริย์รียอญานบุตรอัลวะลีดีมาจากพวกฮิกโซซ (Hyksos-العماليق) ปกครองอียิปต์ ส่วนอิบนูอับบาส กล่าวว่าบุคคลที่ซื้อตัวยูซุฟไปชื่ออฏูฟีร (ظفير) ซึ่งเป็นผู้ว่าการคลังของอียิปต์มีภรรยาชื่ออโรฮิล²⁷ เป็นบุตรสาวของน้องสาวกษัตริย์รียอญาน (หลานสาว) และบียูซุฟได้ชักชวนกษัตริย์องค์นี้เข้ารับอัลอิสลาม ต่อมาเมื่อ กอบูส บุตร มุสอับ ขึ้นเป็นกษัตริย์พระองค์ไม่ได้เข้ารับอัลอิสลาม ” (al-Tabari : 1991 : 203)

บางรายงานกล่าวว่าบียูซุฟเข้ามาอียิปต์ตอนอายุ 18 ปี โดยอาศัยอยู่กับกษัตริย์อับูฟีส (Abu Fies-ابوفيس) ที่เป็นพวกฮิกโซซได้ 2 ปีก่อนจะถูกตัดสินจำคุก 7 ปีด้วยข้อกล่าวหาว่าล่วงเกินภรรยาของพระองค์ และถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการคลังของอียิปต์ตอนอายุได้ 30 ปี

²⁷ บางรายงานกล่าวว่าชื่อพระนางสุลัยกอ

ความรักกับบททดสอบจากพระเจ้า

หลายปีผ่านไปนบียูซุฟ عليه السلام ได้เติบโตเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดีเป็นชายหนุ่มที่พร้อมไปด้วยคุณธรรม ซื่อสัตย์ และรอบรู้ ผู้ว่าการคลังปฏิบัติต่อเขาประดุจเขาเป็นแขกผู้มาเยือนหรือบุตรชาย อัลกุรอ่านกล่าวถึงบททดสอบใหม่ครั้งใหม่คือการเผชิญหน้าของนบียูซุฟกับเหตุการณ์อันร้ายที่เกิดขึ้นที่มาจากภรรยาเจ้าของบ้านคือพระนางรอฮิล(สุลัยคอ) เนื่องจากนางหลงรักในความงามของนบียูซุฟจนเป็นเหตุทำให้นบียูซุฟถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ล่วงเกินนางและมีการสอบสวนเพื่อพิสูจน์ความจริงหากคนผิด ดังปรากฏในอัลกุรอ่านว่า

﴿ وَرَوَدَتْهُ الْمَتَىٰ هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ ۖ وَعَلَقَتْ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۚ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ ۚ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنَّ رَأَىٰ بُرْهَانَ رَبِّهِ ۗ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۗ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ ۚ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَوَدَّتْنِي عَنْ نَفْسِي ۖ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَىٰ قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ ۚ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا ۖ وَاسْتَغْفِرِي لِذَنْبِكِ ۖ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ ﴾

سورة يوسف : 23-29

ความว่า และนาง(ภรรยาเจ้าของบ้าน)ได้ยั่ววนเขา โดยที่เขาอยู่ในบ้านของนางโดยนางได้ปิดประตูอย่างแน่นหนาและกล่าวว่ามานี่ซิ! เขากล่าวว่าฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ แท้จริงเขา(สามีนาง)เป็นนายของฉันให้ที่พักพิงที่ดียิ่งแก่ฉัน แท้จริงบรรดาผู้ธรรมจะไม่บรรลุความสำเร็จ [23] และแท้จริงนางได้ตั้งใจมั่นในตัวเขา และเขาก็ตั้งใจในตัวนางหากเขาไม่เห็นหลักฐานแห่งพระเจ้าของเขา เช่นนั้นแหละเพื่อเราจะให้ความชั่วและการห่างไกลจากเขา แท้จริงเขาคือคนหนึ่งในปวงบ่าวของเราที่สุจริต[24] และทั้งสองได้วิ่งไปที่ประตู และนางได้ดึงเสื้อของเขาขาดทางด้านหลัง และทั้งสองได้พบสามีของนางที่ประตูนางกล่าวว่า อะไรคือการตอบแทนของผู้ประสงค์ร้ายต่อภริยาของท่านนอกจากจำคุกหรือการลงโทษอย่างเจ็บปวด[25] เขากล่าวว่า นางได้ยั่ววนฉัน และพยานคนหนึ่งในบ้านของนางได้เป็นพยานหากเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหน้า ดังนั้นนางก็พูดจริงและเขาอยู่ในหมู่ผู้กล่าวเท็จ[26] และหากว่าเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหลัง นางก็กล่าวเท็จและเขาอยู่ในหมู่ผู้พูดจริง[27] ดังนั้น เมื่อเขาเห็นเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหลังเขากล่าวว่า แท้จริงมันเป็นอุบายของพวกเธอ แท้จริงอุบายของพวกเธอนั้น

ยิ่งใหญ่ [29] ยูซุฟจึงคืนหลังให้เรื่องนี้เกิด และเธองงขอภัยโทษในความผิดของเธอแท้จริงเธออยู่ในหมู่ผู้กระทำผิด[29]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 23-29)

นบียูซุฟปฏิบัติเสาะข้อกล่าวหาดังกล่าวเพราะนางคือผู้พยายามเข้ายวน ผู้คนภายในครอบครัวทยอยกันออกมาเพราะอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผู้เห็นเหตุการณ์แนะนำว่า ถ้าเสื่อยูซุฟขาดด้านหน้าแสดงว่านางพูดจริง แต่ถ้าเสื่อยูซุฟขาดด้านหลังแสดงว่ายูซุฟพูดจริง คำแนะนำดังกล่าวเปรียบเสมือนคำตัดสินที่ยุติธรรมทั้งสองฝ่าย โดยผู้ว่าการคลังดำเนินกรรยาตนเองและสั่งให้กรรยาขอโทษต่อนบียูซุฟเพราะเสื่อนบียูซุฟขาดด้านหลัง และนางเป็นคนหนึ่งจากผู้ที่สร้างเรื่องเท็จเพื่อกลบเกลื่อนความผิดของตนเองและเพื่อแก้แค้นที่นบียูซุฟปฏิบัติเสาะความต้องการของนาง

การดำรงไว้ซึ่งความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงรู้ ผู้ทรงเห็น เกรงกลัวพระองค์ทั้งในที่สถานที่มิดชิดและสถานโจ่งแจ้งขณะที่พร้อมที่จะกระทำความชั่วคือ สิ่งที่อัลอิสลามยกย่องสรรเสริญโดยนบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงการตอบแทนของบุคคลที่มีคุณลักษณะดังกล่าวว่า

(سبعة يظلهم الله في ظله يوم لا ظل إلا ظله: الإمام العادل، وشاب نشأ في عبادة ربه، ورجل قلبه معلق في المساجد، ورجلان تحابا في الله اجتمعا عليه وتفرقا عليه، ورجل طلبته امرأة ذات منصب وجمال، فقال إني أخاف الله، ورجل تصدق، اخفى حتى لا تعلم شماله ما تنفق يمينه، ورجل ذكر الله خاليا)

ความว่า มี 7 คนซึ่งอัลลอฮ์จะทรงให้ร่วมเงาแก่เขาในวันที่ไม่มีร่วมเงาแก่เขาคือ (1) ผู้นำที่ยุติธรรม(2) และเด็กหนุ่มที่เติบโตมาอยู่พร้อมการทำอิบาดะฮ์ต่อผู้อภิบาลของเขาตลอด (3) และชายคนหนึ่งที่หัวใจของเขาผูกพันรั้งกับมัสยิดเสมอ (4) และชายสองคนต่างมีความรักให้แก่กันเพื่ออัลลอฮ์ยามอยู่ร่วมสังคมเดียวกันและแยกจากกันก็เพื่ออัลลอฮ์ (5) และชายคนหนึ่งซึ่งสตรีผู้มีตำแหน่งและความงามต้องการตัวเขาและเขากล่าวว่า แท้จริงฉันกลัวอัลลอฮ์ (6) และชายคนหนึ่งที่ทำทาน(เสาะคาเกาะฮ์)อย่างเจียมจานกระทั่งมือซ้ายไม่รู้เลยว่ามือขวาได้บริจาคลงสิ่งใดบ้าง (7) และชายคนหนึ่งที่เขาระลึกถึงอัลลอฮ์ด้วยหัวใจที่ว่างเปล่า(จากความกังวลทางคุณยา)

(รายงานโดยบุคอรีย์ หมายเลข 629)

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้แพร่กระจายไปทั่วเมือง บรรดาภรรยาผู้นำและบุตรสาวของบรรดาผู้นำแห่งอียิปต์ตลอดจนสตรีในอียิปต์ยุคนั้นได้พากันซุบซิบและกล่าวตำหนิพระนางรอฮิล(สุลัยคอ)ที่ไปรักไปชอบคนภายใต้การอุปถัมภ์ค้ำชู ซึ่งคำพูดเชิงตำหนิดังกล่าวสร้างความเสื่อมเสียทั้งเกียรติยศและชื่อเสียง สักดิ์ศรีในฐานะภรรยาผู้ว่าการคลังแห่งอียิปต์ พระนางจึงแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการวางแผนอีกครั้งโดยทำบรรดาสตรีเหล่านั้นยอมรับความงามของนบียูซุฟเช่นตัวนางยอมรับ และในเวลาเดียวกันเป็นการแก้แค้นนบียูซุฟที่ทำให้นางเสียหน้า เสียชื่อเสียง นอกจากนั้นนางยังข่มขู่นบียูซุฟด้วยการจำคุกตั้งปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتْنَهَا عَن نَّفْسِهِ ۗ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ۗ إِنَّا لَنَرْنَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ فَأَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكِنًا ۖ وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا ۖ وَقَالَتِ آخُجْ عَلَيْهِنَّ ۚ فَأَمَّا رَأَيْتَهُنَّ أَكْبَرْتَهُ ۖ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا ۖ إِن هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ ۖ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ ۖ عَن نَّفْسِهِ ۖ فَاسْتَعْصَمَ ۖ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيَكُونُنَّ مِنَ الْصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ ۖ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ ۖ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ ﴾

سورة يوسف : 30-33

ความว่า และบรรดาผู้หญิงในเมืองต่างกล่าวว่ ภริยาของผู้ว่าการคลังได้ยั่ววนเค็กรับใช้ของนางแน่นอน เขาทำให้นางหลงรักแท้จริงเราเห็นว่านางอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง[30] เมื่อนางได้ยินเสียง (กล่าวหา) โจษจรรย์ของนางเหล่านั้น นางจึงส่งคนไปย้งนางเหล่านั้นและนางได้เตรียมที่พักพิงสำหรับนางเหล่านั้นและได้นำมีดมาให้ทุกคนในหมู่นางเหล่านั้นและนางกล่าว (แก่เขาว่า) จงออกไปหานางเหล่านั้น เมื่อนางเหล่านั้นเห็นเขาก็ให้การสรรเสริญและเฉือนมือของพวกนาง และเขากล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ นี่ไม่ใช่มนุษย์เป็นแน่มิใช่อื่นใดนอกจากมะลาอิกะฮ์ผู้มีเกียรติ[31] นางกล่าวว่านั่นคือสิ่งที่พวกเธอประณามฉันเกี่ยวกับเขา และแน่นอนฉันได้ยั่ววนเขาแต่เขาขัดขวางอย่างแข็งขัน และหากเขาไม่ปฏิบัติตามที่ฉันสั่งเขา แน่แน่นอนเขาจะถูกจำคุกและจะอยู่ในหมู่ผู้ยอมจำนน[32] เขากล่าวว่าไอ้ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์คุกนั้นเป็นที่รักยิ่งแก่ข้าพระองค์กว่าสิ่งที่พวกนางเรียกร้องข้าพระองค์ไปสู่มัน และหากพระองค์มีทรงให้อุบายของพวกนางพ้นไปจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์อาจจะโน้มเอียงไปหาพวกนางและข้าพระองค์จะเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้โง่เขลา[33]

(สุเราะฮ์ยوسف : 30-33)

ความข่าเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ ของนบียุซุฟมีมากกว่าเกรงกลัวผู้อ่านาจ นบียุซุฟได้ตัดสินใจเลือกยืนยันในความเป็นจริงและความบริสุทธิ์ของพระองค์แม้ว่าจะถูกจองจำก็ตาม ซึ่งคิดว่าการฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ นบียุซุฟจึงถูกส่งตัวเข้าคุกพร้อมกับหญิงสาวอีกสองคนซึ่งถูกกล่าวหาว่าทำผิดเช่นเดียวกัน นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า

(يرحم الله لوطا، لقد كان يأوي إلى ركن شديد، ولو لبثت في السجن ما لبث يوسف لأجبت الداعي، ونحن أحق من إبراهيم إذ قال له "أولم تؤمن قال بلى ولكن ليطمئن قلبي")

ความว่า ขอเอกรงค์อัลลอฮฺทรงเมตตาคนบีฏญซึ่งเคยตกอยู่ในภัยที่รุนแรง และถ้าหากฉันถูกขอให้
อยู่ในการจงจำเหมือนนบียูซุฟถูกจงจำ แน่อนฉันจะตอบรับผู้ที่ขอ พวกเรามีสิทธิคิดว่านบีอิบรอฮีม
เพราะมีคำดำรัสให้กับท่านว่า “ ท่านไม่ศรัทธากระนั้นหรือ ท่านกล่าวว่ามันมิใช่เช่นนั้นแต่เพื่อสร้าง
ความหนักแน่นและมั่นใจแก่หัวใจฉัน

(รายงานโดยบุคอรีฯ หมายเลข 4417)

เพื่อนร่วมสถานจงจำกับงานเผยแผ่

แม้ว่าคนอื่นจะรู้ว่านบียูซุฟคือผู้บริสุทธิ์แต่พวกเขาได้นำตัวท่านไปกักขังเพื่อปกป้องพระ
นางรอฮิล(สุลัยคอ)ภรรยาท่านผู้นำ นี่คือความไม่ยุติธรรมแต่มันก็เป็นไปตามคำวิงวอนขอของนบียูซุฟ
ต่ออัลลอฮฺ ﷻ และในคุกได้เป็นจุดเริ่มต้นชีวิตอีกบทหนึ่งของนบียูซุฟ ดังอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا
الْأَيَاتِ لَيْسَ جُنُنَهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٢٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرْنِي آعْصِرُ خَمْراً وَقَالَ
الْآخَرُ إِنِّي أَرْنِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْزًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٦﴾
قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكَمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ
مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٧﴾ وَاتَّبَعَتْ مَلَأَةٌ آبَاءَهُمْ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا
كَانَ لَنَا أَنْ نَشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿١٢٨﴾ يَصْنَعِي السِّجْنَ آرَبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٢٩﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا
تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣٠﴾ يَصْنَعِي السِّجْنَ أَمَّا أَحَدُكُمَا
فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْراً وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿١٣١﴾
وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَنهُ الشَّيْطَانَ ذَكَرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ
بِضْعَ سِنِينَ ﴿١٣٢﴾

ความว่า คังนั้นพระเจ้าของเขาได้ตอบรับเขาแล้วพระองค์ทรงให้อูบายของพวกนางหันห่างไปจากเขา แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงไต่ยืน ผู้ทรงรอบรู้[34] เมื่อเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาหลังจากที่ได้พบเห็นหลักฐาน (ก็ถึงความเห็นว่า) ต้องขังเขาไว้ระยะหนึ่ง[35] และพระองค์ได้เข้าคุกพร้อมกับหญิงสาวอีกสองคน หนึ่งในสองคนกล่าวว่าแท้จริงฉันฝันเห็นว่าฉันคั่นเหล้า และอีกคนหนึ่งกล่าวว่าแท้จริงฉันฝันเห็นว่าฉันแบกขนมปังไว้บนศีรษะของฉันแล้วนกดขี่มากินมัน จึงบอกความเป็นไปของความฝันเรา แท้จริงเราเห็นท่านเป็นบุคคลอยู่ในหมู่ผู้ทำความดี[36] เขา(ยูซุฟ)กล่าวว่า อาหารที่ท่านทั้งสองจะได้รับยังไม่ถึงท่านทั้งสอง เว้นแต่ฉันจะบอกกับท่านทั้งสองถึงคำทำนายมันก่อนที่มันจะมาถึงท่านทั้งสอง นั่นแหละคือสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงสอนฉัน แท้จริงฉันได้ละทิ้งแนวทางของกลุ่มชนผู้ไม่ศรัทธา ต่ออัลลอฮ์ และพวกเขาเป็นพวกที่ปฏิเสธศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์[37] และฉันได้ดำเนินตามแนวทางของบรรพบุรุษของฉัน คืออิบรอฮีมและอิสฮากและยะอฺูบ ไม่เป็นการบังควรแก่เราที่จะตั้งภาคีด้วยสิ่งใด ต่ออัลลอฮ์ นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮ์แก่เรา และมนุษยชาติแต่ส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่ชอบคุณ [38] โอ้ เพื่อนร่วมคุกทั้งสองของฉัน พระเจ้าหลายองค์ดีกว่าหรือว่าอัลลอฮ์เอกองค์ผู้ทรงอนุภาพทรงดีกว่า[39] สิ่งที่พวกท่านเคารพอิบาดะฮ์อื่นจากพระองค์มิใช่อื่นใดนอกจากแค่บรรดาชื่อที่พวกท่านและบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านใช้เรียกมัน อัลลอฮ์มิได้ประทานหลักฐานในเรื่องนี้ลงมาการตัดสินมิได้เป็นสิทธิของใครนอกจากอัลลอฮ์พระองค์ทรงใช้มิให้พวกท่านเคารพอิบาดะฮ์สิ่งใด นอกจากพระองค์เท่านั้น นั่นคือศาสนาที่เที่ยงธรรมแต่ส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่รู้[40] โอ้เพื่อนร่วมคุกทั้งสองของฉัน คนหนึ่งของท่านทั้งสองเขาจะรินเหล้าให้นายของเขาและอีกคนหนึ่งจะถูกแขวนตรึง แล้วนกดขี่กินจากศีรษะของเขา เรื่องนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ตามที่ท่านทั้งสองขอความเห็น[41] และเขากล่าวแก่คนที่เขาคิดว่าจะพันโทษในสองคนว่าจงเล่าเรื่องของฉันแก่นายของท่านด้วยแล้วชัฎฏอนได้ทำให้เขาลืมเรื่องของเขา (ยูซุฟ) ณ ที่นายของเขา เขาจึงอยู่ในคุกอีกหลายปี[42]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 34-42)

Ibn Kathir กล่าวว่า “หญิงสาวคนหนึ่งชื่อ บะนู อีกคนชื่อ มัญลิส ทั้งสองคนถูกจองจำเนื่องจากกระทำความผิดบางประการ เมื่อทั้งสองคนเห็นนบียูซุฟในห้องขังพวกนางแปลกใจมาก เนื่องจากนบียูซุฟ มีกิริยาท่าทาง คำพูด การกระทำ จริยธรรมที่ดีและยังเคร่งครัดในการทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ นกอรธาชิบายอัลกูรานกล่าวว่า ทั้งสองคนได้ฝันในคืนเดียวกัน เมื่อทั้งสองคนเล่าให้นบียูซุฟฟัง ท่านได้ทำนายความฝันดังระบุในอายะฮ์ข้างต้น” (Ibn Kathir , 1996 : 299)

อัลกูรานข้างต้นได้ชี้ให้เห็นว่า นบียูซุฟมีเพื่อนนักโทษสองคนที่ถูกนำตัวมาขังด้วยความผิดบางประการ ทั้งสองเป็นคนรับใช้ของกษัตริย์ คนหนึ่งเป็นคนถือถ้วยและคอยรินเหล้าให้กษัตริย์ อีกคนหนึ่งทำขนมปังให้กษัตริย์ ทั้งสองคนประทับใจในความสัจธรรมและความรู้ของนบียูซุฟเป็นอย่างมาก คังนั้นทั้งสองคนจึงไว้วางใจนบียูซุฟตลอดมา จนกระทั่งสองคนฝันพร้อมกันและมาเล่าให้นบียูซุฟว่า ฝันเห็นตนเองบีบองุ่นเพื่อทำเหล้าอีกคนกล่าวว่าฝันเห็นตนเองกำลังแบกขนมปังอยู่บน

ศิริษะแล้วมีนกมาจิกกินกัน ทั้งสองคนขอให้นบียูซุฟทำนายความฝัน โดยนบียูซุฟทำนายความฝันดังกล่าวว่าคนที่ฝันว่าบีบองุ่นเพื่อทำเหล้านั้นจะได้รับการปลดปล่อย และกลับไปทำงานตามเดิมหลังการสอบสวน ส่วนคนที่ฝันว่ามีนกมาจิกขมนมปังบนศิริษะนั้นเมื่อสอบสวนเสร็จจะถูกประหารชีวิต หลังจากนั้นไม่นานคนบีบองุ่นถูกปล่อยตัวจริงเพราะถูกกล่าวหา ส่วนคนแบกขมนมปังถูกประหารชีวิตจริงเพราะคิดลอบปลงพระชนม์กษัตริย์

นบียูซุฟมิใช่คนโง่ที่ไร้ความหวังและหวาดกลัว แต่นบียูซุฟเป็นผู้ที่มีความหวัง และรอคอยการช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ในทุกๆสถานที่แม้ว่าจะอยู่ในคุกก็ตาม ท่านถูกบัญชาใช้ให้เริ่มต้นการเจริญรอยตามนบียะฮูบบิดาของท่านและนบียะฮักฮักซึ่งเป็นปู่ของท่าน ท่านได้เรียกร้อง ชักจูงให้เพื่อนร่วมสถานที่ที่กักกันหันมาทำความรู้จักพระเจ้าที่แท้จริง และเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวตลอดระยะเวลาที่ท่านถูกจองจำ และสิ่งนี้คือหลักการศรัทธาของนบียูซุฟ(โจเซฟ) ซึ่งถูกกล่าวในอัลกุรอาน โดยแตกต่างจากสิ่งกล่าวในพระคัมภีร์ของศาสนาอื่นอย่างสิ้นเชิง

ความฝันของกษัตริย์และทางรอดของนบียูซุฟ

การดำรงไว้ซึ่งความจงรักภักดีต่อเอกราชผู้ทรงเดชานุภาพ และการอดทนต่อการถูกทดสอบ(บาลาฮ์)จากพระเจ้านั้นช่วยเสริมสร้างแรงศรัทธาให้เข้มแข็ง และจะได้การตอบแทนชนิดที่มนุษย์คาดไม่ถึง ดังเช่นสัญญาณแห่งทางรอดพ้นจากการถูกจองจำของนบียูซุฟปรากฏขึ้นเมื่อกษัตริย์รื้อยานบุตรอัสลวะลิดแห่งอียิปต์เกิดฝันประหลาด โดยไม่มีบุโรหิตคนใดของอียิปต์สามารถทำนายความฝันดังกล่าวได้ นักโหราศาสตร์นบียูซุฟเคยทำนายไว้และถูกปลดปล่อยจึงเล่าเรื่องราวของนบียูซุฟให้กษัตริย์ฟัง ดังนั้นนบียูซุฟจึงถูกนำตัวเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อเป็นผู้ทำนายความฝันและปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعٌ سُنْبُلَاتٍ خَضِرٍ وَأُخْرٍ يَا بَسْمَتٍ ۗ يُتَايَأُ الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِن كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾ قَالُوا أَضْغَثٌ أَحْلَمٍ ۗ وَمَا خُبْرُ بِنْتِ أَوِيلَ إِلَّا حَلْمٌ بَعْلَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنْتِزِكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ سُنْبُلَاتٍ خَضِرٍ وَأُخْرٍ يَا بَسْمَتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًّا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ هُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعَصْرُونَ ﴿٤٩﴾﴾

ความว่า และกษัตริย์ได้ตรัสว่า แท้จริงฉันฝันเห็น วัวตัวเมียอ้วนเจ็ดตัวถูกวัวผอมเจ็ดตัวกินพวกมันและ (ฝันเห็น)รวงข้าวเขียวสดเจ็ดรวงถูกรวงข้าวแห้งเจ็ดรวงรดกินมัน โอ้ขุนนางทั้งหลายเอ๋ย! จงอธิบายแก่ฉันในความฝันของฉันนี้ หากพวกท่านเป็นผู้ทำนายฝันได้[43] พวกเขากล่าวว่า เป็นการฝันที่สับสนและพวกเรามีไข่มูรูในการทำนายฝัน[44] เขาผู้รอดพ้นคนหนึ่งทั้งสองคนรำลึกขึ้นมาได้หลังจากช่วงเวลาหนึ่งกล่าวว่า ฉันจะบอกพวกท่านซึ่งการทำนายฝัน พวกท่านจงส่งฉันไปซิ[45] ยูซุฟผู้ซื่อสัตย์ จงอธิบายแก่เราเรื่องวัวตัวเมียอ้วนเจ็ดตัวถูกวัวตัวผอมเจ็ดตัวกินมันและรวงข้าวเจ็ดรวงถูกรวงข้าวแห้งเจ็ดรวงรดกินมัน หวังว่าฉันจะกลับไปหามวลชนเพื่อพวกเขาจะได้รู้เรื่อง[46] เขา(ยูซุฟ)กล่าวว่า พวกท่านจะต้องเพาะปลูก 7 ปีอย่างต่อเนื่องกัน สิ่งที่พวกท่านเก็บเกี่ยวมาแล้วจงปล่อยมันไว้กับรวงของมันยกเว้นส่วนน้อยที่พวกท่านจะกินมัน[47] หลังจากนั้น 7 ปีความแค้นแค้นจะติดตามมา มันจะกินสิ่งที่พวกท่านสะสมไว้สำหรับมัน นอกจากส่วนน้อยที่พวกท่านจะเก็บไว้ทำพันธุ์[48] หลังจากนั้นปีที่ผู้คนจะได้รับฝนจะตามมาและในปีนั้นพวกเขาจะได้กินอยู่[49]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 43-49)

จากความฝันดังกล่าวณียูซุฟทำนายว่า แผ่นดินอียิปต์จะอุดมสมบูรณ์เป็นเวลาติดต่อกัน 7 ปีชาวไร่ชาวนาจะทำการเกษตรได้ผลผลิตดี แต่หลังจากนั้น 7 ปีแผ่นดินอียิปต์จะเต็มไปด้วยความแห้งแล้ง ความอดอยาก ขาดแคลนอาหาร โดยช่วง 7 ปีที่แห้งแล้งนั้นจะทำให้ผลผลิตทางการเกษตรที่เก็บกักตุนมาตลอดระยะเวลา 7 ปีหมดไปหรือไม่พอเพียง

จึงณียูซุฟแนะนำ ทางแก้ปัญหาดังกล่าว คือ ภายใน 7 ปีแรกจะต้องเร่งสะสมผลผลิตทางการเกษตรให้ได้มากที่สุดเพื่อจะนำมาใช้ใน ช่วง 7 ปีที่แห้งแล้ง หลังพ้นวิกฤติแห้งแล้งและขาดแคลนแผ่นดินอียิปต์จะกลับมาอุดมสมบูรณ์อีกครั้ง ฝนตกชุก ผลผลิตทางการเกษตรได้ดี ชาวไร่ชาวนาสามารถนำผลผลิตทางการเกษตรมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

การทำนายความฝันดังกล่าวทำให้ณียูซุฟหลุดพ้นจากการจองจำอย่างมีเกียรติ และคลีที่ณียูซุฟถูกกล่าวหาว่าล่วงเกินพระนางรอฮิล(สุสียะฮ์)ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาสอบสวนอีกครั้ง จนความจริงปรากฏ โดยทราบบุคคลอยู่ที่เบื้องหลังแผนการดังกล่าวดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَ الْمَلِكُ أَتَنْبِئُنِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسَأَلَهُ مَا بَالَ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَن نَّفْسِهِ ﴿٥٢﴾ قُلْ حَشَىٰ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِن سُوْءٍ قَالَتْ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ ائْتِنِ حَصْحَصَ الْحَقِّ أَنَا وَرَاوَدْتُهُ عَن نَّفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥٣﴾ ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخْنُهِ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِبِينَ ﴿٥٤﴾ وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٥﴾﴾

ความว่า และกษัตริย์ตรัสว่า จงนำเขามาหาฉันซิ! เมื่อคนนำข่าวมาหาเขากล่าวว่า จงกลับไปยังนายของท่านแล้วถามพระองค์ถึงเรื่องของพวกเขาผู้หญิงที่เลื่อนมือของนาง แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ถึงอุบายของนางเหล่านั้น[50] กษัตริย์ตรัสว่า เรื่องราวของพวกเขาเป็นเช่นไร เมื่อพวกเขาอยู่ยวนอุญฺฟู พวกนางกล่าวว่า ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครองเราไม่รู้มาก่อนเลยว่าเขาทำชั่ว ภริยาของผู้ว่ากล่าวกล่าวว่า บัดนี้ความจริงได้ปรากฏขึ้นแล้วฉันได้ช่วยยวนเขา และแท้จริงเขาคือผู้หนึ่งในหมู่ผู้สัตย์จริงอย่างแน่นอน[51] ทั้งนี้เพื่อให้เขารู้ว่า แท้จริงฉันมิได้ทรยศต่อเขาโดยลับหลังและแท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะแนวการวางแผนของพวกเขาทรยศ[52]และฉันไม่อาจชำระจิตใจของฉันให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ แท้จริงจิตใจนั้นถูกรอบงำไว้ด้วยความชั่วนอกจากที่พระเจ้าของฉันทรงเมตตา แท้จริงพระเจ้าของฉันเป็นผู้ทรงอภิ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[53]

(สุเราะฮฺยูซุฟ : 50-53)

คุณสมบัติที่ดึงดูดใจนำมาสรรเสริญของนบียูซุฟสร้างความไว้วางใจ และสร้างความประทับใจให้กับกษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นอย่างดี พระองค์จึงประทานตำแหน่งที่สำคัญเป็นสิ่งตอบแทนโดยนบียูซุฟได้เลือกตำแหน่งเอกอัครมหาเสนาบดี (Vizier-وزير) มีหน้าที่ดูแลคลังอียิปต์ดังอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ آتُونِي بِمَاءٍ اسْتَخْلَصَهُ لِنَفْسِي ۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ أَجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلَيْمُ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوهُ مِنْهَا حَيْثُ شَاءَ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا جُرْأَلَاءُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ ﴾

سورة يوسف : 54-57

ความว่า และกษัตริย์ตรัสว่า จงนำเขามาหาฉันซิ!ฉันจะแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ใกล้ชิดของฉัน เมื่อยูซุฟได้สนทนากับพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสว่า แท้จริงท่านอยู่ต่อหน้าเราวันนี้เป็นผู้มีตำแหน่งสูงเป็นที่ไว้วางใจ[54] เขากล่าวว่า โปรดแต่งตั้งฉันให้ควบคุมการคลังของประเทศ แท้จริงฉันเป็นผู้ซื่อสัตย์ผู้รู้[55] และเช่นนั้นแหละเราได้ให้ยูซุฟมีอำนาจในแผ่นดินเขาจะพำนักอยู่ที่ใดก็ตามต้องการเราให้ความเมตตาของเราแก่ผู้ที่เราประสงค์ และเราจะมิให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดีสูญหาย[56] และแน่นอนรางวัลในอาคิเราะฮฺนั้นดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและพวกเขาอย่าเกรง[57]

(สุเราะฮฺยูซุฟ : 54-57)

Ibn Kathir กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนนบียูซุฟเข้ารับตำแหน่งว่า “ อัชชะอะละบียะเล่าว่า เมื่อสามิ(กุฎฟีร)พระนางรอฮิล(สุลัยค)ถูกปลดจากตำแหน่งผู้ว่าการคลังอียิปต์ นบียูซุฟได้ดำรงหน้าที่แทน บางสายรายงานกล่าวว่าหลังจากสามิพระนางสุลัยคสิ้นชีวิตนบียูซุฟได้แต่งงานกับพระนางจนมีบุตรด้วยกัน 2 คนคือ อ์ฟรออูมิมและมัมซา(หรือมิมซา) อิบนูอิสฮากกล่าวว่า กษัตริย์ร็อยญาน บิน อัลอะลิดได้เข้ารับอัลอิสลามเพราะการเชิญชวนของนบียูซุฟ ” (Ibn Kathir , 1996 : 304-305)

วงศ์วานอิสราเอลเดินทางเข้าอียิปต์

ต่อมาเมื่อแผ่นดินกันอานและดินแดนต่างๆตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนประสบความแห้งแล้งและอดอยากทำให้ประชาชนในดินแดนดังกล่าวอพยพเข้าอียิปต์ เพื่อขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ รวมทั้งพี่น้องนบียูซุฟทั้ง 10 คน การเดินทางเข้าอียิปต์ของวงศ์วานอิสราเอลนับเป็นครั้งที่สองหลังจากนบียอบรอฮีมเดินทางมาพร้อมพระนางซาราฮะเป็นครั้งแรก นบียูซุฟให้การช่วยเหลือช่วยเหลือบรรดาพี่ๆ เป็นอย่างดีโดยขอให้พวกเขานำตัวน้องชายคนเล็ก(บิณยามีน)มาด้วยในปีถัดไปอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَتُنُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِّنْ أَيْكُمُ الْعَالَمِينَ ﴿٥٩﴾ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٦٠﴾ فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرُبُونِ ﴿٦١﴾ قَالُوا سَتَرُوا عَنْهُ آيَاتِهِ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦٢﴾ وَقَالَ لِفَتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضْعَتَكُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّكُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا أُنْقَلِبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ لَعَلَّكُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٣﴾﴾

سورة يوسف : 58-62

ความว่า และบรรดาพี่ๆของยูซุฟได้มา พวกเขาเข้าพบเขา ยูซุฟจำพวกเขาได้แต่พวกเขาจำยูซุฟไม่ได้ [58] และเมื่อเขาได้จัดเตรียมให้แก่พวกเขาซึ่งเสบียงอาหารของพวกเขา เขากล่าวว่า จงนำน้องชายของพวกท่านจากพ่อของพวกท่านมาหาฉันด้วยพวกท่านไม่เห็นหรือว่า แท้จริงฉันได้ดวงใจอย่างครบถ้วน และฉันนั้นดียิ่งในหมู่ผู้ให้การต้อนรับ[59] หากพวกท่านไม่นำเขามาหาฉันจะไม่มีการตรวจจากฉันให้พวกท่านอีก และพวกท่านอย่าเข้ามาใกล้ฉัน[60] พวกเขาบอกว่าเราจะพยายามพูดกับบิดาของเราให้เขามาหา และแท้จริงเราทำได้อย่างแน่นอน[61] และเขากล่าวแก่พวกคนใช้ของเขาว่า จงใส่เงินของพวกเราไว้ในย่ามของพวกเราหวังว่าพวกเขาจะจำไม่ได้ เมื่อพวกเขากลับไปหาครอบครัวของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้กลับมา[62]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 58-62)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ ขณะนั้นนบียูซุฟดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา(ฮาเก็ม)แห่งอียิปต์ โดยรับผิดชอบทั้งกิจการงานทางศาสนาและทางโลก เมื่อพี่น้องพบกับนบียูซุฟจำพี่น้องได้แต่พี่น้องไม่รู้จักนบียูซุฟเพราะพวกเขาไม่คิดว่านบียูซุฟจะรอดมาและมามีอำนาจใหญ่โตในแผ่นดินอียิปต์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมรับนบียูซุฟ ” (Ibn Kathir , 1996 : 305)

เมื่อบรรดาพี่น้องเดินทางกลับมายังแผ่นดินกันอาน และเล่าเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นให้นบียะอูบผู้เป็นบิดาฟัง โดยขอให้นำตัวน้องชายเดินทางไปอียิปต์ในปีถัดไปเพื่อแลกกับอาหาร เรื่องดังกล่าวสร้างความลำบากใจแก่นบียะอูบเป็นอย่างมากเพราะทราบดีว่าหากปล่อยให้บิณยามีนไปกับพี่น้อง ย่อมไม่มีความปลอดภัยเหมือนเมื่อครั้งปล่อยนบียูซุฟไปกับพวกเขา นบียะอูบจึงขอคำมั่นสัญญาจากบุตรทุกคน และกำชับทุกคนให้เดินทางเข้าเมืองโดยแยกย้ายกันไป

Ibn Kathir (1996 : 305) กล่าวว่า“ อิบน์อับบาส, เกาะตาอะฮฺ, มุญาฮิด, อัซซุคัย, อัลดะอะฮาก กล่าวว่ นบีอะฮฺกุบใช้ลูกๆของตนให้แยกกันเข้าเมืองหลายๆทางเพื่อป้องกันถูกกระทำ (อัลอัยน์) ” และเรื่องราวดังกล่าวปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانًا نَّكَتَلُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾ قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا ءَامَنُتُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِن قَبْلُ ۖ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَعَهُمْ وَجَدُوا بِضَعَتِهِمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي ۚ هَذِهِ بِيضَعْتَنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانًا وَتَزَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أَرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُتُونَ مَوْتِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنِي بِهِ ءِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ ۚ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَبْنَئِي لَأَ تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِن أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ ۚ إِنِ احْكُمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسٍ يَّعْقُوبَ قَضَاهَا ۗ وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾﴾

سورة يوسف : 63-68

ความว่า เมื่อพวกเขากลับไปหาพ่อของพวกเขา พวกเขาบอกว่าไอ้พ่อของเรา ! การตวงถูกห้ามแก่เราจงส่งน้องของเราไปกับเราเพื่อเราจะ ได้ส่วนตวงและแท้จริงเราจะเป็นผู้คุ้มกันเขา[63] เขา (พ่อ) กล่าวว่าฉันจะไม่ไว้ใจพวกเจ้าที่มีต่อเขาอีก นอกจากว่าเช่นกับที่ฉันได้ไว้ใจพวกเจ้าที่มีต่อพี่ของเขาเมื่อก่อนนี้ ดังนั้นอัลลอฮฺทรงเป็นผู้คุ้มกันที่ดียิ่ง และพระองค์เท่านั้นทรงเมตตาถึงในหมู่ผู้เมตตาทั้งหลาย [64] และเมื่อพวกเขาเปิดยามเสปียงของพวกเขา ก็เห็นเงินของพวกเขาถูกคืนกลับมายังพวกเขาด้วย พวกเขาจึงกล่าวว่าไอ้พ่อของเรา! เราต้องการอะไรอีกเล่า? นี่เงินของเราถูกคืนกลับมายังเราแล้วเราจึงได้นำเสปียงมายังครอบครัวของเราอีกและเราจะคุ้มกันน้องของเรา และเราจะได้เพิ่มการตวงอีกหนึ่งตัวลา นั้นเป็นการตวงที่ง่าย[65] เขา (พ่อ) กล่าวว่า ฉันจะไม่ส่งเขาไปกับพวกเจ้า จนกว่าพวกเจ้าจะนำสัญญาจากอัลลอฮฺให้แก่ฉันเสียก่อนว่าพวกเจ้าจะนำเขากลับมาอย่างแน่นอน เว้นแต่พวกเจ้าจะถูกปิดล้อม เมื่อพวกเขาได้ให้สัญญาของพวกเขาแก่เขาแล้ว (พ่อ)กล่าวว่า อัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อสิ่งที่เราสัญญาไว้ [66] และเขากล่าวว่า ไอ้ลูกเอ๋ย! พวกเจ้าอย่าเข้าเมืองทางเดียวกันแต่พวกเจ้าจงเข้าเมืองต่างหากกัน และฉันไม่อาจให้ความคุ้มกันพวกเจ้าจากอัลลอฮฺได้ การตัดสินใจเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺฉันขอมอบการไว้ใจแก่พระองค์ และขอให้บรรดาผู้มอบการไว้ใจจงไว้ใจแก่พระองค์[67] และเมื่อได้เข้าเมืองตามที่พ่อของพวกเขาได้สั่งไว้ไม่มีสิ่งใดที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺได้ เว้นแต่ความต้องการในจิตใจของอะฮฺกุบซึ่งเขาได้ปฏิบัติไป และแท้จริงเขาเป็นผู้มีความรู้ซึ่งเราได้สอนเขาแต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้[68]

(สุเราะฮฺยูซุฟ : 63-68)

การเดินทางเข้าอียิปต์ของบิณยามีน

ปีถัดมาพี่น้องของนบียูซุฟได้เดินทางเข้าอียิปต์พร้อมบิณยามีน และเป็นครั้งแรกในรอบ 20 กว่าปีที่นบียูซุฟมีโอกาสพบบิณยามีนน้องชายคนเล็ก โดยบรรดาพี่ๆไม่รู้ว่านบียูซุฟคือน้องของพวกเขา เพราะพวกเขาคิดว่านบียูซุฟสิ้นชีวิตไปนานแล้วดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ۖ أَوَىٰ ۚ إِلَيْهِ أَخَاهُ ۚ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾
 فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسِرْقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا
 وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقَدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا تَفَقَدُوا صُوعًا لِّلْمَلِكِ وَلَمَن جَاءَ بِهِ ۖ حَمْلٌ بَعِيرٌ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ
 ﴿٧٢﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ ۖ إِن كُنتُمْ
 كٰذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِ ۖ فَهُوَ جَزَاؤُهُ ۚ كَذٰلِكَ نَجْزِي الظَّٰلِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ
 بِأُوعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وَعَآءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِن وِعَآءِ أَخِيهِ كَذٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۚ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي
 دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَن يَشَآءَ اللَّهُ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّن نَّشَآءٍ ۚ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ * قَالُوا إِن يَسْرِقَ فَقَدْ
 سَرَقَ أَخٌ لَّهُ مِن قَبْلٍ ۚ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ ۚ وَلَمْ يُبَدِّهَا لَهُمْ ۚ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَّانًا ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
 تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ ۚ إِنَّا نَنزِلُكَ مِن
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَن نَّأْخُذَ إِلَّا مَن وَجَدْنَا مَتَّعِنَا بِهِ ۚ إِنَّا إِذَا لَطْمُونَ ﴿٧٩﴾﴾

سورة يوسف : 69-79

ความว่า และเมื่อพวกเขาได้เข้าไปหายูซุฟเขารับน้องชายของเขาไปอยู่กับเขา เขากล่าวว่าแท้จริงฉันเป็นที่ชายของเจ้าดังนั้นเจ้าอย่าเสียใจในสิ่งที่พวกเขากระทำ[69] เมื่อเขา(ยูซุฟ)ได้จัดเตรียมเสเบียงอาหารของพวกเขาให้แก่พวกเขาแล้ว เขา(ยูซุฟ)ได้ใส่ถ้วยสำหรับค้ำน้ำลงในยามของน้องชายเขา แล้วผู้ประกาศได้ประกาศว่าไอ้คณะเดินทางทั้งหลายเอ๋ย! แท้จริงพวกท่านเป็นพวกขโมย[70] พวกเขากล่าวพลางหันไปทางพวกเขา (ผู้ประกาศ) ว่ามีอะไรหายไปจากพวกท่าน?[71] พวกเขากล่าวว่า ถ้วยดวงของกษัตริย์หายไปจากเรา และผู้ใดนำมันมาคืนเราจะได้รับเสเบียงเป็นรางวัลหนึ่งตัวลา และฉันเป็นผู้รับรอง[72] พวกเขากล่าวว่าขอสาบานต่ออัลลอฮ์ โดยแน่นอนพวกท่านทราบดีว่าเรามีได้มาที่นี่เพื่อทำความเสียหายในแผ่นดิน และเราก็มิใช่พวกขโมย [73] พวกเขากล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นโทษของมันจะเป็นเช่นใด หากพวกท่านเป็นผู้กล่าวเท็จ[74] พวกเขากล่าวว่า โทษของมันคือ ผู้ใดถูกค้นพบในยามของเขา ดังนั้นเขาก็รับโทษของมันเช่นนั้นแหละเราลงโทษบรรดาผู้ซอซอ[75] ดังนั้นเขาได้เริ่มค้นในยามของพวกเขาก่อนยามของน้องชายของเขาแล้ว เขาก็ได้เอามันออกมาจากยามของน้องชายของเขาเช่นนั้นแหละ เราได้ใช้กล

อุบายเพื่อเขาจะเอาน้องชายของเขาไว้ตามที่ปรากฏในศาสนาของกษัตริย์ นอกจากนี้ว่าอัลลอฮฺจะทรง
 ประสงค์ เราจะเชิดชูฐานะหลายชั้นแก่ผู้ที่เราประสงค์ และเหนือทุก ๆ ผู้ที่มีความรู้คือผู้ทรงรอบรู้[76]
 พวกเขาบอกว่า หากเขาขโมยแน่นอนพี่ชายของเขาก็ได้ขโมยมาก่อน แต่ยูซุฟได้ซ่อนความรู้ไว้ไว้ในใจ
 ของเขา และไม่เปิดเผยมันแก่พวกเขา เขากล่าวพวกท่านมีสถานะที่เลวมากและอัลลอฮฺทรงรอบรู้ดียิ่งที่
 พวกท่านกล่าวหา[77] พวกเขาบอกว่า โอ้ท่านผู้ว่าฯ เรามีพ่อที่แก่ชรามากแล้วขอได้โปรดเอาคนหนึ่งใน
 พวกเราไว้แทนแท้จริงเราเห็นว่าท่านนั้นอยู่ในหมู่ผู้ทำความดี[78] เขา(ยูซุฟ)กล่าวว่า เราขอความ
 ค้ำครองด้วยอัลลอฮฺ ที่เราจะจับนอกจากคนที่เราพบทรัพย์สินของเราอยู่ที่เขา (มิเช่นนั้น) แท้จริงเราก็คือ
 เป็นผู้ธรรมอย่างแน่นอน[79]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 69-79)

นักวิชาการมีคำบอกเล่าต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับภาษาขณะที่สูญหายหรือถูกขโมย บางคนกล่าว
 ว่าเป็นแผนการของพี่ๆ ที่คิดกำจัดบิณยามิน บางคนกล่าวว่าเป็นความจงใจของนบียูซุฟที่ประสงค์ให้
 น้องชายอยู่ด้วย แต่สิ่งที่ปรากฏชัดเจนคืออัลกุรอานที่ระบุว่า เรา(อัลลอฮฺ)ได้ใช้กลอุบายเพื่อเขาจะเอา
 น้องชายของเขา(นบียูซุฟ)ไว้ตามที่ปรากฏในศาสนาของกษัตริย์²⁸ ซึ่งผู้ลักขโมยจะถูกลงโทษตาม
 กฎหมายศาสนาของพวกบุชญาเทพเจ้าซึ่งกษัตริย์นับถืออยู่ ด้วยเหตุนี้บิณยามินจึงได้อยู่กับนบียูซุฟแต่ไม่ใช่
 ในฐานะคนขโมยเพราะอายุเขายังต้นมีการใช้คำพูด 2 คำที่มีความหมายต่างกัันนั้นคือคำว่า ซิกอยะฮ์ซึ่ง
 หมายถึงภาษา(ถ้วย)สำหรับคัมน์้ำ (ยูซุฟ : 70) และคำว่า สุวารอ์ หมายถึงภาษา(ถ้วย)สำหรับตักดวง
 (ยูซุฟ : 72) โดยถ้วยที่มีการประกาศว่าหายและค้นหาคือสุวารอ์(ถ้วยดวง) และถ้วยที่ค้นพบในถุงเสบียง
 อาหารของบิณยามินกลับไม่ใช่ถ้วยดวงแต่เป็นถ้วยคัมน์้ำ

เมื่อบรรดาพี่น้องไม่สามารถนำบิณยามินกลับไปหานบียะอูบที่แผ่นดินกันอันได้ตามที่
 สัญญากันได้ พวกเขาจึงเดินทางกลับและเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้บิดาฟัง ซึ่งบิดาไม่เชื่อ และการสูญเสียดัง
 นี้ได้สร้างความขมขื่น ความโศกเศร้าเสียใจแก่บิดาเป็นอย่างมาก แต่ด้วยแรงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ท่านมิได้
 ดำรงชีวิตอยู่อย่างบุคคลไร้สิ้นความหวัง แต่กลับหวังว่าความอดทนที่ผ่านมาและการศรัทธาอย่างแรง
 กล้าจะทำให้ท่านพบกับคำตอบอันงดงามดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْتَقًا مِنَ اللَّهِ
 وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٦٩﴾
 أَرْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمَنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ
 ﴿٧٠﴾ وَسَقَلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٧١﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ
 أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ حَمِيلٌ ۗ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا ۗ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٧٢﴾ وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ
 وَقَالَ يَا سَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزَنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٧٣﴾ قَالُوا تَاللَّهِ تَفَتُّوا تَذَكَّرُ يُوْسُفَ

حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ يَبْنِي أَدْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْيِسُوا مِنَ رُوحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْيِسُ مِنَ رُوحِ اللَّهِ إِلَّا الْكُفْرُونَ ﴿٨٧﴾

سورة يوسف : 80-87

ความว่า ดังนั้นเมื่อพวกเขาหมดอาลัยจากเขา พวกเขาก็หันหน้าเข้าปรึกษากันตามลำพัง พี่คนโตของพวกเขากล่าวว่า พวกท่านไม่รู้ดอกหรือว่าพ่อของพวกท่านได้เอาสัญญาอย่างมั่นคงจากอัลลอฮ์แก่พวกท่าน และก่อนนี้พวกท่านก็ได้ทำผิดพลาดในเรื่องของยูซุฟมาแล้ว ฉะนั้นจะไม่ออกจากดินแดนนี้จนกว่าพ่อของฉันจะอนุญาตแก่ฉันหรืออัลลอฮ์จะทรงตัดสินแก่ฉัน และพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินที่ดียิ่ง[80] พวกท่านจงกลับไปยังพ่อของพวกท่านแล้วกล่าวว่า โอ้คุณพ่อของเรา! แท้จริงลูกของท่านขโมย และเราไม่ปยานวันแต่ในสิ่งที่เรารู้ และเรามีไขผู้เก็บความลับ[81] และจงถามชาวเมืองซึ่งเราพำนักอยู่ในนั้นและกองคาราวาน ซึ่งเราเดินทางร่วมมากับมัน และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้สัตย์จริงอย่างแน่นอน[82] เขากล่าวว่า แต่ว่าจิตใจของพวกเจ้าได้ตกแต่งเรื่องขึ้นเพื่อพวกเจ้า ดังนั้นการรอดพ้นเป็นสิ่งที่ดีหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงนำพวกเขาทั้งหมดมาหาฉัน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[83] และเขาคืนหลังให้พวกเขา และกล่าวว่า โอ้อนิจจา ยูซุฟเอ๋ย! และดาทั้งสองข้างของเขามีคมัว เนื่องจากความเศร้าโศกและเขาเป็นผู้อดกลั้น[84] พวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ท่านยังคงรำลึกถึงยูซุฟอยู่จนกระทั่งท่านเจ็บจนจะตายหรือท่านจะพินาศไป[85] เขากล่าวว่า แท้จริงฉันร่ำเรียนความเศร้าสลดของฉันและความทุกข์ระทมของฉันต่ออัลลอฮ์ และฉันรู้ (เรื่องความเมตตา) จากอัลลอฮ์ซึ่งพวกเจ้าไม่รู้[86] โอ้ลูกรัก พวกเจ้าจงไปสืบข่าวของยูซุฟ และน้องของเขาและพวกเจ้าอย่าเบื่อหน่ายต่อความเมตตาของอัลลอฮ์ แท้จริงไม่มีผู้ใดเบื่อหน่ายต่อความเมตตาของอัลลอฮ์นอกจากหมู่ชนผู้ปฏิเสธ[87]

(ดูเราะฮ์ยูซุฟ : 80-87)

บรรดาพี่น้องเดินทางเข้าอียิปต์ตามคำแนะนำของบิดาเพื่อร้องทุกข์ต่อเสนาบดีของกษัตริย์และความจริงของความเป็นพี่น้องกันจึงถูกเปิดเผย นบียูซุฟได้ให้อภัยแก่บรรดาพี่ๆทุกคนโดยไม่มีการตำหนิในสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกับท่านจนเป็นผลทำให้ท่านต้องเผชิญกับเหตุการณ์อันเลวร้ายต่างๆมากมายดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُزَجَّبَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ تَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٦﴾ قَالُوا أَأَنْتَ يَا يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٧﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِئِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ لَا

تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللهُ لَكُمْ ۖ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٨﴾ اذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰى وُجُوْهِ
 اَبِيْ يٰٓاَتِ بَصِيْرًا وَاَنْتَوْنِ بِاَهْلِيْكُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٨٩﴾

سورة يوسف : 88-93

ความว่า ดังนั้น เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาเขา(ยูซุฟ)พวกเขาบอกว่า โอ้ท่านข้าหลวง ความทุกข์ได้ประสบ
 กับเราและครอบครัวของเราและได้นำสินค้าราคาต่ำมา ดังนั้นขอท่านได้โปรดคงให้เราอย่างครบถ้วน
 และโปรดบริจาคให้เราด้วย แท้จริงอัลลอฮฺทรงตอบแทนผู้บริจาคท่าน[88] เขา(ยูซุฟ)กล่าวว่า พวกท่าน
 ทราบไหมสิ่งที่พวกท่านได้ทำกับยูซุฟและน้องชายของเขาเมื่อพวกท่านเป็นผู้มั่งมัย[89] พวกเขาบอกว่า
 แน่นอน ท่านคือยูซุฟใช่ไหม? เขากล่าวว่าฉันคือยูซุฟและนี่คือน้องของฉัน แน่นอนอัลลอฮฺทรงโปรด
 ปรานเรา แท้จริงผู้ใดที่ยำเกรงและอดทน แน่นอนอัลลอฮฺจะมีทรงทำให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดี
 สูญหาย[90] พวกเขาบอกว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ แน่นอนอัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านเหนือพวกเรา โดยที่
 พวกเราเป็นผู้ดีอย่างแน่นอน[91] เขากล่าวว่าวันนี้ไม่มีการประณามพวกท่าน อัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษ
 พวกท่านและพระองค์ทรงเมตตายิ่งในบรรดาผู้เมตตา [92] พวกท่านจงนำเสื้อของฉันตัวนี้วางไว้ข้างหน้า
 พ่อของฉัน เขาจะกลับเป็นผู้มองเห็นและจงนำครอบครัวของพวกท่านทั้งหมดมายังฉัน[93]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 88-93)

การอพยพของนบียะอูคูบและวงศ์วานอิสราเอลเข้าอียิปต์

บรรดาพี่น้องของนบียูซุฟเดินทางกลับแผ่นดินกันอานพร้อมข่าวดีของนบียูซุฟ และบิญา
 มิน โดยมีความหวังว่าสายตาของบิดาที่มองเห็นไม่ค่อยดีจะกลับมามองเห็น นอกจากนั้นทุกคนจะพ้น
 จากแห้งแล้งของแผ่นดินกันอานโดยไปอาศัยอยู่ในอียิปต์ดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ สิ่งต่างๆเหล่านี้คือสิ่ง
 ตอบแทนแก่ทุกคนที่มีความอดทนอันงดงาม (คือบรรณณูจะมีล) ดังอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعَيْرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَن تَفْتَدُونِ ۖ قَالَوا تالله إنك لفي
 ضلالتك القديم ﴿٩٤﴾ فلما أن جاء البشير ألقنه على وجهه فارتد بصيرا قال ألم أقل لكم إني أعلم
 من الله ما لا تعلمون ﴿٩٥﴾ قالوا يتأبانا استغفر لنا ذنوبنا إنا كنا خطئين ﴿٩٦﴾ قال سوف استغفر لكم
 ربي إنه هو الغفور الرحيم ﴿٩٧﴾﴾

سورة يوسف : 94-98

ความว่า เมื่อกองคาราวานได้ออกมา (จากอียิปต์) พ่อของพวกเขากล่าวว่า แท้จริงฉันได้กลิ่นของยูซุฟ
 หากพวกท่านไม่กล่าวหาฉันว่าเหลวไหล[94] พวกเขาบอกว่าขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ แท้จริงท่านนั้นยัง
 อยู่ในการหลงของท่านเช่นเดิม[95] เมื่อผู้นำข่าวดีมาถึงเขาได้วางเสื้อของยูซุฟไว้ที่ข้างหน้าเขา ดังนั้นเขา

จึงกลับเป็นผู้มองเห็นเขากล่าวว่า ฉันมิได้บอกพวกเจ้าหรือว่าแท้จริงฉันรู้จากอัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ [96] พวกเขากล่าวว่า โอ้พ่อของเรา! โปรดขอร้องโทษความผิดของเราให้แก่เรา แท้จริงเราเป็นผู้ผิด [97] เขากล่าวว่าฉันจะขอร้องโทษต่อพระเจ้าของฉันให้พวกเจ้า แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงร้อโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ [98]

(สุเราะฮ์ยูซุฟ : 94-98)

นบียูซุฟ عليه السلام ได้เล่าย้อนเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับท่านให้ทุกคนฟัง โดยท่านเชื่อว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านคือเส้นทางนำไปสู่ความฝันที่เป็นจริงดังอัลกุรอานกล่าวว่า

﴿ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبْوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مَصْرًا مِّنْ شَاءَ اللَّهُ ءَأَمِينٌ ﴿٩٤﴾ وَرَفَعَ أَبْوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَأْتِبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُءْيَايَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِن بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٩٥﴾ رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٩٦﴾ ﴾

سورة يوسف : 99-101

ความว่า ดังนั้นเมื่อพวกเขาเข้าไปหายูซุฟเขาได้สวมกอดพ่อแม่ของเขา และกล่าวว่าพวกท่านจงเข้ามาในอียิปต์โดยปลอดภัยเถิด อินชาอัลลอฮ์ [99] และเขาได้ยกของพ่อแม่ของเขาขึ้นบนบัลลังก์แล้วพวกเขาก็ก้มลงสujud เขาและกล่าวว่า โอ้พ่อของฉันนี่คือการทำนายฝันของฉันแต่ครั้งก่อนพระเจ้าของฉันทรงทำให้เป็นจริง และพระองค์ทรงให้เกียรติฉันโดยพระองค์ทรงให้ฉันออกจากคุก และนำพวกท่านมาจากชนบทหลังจากที่ชัยฏอนได้ยุยงให้เกิดการแตกแยกระหว่างฉันกับพี่น้องของฉัน แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงโปรดปรานแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ [100] โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์แท้จริงพระองค์ทรงได้ประทานอำนาจบางส่วนแก่ข้าพระองค์ และทรงสอนข้าพระองค์ให้รู้การทำนายฝัน พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินพระองค์เป็นผู้คุ้มครองข้าพระองค์ทั้งในโลกคุณยาและอาคิเราะฮ์ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ตายในสภาพเป็นผู้มอบน้อม และทรงให้ข้าพระองค์ร่วมอยู่ในหมู่คนดีทั้งหลาย [101]

(ยูซุฟ : 99-101)

al-Tabari นักประวัติศาสตร์มุสลิมกล่าวว่า “ รายงานของเกาะตาเคซุกกล่าวว่า เมื่อบรรดาผู้คนได้ยอมสยบต่อนบียูซุฟแล้ว ท่านกล่าวว่า โอ้บิดาที่รักนี่คือการทำนายความฝันของฉันในอดีต แท้จริงพระเจ้าของฉันได้ทำให้ความฝันเป็นจริงขึ้นมา บางรายงานกล่าวว่านบียูซุฟสิ้นชีวิตขณะท่านอายุได้ 120 ปี โดยมีบุตร 2 คนคือ อัฟรอนิน กับ มันซาร ต่อมาอัฟรอนินได้บุตรชื่อ นูน และนูนได้บุตรชื่อ ยูษะฮ์(ยูษะฮ์บินนูน) ส่วนมันซารได้บุตรคือมุซา ” (al-Tabari , 1991 : 218-219)

ส่วนนบียะฮูบอาศัยอยู่ในอียิปต์ได้ 17 ปีและชีวิตขณะที่ท่านอายุได้ 147 ปี ก่อนนบียะฮูบสิ้นชีวิตท่านได้สั่งเสียกับบรรดาบุตรหลานและวงศ์วานอิสราเอล โดยกำชับให้ยึดมั่นต่อแนวทางและการศรัทธาต่ออัลลอฮ์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกเพียงพระองค์เดียว ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับบรรดานบี(ศาสดา)ก่อนหน้าท่าน และเป็นแนวทางเดียวกับบรรดานบีที่จะเกิดมาหลังจากท่าน ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลต่างตกลงรับปากและให้คำมั่นสัญญาอย่างดี ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتَ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾

سورة البقرة : 133

ความว่า พวกเจ้ามิได้อยู่เห็นด้วยดอกหรือ เมื่อความตายได้เข้ามาหายะฮูบ ขณะที่เขากล่าวแก่ลูกๆ ของเขาว่า พวกเจ้าจะเคารพสักการะอะไรหลังจากฉัน ? พวกเขากล่าวว่า พวกเราจะเคารพสักการะพระเจ้าของท่านและพระเจ้าแห่งบรรดาบิดาของท่าน คือ อิบรอฮีม อิสมาอิล และ อิสฮากแต่เพียงองค์เดียว และพวกเราจะเป็นผู้สวามิภักดิ์ ต่อพระองค์เท่านั้น[133]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 133)

วงศ์วานอิสราเอลหลังกษัตริย์อิกโซซแห่งอียิปต์ถูกโค่นอำนาจ

นักประวัติศาสตร์มุสลิมกล่าวว่า “ นบียูซุฟเดินทางเข้าอียิปต์ประมาณ 1,600 ปีก่อนคริสตกาลตรงกับยุคกษัตริย์รียอชยานบุตรอัลวะลีด (Raiyān Ibn al-Valid) ราชวงศ์ที่ 16 ปกครองอียิปต์ เป็นช่วงที่แผ่นดินกันอาน(คานาอัน)เกิดความแห้งแล้งอดอยากขนาดหนัก ต่อมานบียูซุฟได้ชักชวนบิดาพร้อมครอบครัวทั้งผู้ชาย สตรี และเด็กจำนวน 70 กว่าคนเดินทางเข้าสู่อียิปต์ตรงกับยุคราชวงศ์ที่ 17 (Abu Fies-ابوفيس) ปกครองอียิปต์เมื่อประมาณ 1,573 ปีก่อนคริสตกาล วงศ์วานอิสราเอลใช้ชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติและสุขสบายโดยมีนบียูซุฟเป็นผู้ว่าการคลังแห่งอียิปต์ จนหมดยุคฟาโรห์อาโมสชาวอียิปต์แห่งราชวงศ์ที่ 18 ของอียิปต์²⁹ ต่อมาเมื่อฟาโรห์รามเสสที่ 2 (Ramses II - رامسيس الثاني) แห่งราชวงศ์ที่ 19 ขึ้นปกครองอียิปต์ วงศ์วานอิสราเอลจึงเริ่มถูกกดขี่ด้วยสาเหตุ 2 ประการ ประการแรกคือฟาโรห์รามเสสที่ 2 เกรงว่าวงศ์วานอิสราเอลจะเข้าข้างกษัตริย์เก่าที่มาจากพวกอิกโซซ โดยไม่สนับสนุนฟาโรห์องค์ใหม่ที่มาจากชาวอียิปต์ เนื่องจากวงศ์วานอิสราเอลมีจำนวนมากและสงครามระหว่างกษัตริย์ทั้งสองฝ่ายมีระยะยาวนานถึง 9 ปี ประการที่สองฟาโรห์รามเสสที่ 2 ฝันว่ามีเด็กทารกชายเกิดมาเพื่อทำลายทุกอย่างของอียิปต์ และนบีมูซาเกิดในช่วงฟาโรห์รามเสสที่ 2 มีชีวิต

²⁹ Ahmose-احممสามารถโค่นกษัตริย์ที่มาจากพวกอิกโซซได้ประมาณ 1,560 ปีก่อนคริสตกาล

ต่อมาเมื่อบุตรชายของฟาโรห์รามเสสที่ 2 ชื่อเมอร์เนฟตา³⁰ ขึ้นปกครองอียิปต์และพระองค์ทรงสืบทอดตามเจตนารมณ์ของพระบิดาคือดำเนินการกีดขวางอิสราเอลเรื่อยมาจนบีบผู้ชาต้องพางศ์วานอิสราเอลออกจากอียิปต์ (ข้ามทะเลแดง) ” (al-Faham; Sayyid Sabiq , 1983 : 196)

พวกอิกโซซปกครองอียิปต์ได้ 100 กว่าปีตั้งแต่ราชวงศ์ที่ 16 ถึงราชวงศ์ที่ 17 หลังจากนั้นจึงถูกผู้นำและชาวอียิปต์ตามหัวเมืองต่างๆรวมตัวกันต่อต้านการปกครอง โดยเฉพาะในยุคของอาโมสเป็นชาวอียิปต์ที่สามารถชนะกษัตริย์อิกโซซ และขับไล่พวกอิกโซซและกองทหารออกจากอียิปต์ได้ในช่วง 1,570 ปีก่อนคริสตกาลและก่อตั้งราชวงศ์ที่ 18 โดยสถาปนาตนเองเป็นฟาโรห์ที่มาจากชาวอียิปต์ ชัยชนะครั้งนี้ทำให้อียิปต์เปลี่ยนนโยบายที่เคยอยู่อย่างสันติและโดดเดี่ยวมาเป็นการสร้างจักรวรรดินิยมตั้งแต่วราชวงศ์ที่ 18,19,20 ประมาณ 1,560-1,087 ปีก่อนคริสตกาล

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในอียิปต์ครั้งนี้คือจุดเริ่มต้นทางเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์วงศ์วานอิสราเอลซึ่งเคยได้รับการสนับสนุนจากกษัตริย์เก่าที่มาจากพวกอิกโซซ แต่เนื่องจากฟาโรห์อาโมสทรงสนพระทัยการสร้างกองทัพปกป้องอาณาจักรและขยายดินแดนมากกว่าด้านอื่นๆจึงทำให้วงศ์วานอิสราเอลไม่ค่อยได้ผลกระทบเท่าที่ควร

เมื่อฟาโรห์รามเสสที่ 2 ขึ้นปกครองอียิปต์ พระองค์เริ่มตระหนักถึงความไม่เท่าเทียมและเสมอภาคระหว่างชาวอียิปต์พื้นเมืองที่มีแต่ความยากจน และครอบครองพื้นที่ทางการเกษตรน้อยกว่า ซึ่งต่างจากวงศ์วานอิสราเอลมีชีวิตความเป็นอยู่ดี ร่ำรวย ควบคุมอำนาจทางเศรษฐกิจ มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และครอบครองแหล่งทำมาหากินทางการเกษตรที่ดีที่สุดของอียิปต์ ซึ่งเป็นเส้นเลือดใหญ่หล่อเลี้ยงชาวอียิปต์ในยุคนั้นด้วยบารมีและความดีงามของนบิยูซุฟและความโปรดปรานที่พวกเขาได้รับมาจากกษัตริย์จากพวกอิกโซซยุคก่อนๆ นอกจากนั้นวงศ์วานอิสราเอลยังมีกำลังคนมากพอที่จะการก่อการกบฏและโจมตีภาครัฐ ด้วยเหตุนี้ทำให้เกิดการต่อต้านวงศ์วานอิสราเอลกระจายไปทั่วอียิปต์ ประชาชนชาวอียิปต์และชาวอิกโซซแสดงความรังเกียจและไม่พอใจวงศ์วานอิสราเอลอย่างเปิดเผย ฟาโรห์รามเสสที่ 2 สั่งจับชาวอิสราเอลมาเป็นทาสรับใช้หรือใช้แรงงานพวกเขาอย่างหนักในการก่อสร้าง เด็กทารกที่เกิดมาเป็นผู้ชายถูกสังฆ่า สิ่งเหล่านี้สร้างไม่พอใจแก่วงศ์วานอิสราเอลมาตลอดเวลาจนพวกเขาคิดก่อการกบฏในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งจะกล่าวต่อไป และกล่าวกันว่าระหว่างยุคนบิยูซุฟและนบิยูซุฟห่างกันเพียง 60 กว่าปี

³⁰ เมอร์เนฟตา (مرنپتاح) ราชวงศ์ฟาโรห์องค์ที่ 20 อยู่ในช่วง 1,223-1,211 ปีก่อนคริสตกาล

4. ยุคนบีมูซา (ขอความสันติจึงมีแต่ท่าน)

ยะฮูดีย์ปัจจุบันมักกล่าวถึงนบีมูซา(Moses)ว่าเป็นบรรพบุรุษของชาวยิว และเป็นต้นกำเนิดของศาสนายูดาห์ ดังนั้นเรื่องราวของนบีมูซา ﷺ ที่ปรากฏในอัลกุรอานจึงสะท้อนให้เห็นภาพในมิติที่แตกต่างจากความเชื่อยะฮูดีย์ได้เป็นอย่างดีคืออัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ﴾

سورة هود : 96

ความว่า และแท้จริงเราได้ส่งมูซาพร้อมสัญญาณต่างๆของเราและหลักฐานชัดเจน

(สุเราะฮุซูด : 96)

เรื่องราวของนบีมูซาถูกกล่าวในอัลกุรอานในหลายสุเราะฮุ บางสุเราะฮุกล่าวอย่างสั้นๆ บางสุเราะฮุกล่าวอย่างยาวๆ อัลกุรอานได้กล่าวถึงเรื่องราวของนบีมูซาอย่างสรุปในช่วงต้น หลังจากนั้นเริ่มขยายเหตุการณ์ต่างๆในรูปการเล่าเรื่องราวให้เป็นบทเรียนแก่นบีมุฮัมมัด ﷺ และประชาชาติของท่าน เพื่อนำบทเรียนและเหตุการณ์ต่างๆในอดีตมาใช้ประยุกต์กับเส้นทางการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน และเสริมสร้างสติปัญญาเพื่อสร้างอนาคต โดยเรื่องราวของนบีมูซามีปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَأذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾ وَنَدَيْنَاهُ مِنَ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ

﴿وَقَرَّبْنَاهُ حِجَابًا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾﴾

سورة مريم : 51-53

ความว่า และจงกล่าวถึงเรื่องมูซาที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ได้รับคัดเลือกและเขาเป็นศาสนทูตเป็นนบี[51] และเราได้ร้องเรียกเขาจากทางด้านขวาของภูเขาฏูร และเราได้ให้เขาเข้ามาใกล้ซัดเพื่อบอกความลับ[52] และเราได้มอบแก่เขาความเมตตาของเราแก่เขา น้องชายเขาชื่อฮารูนเป็นนบี[53]

(สุเราะฮุมรียัม : 51-53)

สังคมอียิปต์ก่อนนบีมูซากำเนิด

แม้ว่าอียิปต์จะมีการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่หลักการศรัทธา ความเชื่อ แนวคิดทางศาสนาของชาวอียิปต์ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนักเพราะชาวอียิปต์นับถือเทพเจ้าหลายองค์ (Polytheism) ชาวอียิปต์เชื่อในวิญญาณอมตะและชีวิตหลังความตายตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการบูชาภูตผีปิศาจ เทพเจ้าสูงสุดของชาวอียิปต์คือสุริยเทพ (Ra) ทำหน้าที่ประทานชีวิตให้แก่สิ่งมีชีวิต ร่องลงมาได้แก่เทพเจ้าโอซิริส (Osiris) เป็นเทพเจ้าแห่งความเจริญของพืชพันธุ์ธัญญาหารและแม่น้ำไนล์ นอกจากนี้แต่ละหัวเมืองหรือแต่ละท้องถิ่นยังมีเทพเจ้าประจำท้องถิ่นอีกมากมาย ชาวอียิปต์

เชื่อว่าบุคคลที่ได้ดำรงตำแหน่ง ฟาโรห์ เป็นผู้มีบุญญาธิการและเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากสุริยเทพ โดยเป็นตัวแทนหรือสื่อกลางระหว่างเทพเจ้ากับชาวอียิปต์

สิ่งที่สังเกตพบตั้งแต่วงศ์อิสราเอลอพยพเข้ามาอยู่อียิปต์ในครั้งที่ 2 ยุคนบียะออบ³¹ คือรักที่จะอยู่อย่างสันโดษโดยไม่ชอบที่จะอยู่ปะปนกับเผ่าพันธุ์อื่นๆ เช่น ชาวคิบัลยี และชาวอียิปต์พื้นเมือง ดังนั้นวงศ์วานอิสราเอลจึงได้ขอที่อยู่อาศัยจากกษัตริย์ในเมืองฉะซานซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้วงศ์วานอิสราเอลมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าชาวอียิปต์ และการรักสันโดษทำให้พวกเขาไม่ต้องคบหากับชาวอียิปต์ ไม่ช่วยเหลือเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่รอบข้างแม้ว่าจะอาศัยอยู่ในอียิปต์เช่นเดียวกับพวกเขาก็ตาม “ พระคัมภีร์โคโรห์ (ตักวิน) ระบุว่ากษัตริย์ดรัสแกโจเซฟ(นบียูซุฟ)ว่า พ่อและบรรดาพี่น้องได้มาหาท่าน ณ แผ่นดินอียิปต์ เราได้มอบที่ดินที่ดีที่สุดของเมืองฉะซานให้เพื่ออาศัยทำมาหากิน ดังนั้นเจ้าจงพาบิดาและพี่น้องไปอาศัยอยู่และกษัตริย์ได้มอบกรรมสิทธิ์ของที่ดินให้โดยทุกบ้านที่มีหัวหน้าครอบครัวจะได้รับอาหารตามจำนวนของบุตร ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 58)

นอกจากนี้วงศ์วานอิสราเอลยังไม่ยอมรับศาสนา ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมของชาวอียิปต์ ไม่ยอมคบค้าสมาคมกับชนชาติอื่นและห้ามแต่งงานกับคนต่างเชื้อสาย โดยอิสราเอลสอนลูกหลานพวกเขาว่า “ ขณะที่นบียอโรฮิมกับพระนางฮาซร์เดินทางออกจากอียิปต์ทั้งสองได้รับแจ้งข่าวดีว่า วันหนึ่งพวกเขาจะมีลูกหลานเกิดขึ้นมาและมีอำนาจในอียิปต์ ชาวอียิปต์จะต้องพินาศเพราะเด็กน้อยคนหนึ่งซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นที่กล่าวขานกันทั้งในหมู่วงศ์วานอิสราเอลและชาวอียิปต์ ส่วนอัสซุคียเล่าว่า มีรายงานจากออบีมาติก, อิบนูอับบาส, อิบนูมัซซูดและกลุ่มเศาะหะบะฮ์ว่า ฟาโรห์ได้ฝันเห็นเปลวไฟพุ่งมาทางนครเยรูซาเล็มมุ่งเข้าอียิปต์เผาผลาญทุกอย่าง แต่วงศ์วานอิสราเอลไม่เป็นอะไรเลย บรรดาโหราจารย์และนักโหราศาสตร์ต่างทำนายความฝันดังกล่าวว่า จะมีเด็กน้อยเกิดมาจากวงศ์วานอิสราเอลซึ่งจะเป็นสาเหตุทำให้ชาวอียิปต์ประสบกับความหายนะด้วยน้ำมือของเด็กคนนี้ ” (Ibn Kathir , 1996 : 346)

al-Tabari กล่าวว่า “ อิบนูอิสฮากเล่าว่าเมื่อนบียูซุฟสิ้นชีวิตวงศ์วานอิสราเอลกระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ทั่ว เนื่องจากระบบการปกครองของกษัตริย์รียอญานที่มาจากพวกอะมาติก (Hyksos) ถูกโค่นอำนาจลง และฟาโรห์ผู้ปกครององค์ใหม่ที่มาจากชาวอียิปต์จึงปกครองแทน นบีมูซากำเนิดตรงกับยุคฟาโรห์กอบูสนุตรมุสอับ ภรรยาของพระองค์ชื่อพระนางอาชียะฮ์ เป็นบุตรสาวของ มิชาฮิม บุตรอูบัยด์ บุตร รียอญาน บุตร อัลวะลิด เมื่อฟาโรห์กอบูสนุตสิ้นชีวิตน้องชายชื่อ อัลวะลิดบุตรมุสอับเป็นฟาโรห์และได้แต่งงานกับพระนางอาชียะฮ์ ” (al-Tabari , 1991 : 231) ส่วน Ahmad Thalabi กล่าวว่า ยุคฟาโรห์คิงส์วงศ์วานอิสราเอลคือรามเสสที่ 2 (Ramses II- راميس الثاني) แห่งราชวงศ์ที่ 19 ของอียิปต์ประมาณ 1,301-1,234 ปีก่อนคริสตกาล ส่วนฟาโรห์ที่ขับไล่ นบีมูซาและวงศ์วานอิสราเอลออกจากอียิปต์จนข้ามทะเลแดงราว 1,213 ปีก่อนคริสตกาลคือ เมอร์เนฟตา (Ahmad Thalabi , 1988,64)

³¹ ครั้งแรกสมัยนบียอโรฮิม

นักประวัติศาสตร์มีความเห็นสอดคล้องกันคือ ฟาโรห์องค์ดังกล่าวทรงสนพระทัยเกี่ยวกับอิทธิพลของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพฤติกรรมต่างๆของวงศ์วานอิสราเอลจึงถูกฟาโรห์และเหล่าเสนาบดีต่างเฝ้าจับตามอง โดยเห็นพ้องต้องกันว่าวงศ์วานอิสราเอลเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของอียิปต์ โดยเฉพาะประชากรอิสราเอลที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมกับความร่ำรวยและควบคุมอำนาจทางการเมือง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฟาโรห์สั่งทหารฆ่าเด็กเพศชายทุกคนที่เกิดมาจากครอบครัวอิสราเอลทุกๆปีติดต่อกันโดยใช้ชีวิตเด็กทารกผู้หญิง และส่งเสริมหญิงสาวอิสราเอลให้แต่งงานกับผู้ชายอียิปต์และจับชาวอิสราเอลจำนวนมากมาเป็นทาสเพื่อสร้างความอ่อนแอในด้านต่างๆให้เกิดขึ้นในหมู่วงศ์วานอิสราเอล เมื่อวันเวลาผ่านไปยังไม่มีการณ์ร้ายใดๆเกิดขึ้น ฟาโรห์ทรงลดการสั่งฆ่าเด็กทารกลงให้เหลือเพียงฆ่า 1 ปีและละเว้นไม่ฆ่า 1 ปีอัลกุรอานระบุว่า

﴿طَسَمَ ۝ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ نَتَلَوُا عَلَيْكَ مِنْ نَبَأِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضِعُّنَّ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ۝ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَيْمَةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ۝ وَنَمُكِّنْ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ۝﴾

سورة القصص : 1-6

ความว่า ฏอ ซีน มีม[1] เหล่านี้คือโอองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์อันชัดแจ้ง [2] เราจะอ่านแก่เจ้าบางส่วนแห่งเรื่องราวของมูซาและฟาโรห์ด้วยความจริงเพื่อหมู่ชนผู้ศรัทธา[3] แท้จริงฟาโรห์ที่ยิ่งผยองในแผ่นดินและทำให้ประชาชนนั้นแตกแยกเป็นกลุ่มๆ เขาทำให้ชนกลุ่มหนึ่งในพวกเขาอ่อนแอ โดยฆ่าลูกหลานผู้ชายของพวกเขาและใช้ชีวิตเหล่าสตรีของพวกเขาแท้จริงเขาเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้บ่อนทำลาย[4] และเราปรารถนาที่จะให้ความโปรดปรานแก่บรรดาผู้ที่อ่อนแอในแผ่นดิน และเราจะทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้าและทำให้พวกเขาเป็นผู้รับมรดก[5] และเราได้ให้พวกเขาครอบครองในแผ่นดิน และเราจะให้ฟาโรห์และฮามาน(เสนาบดีคนสนิท) ตลอดจนไพร่พลของเขาทั้งสองได้เห็นสิ่งที่พวกเขามีความกลัว[6]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อส : 1-6)

กำเนิดนบีมุซา

ด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพที่จะทรงบังเกิดนบีและผู้ผู้นำในกลุ่มบรรดาผู้
อ่อนแอและถูกกดขี่ข่มเหงเพื่อช่วยเหลือและปลดปล่อยบรรดาผู้ถูกกดขี่ และยังแสดงให้เห็นถึงความ
เมตตาของพระองค์ที่มีต่อวงศ์วานอิสราเอล โดยแสดงให้เห็นว่าอำนาจและอานุภาพที่แท้จริงอยู่
ณ พระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงคลอใจให้มารดานบีมุซาได้ทราบถึงความประสงค์ของพระองค์ เหตุการณ์
ดังกล่าวถูกระบุในอัลกุรอานว่า

﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فإِذَا خِفَتْ عَلَيْهِ فَالْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۗ إِنَّا رَادُّوهُ
إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ ءآلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۗ إِنَّ
فِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِبِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتْ أُمُّرَاتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتْ عَيْنِي لِي وَلَكَ لَا
تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ ﴾

سورة القصص : 7-9

ความว่า และเราได้คลอใจแก่มารดาของมุซาจงให้นมแก่เขาเมื่อเจ้ากลัวว่าเขาจะมีอันตรายดังนั้นเจ้าจงโยน
เขาลงไปในแม่น้ำและเจ้าอย่าได้กลัวและอย่าได้เศร้าโศก แท้จริงเราจะให้เขากลับไปหาเจ้าและเราจำทำ
ให้เขาเป็นหนึ่งในบรรดาศาสนทูต [7] ดังนั้นบริวารของฟาโรห์ได้เก็บเขาขึ้นมาเพื่อให้เขากลายเป็นศัตรู
และสร้างความเศร้าโศกแก่พวกเขา แท้จริงฟาโรห์และฮามานและไพร่พลของเขาทั้งสองเป็นพวกที่มีความ
ผิด[8] และภริยาของฟาโรห์กล่าวว่า(เขา)นำขึ้นชนมยินดีแก่ฉันและแก่ท่านอย่าฆ่าเขาเลยบางทีเขา
จะเป็นประโยชน์แก่เราหรือเราจะถือเขาเป็นลูกและพวกเขาหาารู้สึกตัวไม่[9]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อศ : 7-9)

ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า นบียะอฺอุบมีบุตรทั้งหมด 12 คนและจากบุตร 12 คนได้
กำเนิดลูกหลานออกเป็น 12 สาย โดยนบีมุซาเป็นหนึ่งในวงศ์วานอิสราเอลเหล่านั้น Ibn Kathir กล่าว
ว่า “ มุซา บุตร อิมรอน บุตร กอฮิส บุตร อาซิริ บุตร ลาวี บุตร นบียะอฺอุบ บุตร นบียะอฺฮาซิบ บุตรนบี
อิบรอฮีม ” (Ibn Kathir , 1996 : 345)

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานหลายท่านกล่าวว่า “ ชาวกิบฏีย์ (قبطي) ได้เข้าร้องทุกข์ต่อฟาโรห์
เกี่ยวกับวงศ์วานอิสราเอลที่ทุกวันนี้จะเหลือน้อยลง เนื่องจากสาเหตุคำสั่งฆ่าเด็กผู้ชายทุกๆปี พวกเขา
ขอให้ฟาโรห์แก้ไขปัญหาดังกล่าว ฟาโรห์จึงสั่งฆ่าปีเว้นปี ด้วยเหตุนี้บิฮารุนจึงเกิดในปีที่ถึงคมาท่านจึง
ปลอดภัย แต่นบีมุซาเกิดในปีต่อมาที่มีการกำจัดเด็กชายทารก สร้างความลำบากใจแก่มารดา(อะญาริค) เป็น
อย่างยิ่ง หลังคลอดนางจึงนำนบีมุซาใส่กล่องที่ทำมาจากไม้และนำไปลอยในแม่น้ำไนล์ และพระ
นางอาซีซะฮ์เป็นผู้เก็บมาอุปการะ ” (Ibn Kathir , 1996 : 347-348)

อัลละฮฺ(วิวรรณ์)ที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมาให้แก่มารดาของนบีมุซา (โมเสส)คือการคลอใจ หรือการชี้แนะให้แก่มารดาของนบีมุซา ไม่ใช่อัลละฮฺ(วิวรรณ์)แบบเดียวกับที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา ให้กับบรรดานบีมุฮัมมัดต่างๆ ดังเช่นนักวิชาการหลายคน(มุตะกัลลิมิน)เข้าใจเพราะอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ﴾

سورة النحل : 68

ความว่า และพระเจ้าของท่านได้คลอใจไปยังผึ้ง จงเอาจากภูเขาเป็นรังและจากต้นไม้และจากสิ่งที่พวกเขา ทำร้าน

(ซูเราะฮฺอัลนะฮฺล : 68)

หลังจากนำบุตรของตนเองลอยลงน้ำตามการคลอใจจากอัลลอฮฺ หัวใจของนางแทบแตก สลายเพราะความรักและสงสารบุตรน้อย นางจึงให้พี่สาวมุซาติดตามไปดูห่างๆจนรู้ว่าภรรยาของฟาโรห์ (อาซีเยฮฺ)เป็นผู้เก็บไปเลี้ยงดูโดยไม่รู้เป็นใครมาจากไหน แต่ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺผู้ทรงเมตตา นบีมุซาไม่ยอมค้มหน้านั้นมาจากใครเลยจนต้องมีการจัดหาแม่นมใหม่ อัลกุรอานระบุว่า

﴿وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَدِرْعًا ۗ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ ۖ فَبَصَّرَتْ بِهِ ۖ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۗ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾﴾

سورة القصص : 10-13

ความว่า และจิตใจของมารดาของมุซาได้คลายความวิตกกังวลลง นางเกือบจะเปิดเผยกับเขา หากเรา มิได้ทำให้จิตใจของนางมั่นคงเพื่อที่นางจะเป็นหนึ่งในหมู่ผู้ศรัทธา[10] และนางได้กล่าวแก่พี่สาวของเขา จงติดตามไปดูเขา ดังนั้นเธอ(พี่สาวของมุซา)ได้เห็นเขาแต่ไกลโดยที่พวกเขาไม่รู้[11] และเราได้ห้ามเขา ไว้ก่อนแล้วเรื่องแม่นม ดังนั้นเธอ(พี่สาวของมุซา) กล่าวว่า ฉันจะชี้แนะชาวบ้านให้แก่พวกท่านเอา ไหม?เพื่อคุ้มครองเขาแทนพวกท่าน และพวกเขาเป็นผู้ให้คำแนะนำอย่างดี [12] ดังนั้นเราจึงให้เขา กลับไปหามารดาของเขา เพื่อที่จะเป็นที่น่าชื่นชมยินดีแก่นาง และนางจะไม่เศร้าโศกและเพื่อนนางจะได้อู่ว่าแท้จริงสัญญาณของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริงแต่ส่วนมากพวกเขาไม่รู้[13]

(ซูเราะฮฺอัลอะกะฮฺ : 10-13)

การเดินทางออกจากอียิปต์ของนบีมูซา

นบีมูซา عليه السلام กลับมาสู่อ้อมอกของผู้เป็นมารดาที่แท้จริงอีกครั้งและได้อยู่กับนางจนทั้งเติบโตและได้รับการศึกษาอย่างดี มีรอบรู้และเฉลียวฉลาด อัลกุรอานได้เล่าถึงเหตุการณ์อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เห็นนบีมูซาต้องเดินทางออกจากอียิปต์ขณะมีอายุ 40 ปีว่า

﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ ۖ وَآسَىٰ ۤأَتَيْنَهُ ۖ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ ٱلْمَدْيَنَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شَيْعَتِهِ ۖ وَهَٰذَا مِن عَدُوِّهِ ۖ فَاسْتَغْتَنَّهُ ٱلَّذِي مِن شَيْعَتِهِ ۖ عَلَى ٱلَّذِي مِن عَدُوِّهِ ۖ فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ ۖ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِن عَمَلِ ٱلشَّيْطَانِ ۖ إِنَّهُ ۖ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ۖ فَاغْفِرْ لِي ۖ فَغَفَرَ لَهُ ۖ إِنَّهُ ۖ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَتَعَمَّتْ عَلَيَّ فَلَن أَكُونَ ظَهِيرًا ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾﴾

سورة القصص : 14-17

ความว่า และเมื่อเขาบรรลุนั้นหนุ่มและเติบโตเต็มที่แล้ว เราได้มอบความเข้าใจและความรู้แก่เขา และเช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี[14] และเขา(มูซา)ได้เข้าไปในเมืองขณะที่ชาวเมืองกำลังพักผ่อน เขาได้เห็นชายสองคนต่อสู้กันคนหนึ่งมาจากพวกพ้องของเขา(อิสราเอล)และอีกคนหนึ่งมาจากฝ่ายศัตรูของเขา(ชาวกิบฏีย์มุชริก) ดังนั้นคนที่มาจากพวกพ้องเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือให้เขาปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา ดังนั้นมูซาได้ช่วยเขาแล้วได้ฆ่าเขา(ชาวกิบฏีย์) เขา(มูซา)กล่าวว่านี่มันเป็นการกระทำของชัยฏอน แท้จริงมันเป็นศัตรูที่ทำให้หลงคิดอย่างแข็งขัน[15] เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้อธรรมต่อตนเองแล้ว ดังนั้นขอพระองค์ทรงอภัยให้แก่ข้าพระองค์ด้วย แล้วพระองค์ก็ได้อภัยให้เขา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ[16]เขาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าเจ้าของข้าพระองค์ การที่พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่เป็นผู้สนับสนุนผู้กระทำความผิดอีกต่อไป[17]

(สุเราะฮ์อัลเกาะคือศ : 14-17)

เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้นบีมูซาอยู่ในอียิปต์ท่ามกลางความกลัว และหวาดระแวงจากฟาโรห์และทหารของพระองค์จะทราบเรื่องดังกล่าว จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์คล้ายครั้งแรกขึ้นคือเกิดการทะเลาะวิวาทระหว่างชาวกิบฏีย์และชาวอิสราเอล โดยชายอิสราเอลที่นบีมูซาเคยช่วยเหลือครั้งก่อนได้ร้องขอความช่วยเหลือจากนบีมูซา แต่นบีมูซาไม่ได้ให้การช่วยเหลือผู้ใดเลยเพราะต้องการประนีประนอมและไม่ต้องการให้เกิดปัญหา แต่เหตุการณ์กลับตรงกันข้ามเพราะชาวกิบฏีย์ที่รู้เรื่องราวว่าใครเป็นฆาตกรเมื่อวานได้นำเรื่องนี้ไปแจ้งต่อฟาโรห์ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اَسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ^٤ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُبِينٌ﴾ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمْوسَى أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ^٥ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمَصْلُحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَمْوسَى إِنَّ الْأَمْلَأَ يَأْتَمُرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

سورة القصص : 18-21

ความว่า คังนั้นเขาอยู่ในเมืองสภาพที่กลัวว่าจะเกิดภัยแก่เขา เมื่อผู้ที่เคยขอร้องเขาให้ช่วยเหลือวานนี้ กำลังร้องเรียกให้ช่วยเขากอีก มุซาจึงพูดกับเขาว่า แท้จริงเจ้านั้นเป็นผู้หลงผิดอย่างแน่นอนอน[18]คังนั้นเมื่อเขาต้องการที่จะปราบผู้ที่เป็นศัตรูกับเขาทั้งสอง เขากล่าวว่าไอ้มุซาเอ๋ย !ท่านต้องการที่จะฆ่าคังคังที่ท่านได้ฆ่าคณหนึ่งไปแล้วเมื่อวานนี้หรือ ? ท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดนอกจากเป็นผู้ก่อควนสร้างควมเสียหายในแผ่นดิน และท่านไม่ปรารถนาที่จะเป็นผู้ปรองคองให้คืดอกัน[19] และชายคณหนึ่งได้มาจากชานเมืองอย่างรีบเร่ง เขากล่าวว่าไอ้มุซาเอ๋ย !พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่กำลังปรึกษาหาหรือคันเกี่ยวกับเรื่องของท่านเพื่อจะฆ่าท่าน คังนั้น จงออกไปเกิดแท้จริงคังเป็นผู้หวังคืดอกัน[20] คังนั้นเขาจึงออกจากเมืองนั้นในสภาพหวาดคกลัวว่าจะเกิดภัย เขากล่าวว่าข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากหมู่ผู้อธรรม[21]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อส : 18-21)

เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ชนบิมุซาต้องเดินทางจากอียิปต์ไปยังเมืองมดัยนหรือมดัยาน ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของปาเลสไตน์ Ibn Kathir กล่าวว่า “ มดัยนเป็นเมืองที่อัลลอฮ์เคยลงโทษพวกอัยกะฮ์ (اصحاب الايكة) ซึ่งเป็นพวกพ้องของชุเอบ ” (Ibn Kathir , 1996 : 353) คังอัลกุรอาณระบุว่า ﴿وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ ﴿١٨﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمْ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّى يُصْدِرَ الرِّعَاءَ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿١٩﴾ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٠﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَأْتِبُ اسْتَعْجَرَهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَعَجَرَتِ الْقَوَى الْأَمِينُ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي تَمَنِّي حَجَجٍ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ^٤

سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلِينَ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٣﴾

سورة القصص : 22-28

ความว่า และเมื่อเขามุ่งหน้าไปยัง(เมือง)มดัยัน เขากล่าวว่าหวังว่าพระเจ้าของฉันจะทรงชี้แนะแก่ฉันสู่ทางอันเที่ยงตรง[22] และเมื่อเขามาพบบ่อน้ำของมดัยันเขาได้พบฝูงชนกลุ่มหนึ่งกำลังตักน้ำและนอกจากพวกเขาเหล่านั้นเขายังได้พบหญิงสองคนคอยห้าม (ฝูงแกะ) เขา (มุซา) กล่าวถามว่าเรื่องราวของเธอทั้งสองเป็นมาอย่างไร ?นางทั้งสองกล่าวว่า เราไม่สามารถตักน้ำได้จนกว่าคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นจะถอยออกไป และบิดาของเราก็เป็นคนแก่มากแล้ว[23] คงนั้นเขาจึงตักน้ำให้แก่นางทั้งสองแล้วก็กลับไปพักได้ร่ม และกล่าวว่าข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ก็อยากได้ในความดีที่พระองค์ทรงประทานลงมาให้แก่ข้าพระองค์[24] นางคนหนึ่งทั้งสองคนได้เดินมาหาเขาอย่างขวยเงินแล้วกล่าวขึ้นว่า พ่อของฉันขอเชิญท่าน ไป(พบ) เพื่อจะตอบแทนค่าแรงแก่ท่านที่ได้ช่วยตักน้ำให้เรา ครั้นเมื่อเขา (มุซา) ได้มาหาเขา (ซุเอบ) และได้เล่าเรื่องราวแก่เขา เขากล่าวว่าท่านไม่ต้องกลัว ท่านได้หนีพ้นจากหมู่ชนผู้อธรรมแล้ว[25] นางคนหนึ่งทั้งสองคนกล่าวว่า โอ้พ่อจ๋า! จ้างเขาไว้ซิแท้จริงคนดีที่ท่านควรจะจ้างเขาไว้คือ ผู้ที่แข็งแรงผู้ที่ซื้อสัตว์[26] เขา (ซุเอบ)กล่าวว่า แท้จริงฉันต้องการที่จะให้ท่านสมรสกับลูกสาวคนหนึ่งทั้งสองคนนี้ โดยท่านจะต้องทำงานให้ฉัน 8 ปีและถ้าท่านทำได้ครบ 10 ปีก็เป็นความดีที่มาจากท่าน ฉันไม่ต้องการที่จะทำความลำบากให้ท่าน หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ท่านจะพบฉันอยู่ในหมู่คนดี[27] เขา(มุซา)กล่าวว่า นั่นคือ(สัญญา)ระหว่างฉันกับท่าน ฉันจะปฏิบัติให้ครบหนึ่งในกำหนดทั้งสอง จะไม่เกิดโทษแก่ฉัน และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อสิ่งที่เรากล่าวเป็นสัญญา[28]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อศ : 22-28)

แผนที่ตั้งของอียิปต์ ปาเลสไตน์ เมืองมัสยิด และบริเวณที่นบีซาฟวานอิสราเอลข้ามทะเลแดง (ปัจจุบันเรียกว่าคลองสุเอซ) เพื่อขึ้นฝั่งทะเลทรายซีนและมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินปาเลสไตน์
ที่มาหนังสือ : Muqaranah al-Adyan ; al-Yahudiyah. By Ahmad Thalabi, 1988, หน้า 40

Ibn Kathir กล่าวว่า “ พวกเลี้ยงสัตว์จะเอาหินก้อนใหญ่มาปิดปากบ่อน้ำหลังจากดักน้ำให้สัตว์เลี้ยงดื่มแล้ว เนื่องจากไม่พอใจสัตว์เลี้ยงของสองหญิงสาวสมบูรณ์กว่า แต่ในวันนั้นบีมูซาผ่านมาพบจึงยกหินออกจากปากบ่อเพียงลำพัง และดักน้ำให้แก่หญิงสาวและสัตว์เลี้ยง เมื่อเสร็จแล้วจึงนำหินมาปิดอย่างเดิม สะชนอัลบะซอรีย์และมาลิกบินอะนัสให้ความเห็นว่า ชายคนดังกล่าวคืออนบิซุอบ ส่วนอะบิฮาติมและคนอื่นๆกล่าวว่า ชายคนดังกล่าวเป็นเพียงเจ้าของบ่อน้ำที่ซื้อซุอบไม่ใช่อนบิ บางคนกล่าวว่า เขาซื้อซุอบและเป็นลูกพี่ชายอนบิซุอบ ส่วนอิบนุอับบาสและอะบูฮัยยะฮ์ให้ความเห็นว่า เขาซื้อซุอบเป็นลูกพี่ชายอนบิซุอบและเป็นเพียงชาวเมืองมัดยันเท่านั้น ” (Ibn Kathir , 1996 : 353-355)

การเดินทางกลับอียิปต์

หลังจากที่บีมูซา عليه السلام อาศัยอยู่กับซุอบที่เมืองมัดยันได้ 10 ปี ท่านจึงพาครอบครัวออกเดินทางกลับอียิปต์ ระหว่างทางท่านได้รับการแต่งตั้งเป็นนบีดั่งอัลกุรอานระบุว่า

﴿لَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمْوَسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسَىٰ أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِينَ ﴿٣١﴾ أَسْلَكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ فَخَرَجَ بِضَاءٍ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَلَّكَ بُرْهَنَانٍ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٣٢﴾﴾

سورة القصص : 29-32

ความว่า ครั้นเมื่อมูซาปฏิบัติครบกำหนดแล้ว และเขาได้เดินทางไปพร้อมกับครอบครัวของเขา เขาได้มองเห็นไฟลุกอยู่ข้างภูเขาฏูร เขากล่าวกับครอบครัวของเขาว่า จงอยู่ที่นี้ก่อน แท้จริงฉันเห็นไฟ[29] เมื่อเขาได้มาที่มัน(ไฟ) ได้มีเสียงเรียกจากริมที่ลุ่มทางด้านขวาในสถานที่ที่มีความจำเริญ ณ ต้นไม้ว่า โอ้มูซาเอ๋ย ! แท้จริงข้าคืออัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลก[30] และจงโยนไม้เท้าของเจ้า เมื่อเขาเห็นมันเคลื่อนไหวคล้ายกับงู เขาก็ผินหลังกลับและไม่กลับมามองอีก โอ้มูซาเอ๋ย ! จงเข้าไปใกล้เถิดและอย่าหวาดกลัวแท้จริงเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ปลอดภัย[31] จงสอดมือของเจ้าเข้าไปในอกเสื้อของเจ้า มันจะมีแสงความขาวนวลออกมาโดยปราศจากอันตรายใดๆ และจงเอามือแนบตัวเจ้าไว้เพื่อให้เกิดความตกใจ ดังนั้นนั่นคือหลักฐานทั้งสองจากพระเจ้าของเจ้าไปยังฟาโรห์และบุคคลชั้นหัวหน้าของเขา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน[32]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อศ : 29-32)

al-Faham และ Sayyid Sabiq กล่าวว่า “ เมื่อหนีภูเขาอาศัยอยู่กับซุเอบพร้อมช่วยเหลืองานต่างๆจนครบกำหนดที่สัญญากันได้ หนีภูเขาจึงแจ้งความต้องการกับซุเอบจะพาภรรยา(เสาะฟูรอ)และบุตรชาย(ญัรซุม)เดินทางกลับไปเยี่ยมครอบครัวของท่านที่อียิปต์ ซุเอบมอบปศุสัตว์ให้หนีภูเขาและบุตรสาว หนีภูเขาจึงพาครอบครัวเดินทางออกทางจากเมืองมดัยมุงหน้ากลับอียิปต์ ซึ่งต้องใช้เวลาเดินทาง 8 วัน 7 คืน ท่านพาครอบครัวออกเดินทางในฤดูหนาวโดยเดินทางไปและหยุดพักไปเรื่อยๆ จนกระทั่งท่านหลงทางไม่พบสิ่งใดนอกจากเห็นเพียงแสงสว่างจากไฟมาแต่ไกล ท่านจึงบอกครอบครัวให้หยุดรอและท่านจึงออกไปยังแสงไฟดังกล่าว ” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 19983 : 181) และปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮ์ฮุอฮาว่า

﴿ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدٍ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتَتْهَا نُوذِيَ بِمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاحْجَلْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا آخَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى ﴿١٣﴾ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أَخْفِيهَا لِتُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَى ﴿١٦﴾ وَمَا تَلَكَ بِيَمِينِكَ بِمُوسَى ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَى غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَى ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَى ﴿١٩﴾ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَى ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَى جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ ؕ آيَةٌ أُخْرَى ﴿٢٢﴾ لِنُرْيِكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى ﴿٢٣﴾ ﴾

سورة طه : 9-23

ความว่า และเรื่องราวของภูเขาได้มีมาถึงเจ้าบ้างไหม?[9]เมื่อเขา(ภูเขา)เห็นไฟ เขาจึงกล่าวแก่ครอบครัวของเขาว่าพวกท่านจงหยุดอยู่ที่นี้เพราะฉันเห็นไฟบางที่ฉันจะนำคบเพลิงจากที่นั่นมาให้พวกท่าน หรือฉันอาจจะพบผู้นำทางที่กองไฟนั้น[10] ครั้นเมื่อเขามาถึงกองไฟนั้น มีเสียงเรียกขึ้นว่าโอ้ภูเขาเอ๋ย![11] แท้จริงข้าคือพระเจ้าของเจ้า จงถอดรองเท้าทั้งสองข้างของเจ้าออกแท้จริงเจ้ากำลังอยู่ ณ หุบเขาอันศักดิ์สิทธิ์ [12] และข้าได้เลือกเจ้าแล้วดังนั้นจงตั้งใจฟังสิ่งที่ถูกวะฮีย์(ประทานลงมา)[13] แท้จริงข้าคืออัลลอฮ์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าและจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดเพื่อรำลึกถึงข้า[14] แท้จริงวันอาสานของโลกนั้นกำลังมาถึง ข้าปกปิดมันไว้เพื่อทุกชีวิตจะถูกตอบแทนตามที่มันได้แสวงหาไว้[15] ดังนั้นผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อมันจะไม่ทำให้เจ้าเห็นห่างจากมันได้ และปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา แล้วเจ้าจะพินาศ[16] และอะไรที่อยู่ในมือขวาของเจ้า โอ้ภูเขา เอ๋ย ! [17] เขากล่าวว่า มันคือไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ใช้มันสำหรับยันและข้าพระองค์ใช้มันตีบนพุ่มไม้เพื่อเป็นอาหารสำหรับแกะของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ใช้มันในประโยชน์อื่นๆ[18] พระองค์ตรัสว่า จงโยน

มันไปซิ โอ้มุซาเอ๋ย[19] เขาจึงโยนมันลงไป แล้วมันก็ได้กลายเป็นงูเลื้อย[20] พระองค์ตรัสว่าจงจับมันขึ้นมาและอย่ากลัว เราจะให้มันกลับมาเป็นไม้เท้าตามสภาพก่อนของมัน[21]และจงเอามือของเข้าชุกเข้าไปไว้รักแร้แล้วอามันออกมามันจะมีสภาพขาวประกาย ปราศจากอันตรายใด ๆมันเป็นอีกสัญญาณหนึ่ง [22]เพื่อเราจะให้เข้าได้เห็นบางส่วนของสัญญาณทั้งหลายอันยิ่งใหญ่ของเรา[23]

(สุเราะฮุกุฮา : 9-23)

ณ ภูเขาฏูร(جبل طور) นบีมูซาได้พบกับพระเจ้าและได้รับหลักฐานยืนยันการเป็นนบีที่ 9 สัญญาณดังปรากฏใน สุเราะฮุอัลอิสรอฺ สุเราะฮุอันนัมลฺ และ สุเราะฮุอัลอะอรอฟ ซึ่งจะกล่าวต่อไป Ibn Kathir กล่าวว่า “ สัญญาณดังกล่าวมี 9 สัญญาณไม่ใช่ 10 ตามความเชื่อของยะฮูดี(ยิว) และ สัญญาณทั้ง 9 นั้นมาจากพระคำรัสแห่งอัลลอฮฺ โดยเฉพาะเรื่องนี้เราควรให้ความระมัดระวังเพราะสายรายงานมีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งมันอาจจะทำให้เราเข้าใจว่าสิ่งนั้นคือส่วนหนึ่งจากสัญญาณดังกล่าว ” (Ibn Kathir,1996:362)

หลังจากนบีมูซาได้รับสัญญาณต่างๆของการเป็นนบี อัลลอฮฺทรงบัญชาให้นบีมูซาเดินทางกลับอียิปต์เพื่อประกาศอัลอิสลามโดยมีพี่ชายคือนบีสารูนเป็นผู้ช่วยเหลือดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿١٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿١٥﴾ وَبَيِّرْ لِي أَمْرِي ﴿١٦﴾ وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّ لِسَانِي ﴿١٧﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿١٨﴾ وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿١٩﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٢٠﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٢١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٢٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٢٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٢٤﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٢٥﴾﴾

سورة طه : 24-35

ความว่า จงไปหาฟาโรห์เพราะเขาได้ละเมิดฝ่าฝืน[24] เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดเปิดอกของข้าพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด [25] และทรงโปรดทำให้การทำงานของข้าพระองค์ง่ายดายแก่ข้าพระองค์ด้วย[26] และทรงโปรดแก้ปม จากลิ้นของข้าพระองค์ด้วย[27] เพื่อให้พวกเขาเข้าใจคำพูดของข้าพระองค์[28] และทรงโปรดให้คนในครอบครัวของข้าพระองค์เป็นผู้ช่วยแก่ข้าพระองค์ด้วย[29] ฮารูนพี่ชายของข้าพระองค์[30] ได้โปรดให้เขาเพิ่มความเข้มแข็งแก่ข้าพระองค์ด้วย[31] และให้เขามีส่วนร่วมในกิจการของข้าพระองค์ด้วย[32]เพื่อเราจะได้ถวายการสวดคือต่อพระองค์ท่านอย่างมากมาย[33] และเราจะได้รำลึกถึงพระองค์ท่านอย่างมากมาย[34] แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเห็นเรา[35]

(สุเราะฮุกุฮา : 24-35)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَأَخِي هَارُونَ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۗ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنُنشِئُ عَصُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِمَا يَتَّبِعُنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾﴾

سورة القصص : 34-35

ความว่า และพี่ชายของข้าพระองค์ก็คือฮารูนเขาพูดจากล่องแคล่วกว่าข้าพระองค์ ดังนั้นขอได้โปรดส่งเขาเป็นผู้ช่วยร่วมกับข้าพระองค์ด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้ยืนยันให้แก่ข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์กลัวว่าพวกเขาจะปฏิเสธข้าพระองค์[34] พระองค์ตรัสว่า เราจะให้เจ้ามีความเข้มแข็งด้วยพี่ชายของเจ้าและเราจะให้เจ้าทั้งสองมีอำนาจ ดังนั้นพวกเขาจะเข้าไม่ถึงเจ้าทั้งสองเพราะสัญญาณต่าง ๆ ของเรา เจ้าทั้งสองและผู้ติดตามเจ้าทั้งสองเป็นผู้ชนะ[35]

(สุเราะฮ์อัลเกาะศ็อศ : 33-35)

และปรากฏในอัลกุรอานอีกว่า

﴿أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لِّعَلَّهِ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾﴾

سورة طه : 43-44

ความว่า เจ้าทั้งสองจงไปหาฟาโรห์ แท้จริงเขาเหยียดไส้ออหังมาก[43] ดังนั้นเจ้าทั้งสองจงพูดกับเขาด้วยคำพูดที่อ่อนโยนหวังว่าเขาจะรำลึกหรือเขาจะยำเกรง[44]

(สุเราะฮ์ฏอฮา : 43-44)

อายะฮ์ดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นถึงความประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และเป้าหมายของการแต่งตั้งมูซาเป็นนบีโดยพระองค์ทรงประทานสัญญาณต่างให้แก่บิรมูซา เพื่อให้บิรมูซาเดินทางกลับไปยังอียิปต์และเผชิญหน้ากับฟาโรห์จอมอธรรมที่กำลังตั้งตนเป็นเทพเจ้าอยู่เหนือทุกสิ่ง และเพื่อให้บิรมูซาทำการปลดปล่อยวงศาวานอิสราเอลให้รอดพ้นจากคดขี่ของฟาโรห์ โดยมีนบีฮารูนพี่ชายเป็นผู้คอยให้การช่วยเหลือ นอกจากนั้นอัลลอฮ์ทรงชี้แนะวิธีการเรียกร้อง เผยแผ่อัลอิสลามโดยการโต้ตอบกับฟาโรห์ผู้ที่มีอำนาจด้วยความสุภาพ อ่อนโยน เพราะหากสามารถเปลี่ยนแปลงความเชื่อและแรงศรัทธาอย่างหลงผิดๆของผู้นำอียิปต์ได้ การปฏิรูปสังคมอียิปต์ให้หลุดพ้นจากการคดขี่และความมั่งงายจะไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป เนื่องจากอำนาจต่างๆในอียิปต์อยู่ในกำมือของฟาโรห์เพียงผู้เดียว อัลกุรอานได้กล่าวถึงการเผชิญหน้าระหว่างนบีมูซาและนบีฮารูนกับฟาโรห์ว่า

﴿فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿٤٦﴾ أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرٰءِيلَ ﴿٤٧﴾ قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿٤٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعَلْتَكِ الْتَىٰ فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿٤٩﴾ قَالَ فَعَلْتَهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّٰلِّينَ ﴿٥٠﴾ فَفَرَّرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُمْ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٥١﴾ وَتِلْكَ

نِعْمَةً تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٦﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿١٨﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿١٩﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ
 الْأُولِينَ ﴿٢٠﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢١﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّ
 كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ أَخَذتُ إِلَهًا غَيْرِي لِأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أُولُو حِجَّتِكَ بِشَيْءٍ
 مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فَآتِ بِهِ إِنَّ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٥﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ
 فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِ ﴿٢٧﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ ﴿٢٩﴾

سورة الشعراء : 16-34

ความว่า คังนั้นเจ้าทั้งสองจงไปหาฟาโรห์แล้วจงกล่าวว่ เราเป็นทูตของพระเจ้าแห่งสากลโลก [16] ขอให้ท่านส่งวงศัวานของอิสราเอลไปพร้อมกับเราเถิด[17] เขา (ฟาโรห์) กล่าวว่า เรามิได้เลียดูเจ้าเมื่อขณะเป็นเด็กอยู่กับพวกเราคอกหรือ? และเจ้าได้อยู่กับเราหลายปี ในช่วงชีวิตของเจ้า[18] และเจ้าได้ทำการกระทำของเจ้า ซึ่งเจ้าได้กระทำไปแล้วและเจ้าเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้ในรคุณ[19] เขา (มุซา) กล่าวว่า ฉันได้กระทำมันโดยที่ฉันไม่รู้[20] คังนั้น ฉันได้หนีไปจากพวกท่านเมื่อฉันกลัวพวกท่านแล้วพระเจ้าของฉันได้ทรงประทานอิกมะฮ์แก่ฉัน และทรงแต่งตั้งฉันให้เป็นศาสนทูตคนหนึ่ง[31]และนี่คือบุญคุณที่ท่านรำลึกมันต่อฉัน โดยท่านทำให้วงศัวานอิสราเอลเป็นทาส[22] ฟาโรห์ได้กล่าวว่า และใครคือพระเจ้าแห่งสากลโลก[23] เขา (มุซา) กล่าวว่า พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธาเชื่อมัน[24] เขาได้กล่าวแก่ผู้รอบ ๆ เขาว่า พวกท่านได้อินไหม?[25] เขา (มุซา) กล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านและของบรรพบุรุษสมัยก่อน ๆ นั้นด้วย[26] เขา (ฟาโรห์) กล่าวว่า แท้จริงศาสนทูตของพวกท่านซึ่งได้ถูกส่งมายังพวกท่านนั้นเป็นคนบ้าอย่างแน่นอน[27] เขา (มุซา) กล่าวว่า พระเจ้าแห่งทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง หากพวกท่านใช้สติปัญญาพิจารณา[28] เขากล่าวว่า หากเจ้ายึดถือพระเจ้าอื่นจากฉัน ฉันจะให้เจ้าอยู่ในหมู่ผู้ต้องขัง[29] เขา (มุซา) กล่าวว่า แม้ว่าฉันจะนำสิ่งที่ซัดเจ็งมายังท่านกระนั้นหรือ?[30] เขากล่าวว่า ก็จงนำมันมาซิ หากเจ้าเป็นคนจริง[31] คังนั้น เขาได้โยนไม้เท้าของเขามันคืออย่างซัดเจ็ง[32] และได้ดึงมือของเขาออกมาเป็นสีขาวแก่บรรดาผู้มองดู[33] เขาได้กล่าวแก่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่รอบ ๆ เขาว่า แท้จริงเขาคณนี้คือนักเล่นกลมีความชำนาญ[34]

(สุเราะฮ์ชุกรออะรอฮ์ : 16-34)

อายะฮ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นถึง สองพี่น้องผู้เป็นนบีของอัลลอฮ์เดินทางกลับไปยังอียิปต์ตามพระประสงค์ของพระองค์ และการเผชิญหน้าทางความคิดระหว่างนบีสู่เผยแผ่อัลอิสลามกับฟาโรห์ผู้หยิ่งยโสจึงเริ่มต้นขึ้นโดยเฉพาะเรื่องหลักการศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว(อะกิดะฮ์) ดังปรากฏในอายะฮ์ต่างๆที่กล่าวมา นอกจากนั้นยังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ فَأْتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۗ قَدْ جِئْنَاكَ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكَ ۗ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ أَهْدَىٰ ۗ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۗ ﴿٤٧﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ۗ ﴿٤٨﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ۗ ثُمَّ هَدَىٰ ۗ ﴿٤٩﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ۗ ﴿٥٠﴾ قَالَ عَلِمَهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَابٍ ۗ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ۗ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّىٰ ۗ ﴿٥١﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُم ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ ﴿٥٢﴾ مِمَّا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِمَّا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ۗ ﴿٥٣﴾ ۝﴾

سورة طه : 47-55

ความว่า คังนั้นเจ้าทั้งสองจงไปหาเขาแล้วกล่าวว่ แท้จริงเราเป็นศาสนทูตของพระเจ้าของท่าน คังนั้นท่านจงปล่อยวงศัวานอิสราเอลมากับเราและอย่าได้ทรมานพวกเขาเลย แน่นอนเราได้นำสัญญาณจากพระเจ้าของท่านมายังท่านแล้วและความปลอดภัย(จากการลงโทษของอัลลอฮฺ) จงมีแก่ผู้ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกค้อง[47] แท้จริงได้มีวิวรรณ์มายังเราว่ แท้จริงการลงโทษจะประสบแก่ผู้ที่ปฏิเสธและหันหลัง(ให้กับการอีมาน)[48] เขากล่าวว่ คังนั้นใครเล่าคือพระเจ้าของท่านทั้งสอง โอ้มุซาเอ๊ย [49] มุซากล่าวว่พระเจ้าของเราคือผู้ทรงประทานทุกอย่างแก่สิ่งทีพระองค์ทรงสร้าง พระองค์ทรงชี้แนะแนวทางให้[50] เขากล่าวว่ แล้วสภาพของคนรุ่นก่อน ๆ นั้นเป็นเช่นไร ?[51] มุซากล่าวว่ความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ที่พระเจ้าของฉันในบันทึกของพระองค์ พระเจ้าของฉันจะไม่ทรงผิดพลาดและไม่ทรงหลงลืม [52] พระผู้ทรงทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบเรียบ สำหรับพวกท่านและทรงทำให้เป็นถนนหนทางสำหรับพวกท่านและทรงล้งน้ำฝนมาจากฟากฟ้าและเราได้ให้พืชผลนานาชนิดออกมาเป็นคู่ ๆ[53] พวกเจ้าจงกินและจงเลี้ยงปลุศัตว์ของพวกเจ้า แท้จริงในการนั้นแน่นอนยอมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับปัญญาชน [54] จากแผ่นดินเราได้บังเกิดพวกเจ้าและ ฉ ฉ แผ่นดินนั้นเราจะให้พวกเจ้ากลับคืนไปและจากแผ่นดินนั้นเราจะให้พวกเจ้ากลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง[55]

(สุเราะฮฺฏอฮา : 47-55)

นบีมุซาและนบีสารูน عليهما السلام พยายามโน้มน้าวให้ฟาโรห์หยุดอ้างตนเองเป็นเทพเจ้า เพราะมนุษย์ทุกคนต่างถูกพระเจ้าสร้างมาและทุกคนต้องกลับสู่อัลลอฮฺผู้เป็นเจ้า นอกจากนั้นทั้งสองคนยังชี้แจงชาวอียิปต์ให้เลิกสักการะเทวรูปเพราะมันเป็นสิ่งจอมปลอมที่มนุษย์อุปโลกน์ขึ้น โดยพยายามอธิบายให้ยอมรับในเดชานุภาพและความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ และเรียกร้องให้ฟาโรห์ปล่อยตัววงศัวานอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ข่มเหงแต่ฟาโรห์ปฏิเสธ

วันแห่งการทำพิสูจน์สัญจร

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำรัสถึงความเขลาความหยิ่งโสมงของฟาโรห์ โดยการปฏิเสธสัญญาณต่างๆที่นบีมุซา عليه السلام พิสูจน์ให้ดูว่าท่านเป็นนบีม้าจากการแต่งตั้งของอัลลอฮ์จริง นอกจากนั้นฟาโรห์ยังกล่าวหาว่าเรื่องสัญญาณต่างๆเหล่านั้นเป็นสิ่งโกหก และพระองค์สามารถสร้างขึ้นมาได้เหมือนกัน โดยใช้นักมายากลและนักไสยศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ฟาโรห์และนบีมุซาจึงตกลงนัดวันประลองกันโดยนบีมุซาได้เลือกวันแห่งการเฉลิมฉลองพิธีทางศาสนาของฟาโรห์เพราะเป็นวันที่จะมีการชุมนุมครั้งยิ่งใหญ่ โดยฟาโรห์หวังว่าวันนี้คือวันฉลองแห่งชัยชนะของพระองค์ อัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْبَنَهُ ءَايَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمْوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾ قَالَ لَهُمْ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْتَةِ وَأَنْ تُحْشِرَ النَّاسُ ضِحًى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَيَلَيْكُمُ اللَّيْلُ لَا تَقْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيَسْحِتَكُم بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنْ أَفْتَرَىٰ ﴿٦١﴾ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَىٰ ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِنْ هَذَا إِلَّا لَسِحْرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثَلَىٰ ﴿٦٣﴾ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ آتُوا صَفًا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ آسْتَعَلَىٰ ﴿٦٤﴾﴾

سورة طه : 56-64

ความว่า และแน่นอนเราได้ให้เขาเห็นสัญญาณทั้งหมดของเรา แต่เขาได้ปฏิเสธและคือคือ(56) เขากล่าวว่า เจ้ามาหาเราเพื่อที่จะเอาเราออกจากแผ่นดินของเราด้วยเล่ห์กลของเจ้ากระนั้นหรือ โอ้ มุซาเอ๋ย ! (57) ดังนั้นเราก็จะนำมาซึ่งเล่ห์กลนั้นเจ้าเช่นเดียวกัน ดังนั้นเจ้าจงกำหนดวันขึ้นระหว่างเรากับท่าน ณ สถานที่ๆแน่นอน โดยที่เราจะไม่ผิดสัญญาและตัวท่านด้วย(58) มุซากล่าวว่า กำหนดวันของพวกท่านคือวันตรุษอันรื่นเริงโดยให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมกันในตอนสาย(59) ฟาโรห์ได้กลับออกไป เพื่อไปร่วมมือกันวางแผนการณ์ของเขาแล้วได้มายังที่นัดหมาย(60) มุซาได้กล่าวแก่พวกเขา ความหายจะงประสบแก่พวกท่าน พวกท่านอย่าได้เสกสรรปั้นแต่งการมุสาต่ออัลลอฮ์ มิฉะนั้นพระองค์จะทรงทำลายพวกท่านด้วยการลงโทษ และแน่นอนผู้ปั้นแต่งการมุสานั้น ได้ประสบความผิดหวังมาแล้ว(61) พวกเขาได้โต้แย้งกันในเรื่องของพวกเขาและได้มีการพูดกันอย่างลับ ๆ(62) พวกเขา กล่าวว่า สองคนนี้มีได้เป็นอื่นใดนอกจากเป็นนักมายากลอย่างแน่นอนต้องการที่จะเอาพวกท่านออกจากแผ่นดินของพวกท่านด้วยเล่ห์กลของเขาทั้งสอง และต้องการจะลบล้างขนบธรรมเนียมอันดีงามของพวกท่าน(63) ดังนั้นพวกท่านจงรวบรวมแผนการณ์ของพวกท่าน แล้วเดินออกมาเป็นแถว และวันนี้ผู้ใดเหนือกว่าก็จะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน(64)

(สุเราะฮ์ฏอฮา : 56-64)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ รายงานจากอิบน์อบาสกล่าวว่าฟาโรห์สั่งรวบรวมนักมายากลและผู้เชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์ไม่ต่ำกว่า 70 คน ซึ่งในจำนวนนั้นมีเด็กหนุ่มชาวอิสราเอลกว่า 40 คน ที่ฟาโรห์ส่งให้ไปฝึกฝนเล่าเรียนกับผู้เชี่ยวชาญทางมายากล ” (Ibn Kathir , 1996 : 370) หลังจากนั้นฟาโรห์ได้ป่าวประกาศเพื่อประชาชนจะได้มาร่วมเป็นสักขีพยานในวันแห่งชัยชนะของพระองค์ โดยจะประทานรางวัลให้แก่นักมายากลที่สามารถทำให้พระองค์ชนะปิโมซาได้ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾ لَعَلَّآ تَتَّبِعُ السَّحْرَةَ إِن كَانُوا هُمْ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةَ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَيِّنَ لَنَا لِأَجْرٍ إِن كُنَّا لِنُحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿٤٢﴾

سورة الشعراء : 39-42

ความว่า และ ได้มีประกาศแก่มหานว่า พวกท่านจะไปร่วมชุมนุมด้วยไหม?[39] เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อตามบรรดานักเล่นกลหากพวกเขาเป็นผู้ชนะ [40] เมื่อพวกนักเล่นกลมาถึง พวกเขากล่าวแก่ฟาโรห์ว่า พวกเราจะได้รับรางวัลแน่นอนจริงหรือหากพวกเราเป็นผู้ชนะ[41] เขากล่าวว่า ถูกแล้วและพวกท่านขณะนั้นจะอยู่ในหมู่ผู้ใกล้ชิดอย่างแน่นอน[42]

(สุเราะฮ์ชุอะรออ : 39-42)

เมื่อวันประลองมาถึงท่ามกลางสายตาประชาชนจำนวนมากมาย การพิสูจน์เริ่มต้นขึ้นโดยบรรดานักมายากลเริ่มแสดงให้ประชาชนได้ดูก่อน อัลกุรอานกล่าวว่า

﴿ قَالَ هُمْ مُوسَى الْقَوَا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْا حِبَاهُمْ وَعَصِيَّهُمْ وَقَالُوا بَعْرَةَ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا ءَأَمَّنَّا بِرَبِّ الْعَلَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾

سورة الشعراء : 43-48

ความว่า มูซาได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงโยนสิ่งของที่พวกท่านจะต้องโยน[43]พวกเขาก็ได้โยนเชือกหลายเส้นของพวกเขาและไม่ทำหลายอันของพวกเขา และพวกเขากล่าวว่าด้วยเกียรติยศของฟาโรห์ แท้จริงเราเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน[44] ครั้นแล้วมูซาก็ได้โยนไม้เท้าของเขา ณ บัดนั้นมันได้กลืนสิ่งของที่พวกเขาได้สร้างมันขึ้น[45] พวกนักเล่นกลจึงก้มหัวลงกราบศุญุด[46] พวกเขา กล่าวว่า เราศรัทธาแล้วต่อพระเจ้า พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก[47] พระเจ้าของมูซา และฮารูน[48]

(สุเราะฮ์ชุอะรออ : 43-48)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّمَا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوْلَٰئِكَ مِنَ الْقَوَائِدِ فَإِذَا جِبَاهُهُمْ وَعَصِيَّهُمْ مُخْتَلِفٌ
إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهُمْ تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾
وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سِحْرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ ﴾

سورة طه : 65-69

ความว่า พวกเขาบอกว่า โอ้ มูซาเอ๋ย !ท่านจะเป็นผู้โยนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน[65] มูซากล่าว
ว่า หากเป็นเช่นนั้นพวกท่านจงโยนก่อนเถิด ณ บัดนั้นเข็อกและไม้เท้าของพวกเขาดูประหนึ่งว่ามันเลื้อย
คลานไปมาเพราะเล่ห์กลของพวกเขา[66] มูซารู้สึกกลัวขึ้นในตัวของเขา[67] เรา(อัลลอฮฺ)ทรงดำรัสว่า
เจ้าอย่ากลัว แท้จริงเจ้าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า[68] และเจ้าจงโยนสิ่งที่อยู่ในมือขวาของเจ้ามันจะกลืนสิ่ง
ที่พวกเขาทำขึ้น แท้จริงสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นนั้นเป็นเพียงแผนของนักมายากล และนักมายากลนั้นจะไม่
ประสบความสำเร็จไม่ว่าเขาจะมาจากทางไหนก็ตาม[69]

(สุเราะฮฺฏอฮา : 65-69)

นักแสดงมายากลของฟาโรห์เริ่มแสดงให้เห็นก่อนโดยใช้เข็อก ไม้เท้า และอุปกรณ์ต่างๆที่
เตรียมมาโยนขึ้นแล้วกล่าวว่าด้วยอำนาจแห่งฟาโรห์พวกเราต้องชนะ ซึ่งสร้างความประทับใจแก่ผู้ชม
เป็นอย่างดี เหมือนปีมูซาท่านโยนไม้เท้าของพระองค์ขึ้นไปด้วยการอนุมัดิของอัลลอฮฺไม้เท้าของพระองค์
กลายเป็นงูใหญ่และสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจนผละหนึ เพราะทุกคนตระหนักในความจริงว่า
นั้นไม่ใช่มายากลที่ใช้แสดงเล่นหรือแค่ไสยศาสตร์จอมปลอมแต่มันเป็นของจริง บรรดานักมายากลและ
นักไสยศาสตร์ยอมจำนนและก้มลงคาราวะต่างพากันกล่าวว่า พวกเราศรัทธาต่อพระเจ้าของมูซาและ
ฮารูนโดยไม่เกรงกลัวต่อคำข่มขู่ของฟาโรห์ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَجْدًا قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾ قَالَ ءَامَنَّا لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ
لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا صَلْبِنَاكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ
وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا
أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٢﴾ إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطِيئَتَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنْ
السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ
مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتٌ عِدْنُ جَرَىٰ مِنْ حَتَّىٰ تَلَٰئَهُنَّ خَالِدِينَ
فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾ ﴾

سورة طه : 70-76

ความว่า ดังนั้นพวกมายากลได้ก้มลงสujudโดยกล่าวว่าเราขอศรัทธาต่อพระเจ้าของฮารุนและมุซา [70] เขา (ฟาโรห์) กล่าวว่า พวกท่านศรัทธาต่อเขาก่อนที่ฉันจะขออนุญาตให้แก่พวกท่านกระนั้นหรือ ? แท้จริงเขาต้องเป็นหัวหน้าของพวกท่านซึ่งได้สอนวิชามายากลแก่พวกท่าน ฉะนั้นฉันจะตัดมือและเท้าของพวกท่านสลัดข้างกัน และฉันจะเอาพวกท่านไปครึ่งไว้ที่ต้นอินทผลัม และพวกท่านจะรู้อย่างแน่ชัดว่า ผู้ใดในหมู่พวกเราที่จะให้การลงโทษที่สาหัสกว่า และยาวนานยิ่งกว่า[71] พวกเขากล่าวว่าเราจะไม่ฝักใฝ่ท่านมากกว่าหลักฐานที่ชัดแจ้งที่ได้มายังเรา ขอสาบานต่อพระผู้ให้บังเกิดเรา ท่านจงกระทำตามสิ่งที่ท่านต้องการจะกระทำผิด แท้จริงท่านจะกระทำได้ในชีวิตแห่งโลกนี้เท่านั้น[72] แท้จริงเราได้ศรัทธาต่อพระเจ้าของเรา พระองค์จะทรงอภัยความผิดต่าง ๆ ของเราให้แก่เรา และทรงอภัยสิ่งที่ท่านได้บังคับให้เรากระทำเกี่ยวกับเรื่องมายากล และอัลลอฮุนั้นทรงเป็นผู้ตัดสินคดีและทรงยั่งยืนตลอดไป[73] ความจริงนั้นผู้ใดมาหาพระเจ้าของเขาในสภาพของผู้กระทำความผิด แน่แน่นอนเขาจะได้รับนรกเป็นการตอบแทน โดยที่เขาจะไม่ตายและไม่เป็นในนั้น[74] และผู้ใดมาหาพระองค์โดยเป็นผู้ศรัทธาเขาได้กระทำความผิดต่างๆ ไว้ ชนเหล่านี้แหละสำหรับพวกเขาจะมีสถานะอันสูงส่ง[75] สวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นคือการตอบแทนสำหรับผู้ซัดเกล้าตนเอง (ให้พ้นจากความชั่ว) [76]

(สุเราะฮุฏอฮา : 70-76)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ สะดฺ บิน ญับร , อิกเราะมะฮฺ , อิบน์รุคะฮฺ, อัลเอาซาอีย์ และนักวิชาการอีกหลายๆท่านกล่าวว่า เมื่อนักมายากลสujudและกล่าวว่าพวกเราศรัทธาต่อพระเจ้าของนบีมุซาและนบิฮารุน พวกเขาได้เห็นสถานที่พำนักและวังของพวกเขาในสวนสวรรค์ซึ่งถูกเตรียมต้อนรับไว้กับการมาอยู่ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่หันหน้ามาฟังคำข่มขู่ต่างจันานาจากฟาโรห์ ” (Ibn Kathir , 1996 : 373)

ที่กล่าวมาคือเรื่องราวของนบีมุซาที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงส่งมา เพื่อเป็นผู้นำและปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากการกดขี่ของฟาโรห์แห่งอียิปต์พร้อมกับเรียกร้องฟาโรห์ เสนาบดี และประชาชนทุกคนให้ยอมรับเดชานุภาพแห่งอัลลอฮฺที่มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง และยอมรับการเป็นนบิของท่านและพี่ชาย อีกทั้งเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้ชนชาติอิสราเอลยอมรับคำสอนจากท่านเหมือนบรรดานักมายากลยอมรับ โดยพวกเขาต้องตระหนักถึงบันปลายของพวกปฏิเสธอัลลอฮฺและนบีนั้นจะเป็นเช่นไร นอกจากนั้นเรื่องราวการเผชิญระหว่างนบีมุซาพร้อมพี่ชายกับฟาโรห์ บรรดาเสนาบดีและชาวอียิปต์ยังปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮฺอื่นๆอีก เช่น อัลอะฮฺรอฟ ญุส อັชชะรออฺ และฆอฟิร เพื่อเป็นการตอกย้ำกับบรรดานักคิดที่จะปฏิเสธปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นกับนบีมุซาว่า สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่มาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งจริงดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ﴾ [13] وَقَالَ مُوسَىٰ يَنْفِرَعُونَ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤﴾ حَقِيقٌ عَلَىٰ أَن لَّا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٥﴾ قَالَ إِن كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿١٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿١٩﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٢٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٢١﴾ يَا تُولَك بِكُلِّ سِحْرٍ عَلِيمٍ ﴿٢٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٢٤﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَن تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَن نُّكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ أَلْقُوا ۖ فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَن أَلِقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٢٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فغَلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿٢٩﴾ وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿٣٠﴾ قَالُوا ءَأَمْنَا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿٣٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ ءَأَمِنْتُ بِهِ قَبْلَ أَن ءَأَذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنهَا أَهْلَهَا ۖ فَسَوْفَ تَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّن خَلْفٍ ۖ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٤﴾ قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا نَنقِمُ مِنَّا إِلَّا أَن ءَأَمَّنَا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْ ۖ تَتَأَنَّ رَبِّنَا أفرغ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾ ﴿﴾

سورة الاعراف : 103-126

ความว่า หลังจากพวกเขาเราได้ส่งมุขาร่วมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราไปยังฟาโรห์ และบรรดานุคคลชั้นนำของเขา แต่พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่อสัญญาณเหล่านั้น ดังนั้นเจ้าจงมองดูเถิดว่าบั้นปลายของบรรดาผู้ก่อความเสียหายนั้นเป็นอย่างไร? [103] และมุขาก็กล่าวว่ โอ้ฟาโรห์! แท้จริงฉันคือทูตที่มาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก [104] เป็นสิ่งสมควรในการที่ฉันจะไม่กล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮ์ นอกจากความจริงเท่านั้น แท้จริงฉันได้นำหลักฐานจากพระเจ้าของพวกเจ้ามายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้นจงส่งวงศวานอิสราเอลไปกับฉันเถิด [105] เขา กล่าวว่า หากท่านได้นำหลักฐานใด ๆ มาก็จงนำมาฉันมาเถิดหากท่านอยู่ในหมู่ผู้พูดจริง [106] แล้วเขาได้ชักมือของเขาออก แล้วทันใดมันก็คืองูซัด ๆ [107] และเขาได้ชักมือของเขาออก แล้วจับปล้นมันก็ขาวแก่บรรดาผู้ที่มองดูกัน [108] บรรดานุคคลชั้นนำจากประชาชาติของฟาโรห์ได้กล่าวว่า แท้จริงผู้นี้คือมายากลที่รอบรู้ [109] เขาต้องการที่จะขับไล่พวกท่านออกจากแผ่นดินของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจะใช้ให้ทำอะไร [110] พวกเขา กล่าวว่า จงประวิงเขาและพี่ชายของเขาไว้ก่อน และจงส่งคนไปรวบรวม(นักมายากล)ในเมืองต่าง ๆ [111] พวกเขา ก็จะนำมายังท่าน ซึ่งนักมายากลทุกคนที่รอบรู้ [112]

และบรรดานักมายากลก็ได้มายังฟาโรห์ โดยกล่าวว่าแน่นอนพวกเราจะต้องได้รางวัลถ้าพวกเราเป็นผู้ชนะ[113] เขากล่าวว่า ไซแล้วและแท้จริงพวกท่านนั้นจะได้อยู่ในหมู่ผู้ใกล้ชิด[114] พวกเขากล่าวว่า โอ้มุซา! ท่านจะโยนก่อนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน[115] เขากล่าวว่าพวกท่านจงโยนก่อนเถิด ครั้นเมื่อพวกเขาได้โยนออกไป พวกเขาก็ลวงตาประชาชนและทำให้พวกเขาถลัว และพวกเขานั้นได้นำมาซึ่งมายากลอันใหญ่หลวง[116] และเราได้มีคำบัญชาแก่มุซาว่า จงโยนไม้เท้าของเจ้า แล้วทันใดมันก็จะกลืนสิ่งที่พวกเขาลวงตาไว้[117] และความจริงก็ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่พวกเขากระทำกันขึ้นก็ตกไป[118] และนั่นแหละพวกเขาก็ได้รับความพ่ายแพ้และกลายเป็นผู้ต่ำต้อย[119] และบรรดานักมายากลก็ถูกทำให้ล้มตัวลงกราบ (โดยจำนนต่อความจริง)[120] โดยกล่าวว่า พวกเราได้ศรัทธาแล้วต่อพระเจ้าแห่งสากลโลก [121] คือพระเจ้าของมุซา และฮารูน[122] ฟาโรห์กล่าวว่าพวกท่านศรัทธาต่อเขาก่อนที่ข้าจะอนุมัติแก่พวกท่านกระนั้นหรือ ? แท้จริงนี่คืออุบายหนึ่งที่พวกท่าน ได้วางแผนมันไว้ในเมืองเพื่อที่จะจับได้ชาวเมือง ให้ออกไปจากเมืองเสีย แล้วพวกท่านจะได้รู้[123] ข้าสาบานว่า ข้าจะตัดมือของท่านและเท้าของพวกท่านโดยสลัดข้างกัน แล้วข้าจะตรึงพวกท่านทั้งหมดไว้ (ที่ลำต้นอินทผลัม)[124] (พวกเขา กล่าวว่า) แท้จริงพวกเราจะเป็นผู้กลับไปยังพระเจ้าของเรา[125] และท่านจะไม่แก้แค้นเรา นอกจากว่าเราศรัทธาต่อบรรดาสัญญาณแห่งพระเจ้าของเราเท่านั้น เมื่อมันได้มายังเราโอ้พระเจ้าของเราโปรดเทความอดทนลงมาบนพวกเราด้วยเถิด และ โปรดทรงให้พวกเราตายในฐานะผู้สวามิภักดิ์ด้วย[126]

(สุเราะฮ์อัลอะฮฺรอฟ : 103-126)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾ قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمْ ءَالِكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا خُنَّاكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتَنْتَوْنِي بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ الْقَوَا مَا أَنْتُمْ مُّلقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا الْقَوَا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيَبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾﴾

سورة يونس : 75-82

ความว่า หลังจากพวกเหล่านั้นแล้วเราได้ส่งมุซาและฮารูนไปยังฟาโรห์ และบรรดาผู้นำของเขาด้วยสัญญาณทั้งหลายของเรา พวกเขาก็เย่อหยิ่ง โอหังโดยพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่มีความผิด[75] ครั้นเมื่อความจริงจากเราได้มายังพวกเขาแล้ว พวกเขาก็กล่าวว่าแท้จริงนี่คือวิทย์ากลอันซัดแข็ง[76] มุซาได้กล่าวว่าพวกท่านกล่าวร้ายต่อความจริงเมื่อมันได้มายังพวกท่านเช่นนั้นหรือ ? นี่หรือวิทย์ากล และนักวิทย์ากล นั้นจะไม่ประสบความสำเร็จดอก[77] พวกเขากล่าวว่า ท่านมาหาเราเพื่อที่จะหันเหเราออกจากสิ่งที่เรา

ได้พบเห็น (ศาสนา) ของบรรพบุรุษของเราและเพื่อที่ความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินจะได้เป็นของท่านทั้งสอง กระนั้นหรือ ? และเราจะไม่ศรัทธาต่อท่านทั้งสองเป็นแน่[78] และฟาโรห์ได้กล่าวว่ พวกท่านจงนำมา ให้ฉันนักวิยาทลผู้เชี่ยวชาญทุกคน[79] เมื่อนักวิยาทลมาแล้ว มูซาได้กล่าวกับพวกเขาว่าพวกท่านจง โยนสิ่งที่พวกท่านนำมาเพื่อจะ โยนเถิด[80] เมื่อพวกเขาได้โยนไปแล้ว มูซาได้กล่าวว่สิ่งที่พวกท่าน นำมานั้นคือวิยาทล แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงทำลายมัน แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้การงานของบรรดา ผู้บ่อนทำลายดีขึ้น[81] และอัลลอฮฺจะทรงให้สัตว์ธรรมยืนหยัดอยู่ด้วยคำกล่าวของพระองค์และแม้ว่า บรรดาคนชั่วจะเกลียดชังก็ตาม[82]

(สุเราะฮฺฮุญุด :75-82)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالَ ءَاٰمَنْتُمْ لَهُٗ قَبْلَ اَنْ ءَاٰذَنَ لَكُمْ ۗ اِنَّهُ لَكَبِيْرُكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمْ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْمُوْنَ لَا قُطِيْعًاۙ اَيْدِيكُمْ وَاَرْجُلُكُمْ مِّنْ خَلْفٍ وَّلَا صَلْبِيْنَكُمْ اَجْمَعِيْنَ ۗ ﴿٧٥﴾ قَالُوْٓا لَا ضَيْرَ ۗ اِنَّا اِلٰٓى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ ۗ ﴿٧٦﴾ اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَّغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا حَطِيْبًاۙ اَنْ كُنَّا اَوَّلَ الْمُؤْمِنِيْنَ ۗ ﴿٧٧﴾﴾

سورة الشعراء : 49-51

ความว่ เขากล่าวว่พวกท่านศรัทธาต่อเขาก่อนที่ฉันจะอนุญาตแก่พวกท่านกระนั้นหรือ? แน่อนเขา ต้องเป็นหัวหน้าของพวกท่านซึ่งได้สอนการเล่นกลแก่พวกท่านแล้วพวกท่านจะรู้ แน่อนฉันจะตัดมือ ของพวกท่านและเท้าของพวกท่านสลบข้างกัน และแน่อนฉันจะแขวนตรึงไว้ทั้งหมด[49] พวกเขา กล่าวว่ไม่เป็นไรหรอกแท้จริงเรานั้นต้องเป็นผู้กลับไปยังพระเจ้าของเรา[50] แท้จริงเราปรารถนาที่จะให้ พระเจ้าของเราทรงยกโทษแก่เราเพราะเราเป็นกลุ่มแรกที่ เป็นผู้ศรัทธา[51]

(สุเราะฮฺฮุญุด : 29-51)

การยอมจำนนของเหล่านักไสยศาสตร์และบรรดานักมายากลทั้งหมดก่อนมีมุซา ﷺ โดยการแสดงออกด้วยการก้มลงสujudต่ออัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่และเกรียงไกร แม้ว่ฟาโรห์จะไม่ทรง อนุญาต และกล่าวคำหิพร้อมข่มขู่พวกเขาต่างนานากก็ตาม พฤติกรรมดังกล่าวพวกเขาเคยกระทำมา ก่อนกับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ แต่หลังจากพวกเขาได้ประจักษ์ถึงความจริงพวกเขาจึงกล้า กล่าวโต้ตอบฟาโรห์ด้วยแรงศรัทธาและเชื่อมั่นในอัลลอฮฺพระเจ้าผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

al-Faham และ Sayyid Sabiq กล่าวว่ “ บรรดานักมายากลและนักไสยศาสตร์ที่ร่วม ประลองกับนบีมุซานั้นมีจำนวนถึง 72 คน บุคคลเหล่านี้เป็นนักวิชาการที่เชี่ยวชาญระดับแนวหน้าของ อียิปต์โดยมีหัวหน้า 5 คนคือ สะบूर มอดิร ฮะฟิซ เคาะฎิร และมูศ็อฟฟา บรรดาแกนนำเหล่านี้คือ กลุ่มแรกที่ยอมจำนนและศรัทธาต่ออัลลอฮฺและการเป็นนบีมุซาและฮารูนหลังได้ประจักษ์ทุกอย่าง จากปาฏิหาริย์ของการเป็นนบีมุซา คนกลุ่มนี้ถูกฟาโรห์สั่งฆ่าจับตัดแขนตัดขาไปแขวนประจานตามต้น อินผลัมเพื่อไม่ให้บุคคลอื่นเอาเป็นแบบอย่าง ” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 1983 : 189)

แผนกำจัดวงศ์วานอิสราเอล

ความพ่ายแพ้ของฟาโรห์อย่างน่าอดสูทำให้ฟาโรห์และเหล่าเสนาบดีโกรธกริ้ว คงไม่มีสิ่งใดน่าเจ็บแค้นมากไปกว่าการเสียชื่อเสียง ความเชื่อถือ และการยกย่องจากผู้เห็นเหตุการณ์ซึ่งอาจจะนำไปเล่าขานบอกต่อกันได้กันทุกยุค ด้วยเหตุนี้ฟาโรห์และบรรดาเสนาบดีจึงสั่งสังหารเด็กเป็นครั้งที่ 2 หลังการสังหารครั้งแรกยุคคนบิมุซาเกิดโดยสังหารผู้ชายละเว้นเด็กผู้หญิงดังปรากฏในอัลกุรอานว่า ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهٰمٰنَ وَقَرُونَ فَقَالُوا سِحْرٌ كَذٰبٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُم بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا اَبْنَآءَ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُ وَاَسْتَحْيُوا نِسَآءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِي ضَلٰلٍ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُوْنِيْ اَقْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُبَدِّلَ دِيْنَكُمْ اَوْ اَنْ يُظْهَرَ فِي الْاَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسٰى اِنِّيْ عٰذْتُ بِرَبِّيْ وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾﴾

سورة غافر : 23-27

ความว่า และโดยไม่แน่นอน เราได้ส่งมุซามาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆของเราและหลักฐานอันชัดแจ้ง[23] ไปยังฟาโรห์(และ)ฮามาน และกอรูน แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า (มุซาเป็น) นักมายากล นักโกหกตัวฉกาจ[24] ครั้นเมื่อมุซาได้มายังพวกเขาด้วยสัจธรรมจากเราพวกเขาบอกว่า จงฆ่าลูกชายของบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขาและไว้ชีวิตผู้หญิงของพวกเขา แต่แผนการณ์ของพวกปฏิเสธศรัทธานั้นมิใช่อื่นใดนอกจากการผิดพลาด[25] และฟาโรห์กล่าวว่า จงปล่อยฉัน ฉันจะฆ่ามุซา และให้เขาวิงวอนขอพระเจ้าของเขา แท้จริงฉันเกรงว่าเขาจะมาเปลี่ยนศาสนาของพวกท่านหรือจะก่อการร้ายให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน[26] และ มุซากล่าวว่า แท้จริงฉันของความคุ้มครองต่อพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่านให้พ้นจากผู้หยิ่งผยองทุกคนที่ไม่ศรัทธาต่อวันแห่งการสอบสวน[27]

(สุเราะฮฺฮอไฟร : 23-27)

“ฮามานเป็นบุคคลที่สำคัญดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเสนาบดีของระบบการปกครองของฟาโรห์ นอกจากนั้นยังช่วยฟาโรห์ดูแลงานด้านกองทัพ ส่วนกอรูน³² เป็นเศรษฐี ผู้มั่งคั่งร่ำรวย มีอำนาจทางการค้าและครอบครองเศรษฐกิจมากที่สุดในอียิปต์” (Ibn Kathir , 1996 : 377)

บรรดาเสนาบดีและญาติสนิทของฟาโรห์ต่างพากันยุยงผู้นำให้หาทางกำจัดคนบิมุซา และวงศ์วานอิสราเอลที่นับวันจะเติบโตและเป็นอันตรายต่อการปกครองอียิปต์ ทั้งในด้านปริมาณประชากรของวงศ์วานอิสราเอลที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และในด้านความเชื่อที่สามารถโน้มน้าวประชาชนให้ละเลยศาสนา

³² กอรูนมาจากตระกูลเดียวกับคนบิมุซา ดังปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮฺฮอไฟรที่ 76-82

ของบรรพบุรุษโดยไม่เกรงกลัวอำนาจแห่งฟาโรห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำเร็จของนบีมูซาและพี่ชาย
ครั้งนี้ทำให้ผู้คนหันมาสนใจให้ความสำคัญต่ออัลอิสลามเพิ่มมากขึ้น ทั้งหมดเกิดจากการปรากฏตัว
ของนบีมูซาพร้อมสัญญาณแห่งการศรัทธาต่ออัลลอฮ์อย่างมั่นคง ฉะนั้นทางเดียวที่จะหยุดยั้งทุกอย่างได้
คือ การกำจัดนบีมูซาและวงศ์วานอิสราเอล อัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَنْذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذُرْكُمُ الْأَهْلِكَ قَالَ سَتَقْتُلُنَا أَبْنَاءَهُمْ
وَتَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ﴾

سورة الاعراف : 127

ความว่า และบรรดานุคูลชั้นนำจากประชาชาติของฟาโรห์ได้กล่าวว่า ท่านจะปล่อยมุซาและพวกพ้อง
ของเขาไว้เพื่อก่อความเสียหายในแผ่นดินและละเลยท่าน และบรรดาที่เคารพสักการะของท่านกระนั้น
หรือ? เขากล่าวว่า เราจะฆ่าบรรดาลูกชายของพวกเขาและไว้ชีวิตบรรดาหญิงของพวกเขาและแท้จริงเรา
เป็นผู้มีกำลังอำนาจเหนือพวกเขา

(สุเราะฮ์อัลอะอ์รอฟ : 127)

แต่แนวคิดดังกล่าวถูกคัดค้านจากเชื่อบรรดาของพระองค์ Ibn Kathir กล่าวว่า “ชาย
คนนั้นคือลูกชายของฟาโรห์(หลาน) ซึ่งเขาปกปิดการมีศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และนบีมูซาโดย
ตลอดเนื่องจากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อตนเอง อิบนูอับบาสกล่าวว่า ชาวกิบฎีย์ไม่มีใครศรัทธาเลย
ยกเว้นชายคนดังกล่าว และชายอีกคนที่มาจากตอนใต้ของเมือง(เพื่อส่งข่าวให้นบีมูซาหนี)และภรรยาของ
ฟาโรห์(อาซีซะฮ์) และอิบญะริกกล่าวว่าชายผู้นั้นชื่อคือยอร์” (Ibn Kathir, 1996 : 379) และการปะทะกัน
ทางความเชื่อและความขัดแย้งกันภายในราชวงศ์ฟาโรห์จึงเกิดขึ้นดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكُ كَذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا
يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَابٌ ﴿١٢٨﴾ يَنْقُومَ لَكُمْ الْمَلِكُ الْيَوْمَ ظَهْرِيْنَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ
جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿١٢٩﴾﴾

سورة غافر : 28-29

ความว่า และชายผู้ศรัทธาคนหนึ่งจากพวกพ้องของฟาโรห์ ซึ่งปกปิดการศรัทธาของเขา กล่าวว่า พวก
ท่านจะฆ่าชายคนหนึ่ง ที่เขากล่าวว่า พระเจ้าของฉันคืออัลลอฮ์กระนั้นหรือ ? และแน่นอนเขาได้นำ
หลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้ง มาจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่าน และหากว่าเขาเป็นคนโกหก
การโกหกของเขาก็อยู่บนเขาเอง และหากว่าเขาเป็นคนพูดจริงบางสิ่งที่เขาได้สัญญาไว้กับพวกท่านก็จะ
ประสบแก่พวกท่าน แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ชี้แนะทางแก่ผู้ที่เขาเป็นผู้ละเมิดนักโกหกตัวฉกาจ [28] โอ้หมู่
ชนของฉันเอ๋ย! วันนี้อำนาจการปกครองเป็นของพวกท่านเป็นผู้อยู่เบื้องบนในแผ่นดิน (อิยิปต์) แล้วใคร
เล่าจะช่วยเหลือเราจากการลงโทษของอัลลอฮ์ หากมันได้เกิดขึ้นแก่เรา ฟาโรห์ก็กล่าวว่าฉันมิได้ชี้แนะพวก

ท่านเว้นแต่สิ่งที่ฉันเห็นว่ามันถูกต้องเท่านั้น และฉันมิได้ชี้แนะทางแก่พวกท่านเว้นแต่ทางที่เป็นสัจธรรมเท่านั้น[29]

(สุเราะฮุซหมอฟีร : 28-29)

ชายคนดังกล่าวได้กล่าวเตือนราชวงศ์ฟาโรห์ให้รำลึกถึงเหตุการณ์และความหายนะที่เคยเกิดขึ้นกับประชาชาติยุคก่อนๆ เนื่องจากการปฏิเสธคำสอนของนบีและอัลลอฮฺ ﷻ ดังในอัลกุรอานว่า ﴿وَقَالَ الَّذِينَ الَّذِينَ ءَامَنَ يَنْقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٢٨﴾ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٢٩﴾ وَيَنْقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٠﴾ يَوْمَ تَوَلَّوْنَ مَدْيَنَ مِمَّا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِن عَاصِمٍ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِّمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن نَّبْعَثَ اللَّهَ مِن بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿٣٢﴾ الَّذِينَ سَجَدُوا لِقَوْلِ رَبِّهِمْ أَنَا نَسْتَعِينُ فَانزِلْنَا عَلَيْنَا مَائِدَتَكَ يَا رَحْمَنُ رَبَّنَا إِنَّكَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ يَسْتَعْجِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ كَبِيرٌ ﴿٣٤﴾ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ مُّتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾﴾

سورة غافر : 30-35

ความว่า และชายผู้ศรัทธากล่าวอีกว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านเยี่ยงวันแห่งการลงโทษของกลุ่มชนต่าง ๆ ในอดีต[30] เยี่ยงกับเคราะห์กรรมของหมู่ชนของนบีนูฮฺ และพวกอ้าด และพวกษะมูดและกับหมู่ชนหลังจากพวกเขา และอัลลอฮฺ มีทรงประสงค์การอธรรมใด ๆ แก่พวกท่าน[31] และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! ฉันกลัวแทนพวกท่านเยี่ยงวันแห่งการร้องเรียกหาซึ่งกันและกัน[32] วันที่พวกท่านหันหลังกลับหนี ไม่มีผู้ใดจะช่วยปกป้องพวกท่านให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทางแล้ว ก็จะไม่มีการชี้แนะทางให้แก่เขา[33] และโดยแน่นอน แต่ก่อนนี้ผู้ซุฟได้มายังพวกท่านพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง แต่พวกท่านก็ยังคงอยู่ในการสงสัยในสิ่งที่เขาได้นำมายังพวกท่าน จนกระทั่งเมื่อเขาได้ตายไปแล้วพวกท่านก็กล่าวว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงตั้งศาสนทูตคนใดอีกแล้วหลังจากเขา เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่เขาฝ่าฝืนสงสัยหลงทาง[34] บรรดาผู้ใดที่ถึงในสัญญาณต่างๆของอัลลอฮฺโดยไม่มีหลักฐานใดๆมายังพวกเขาเป็นที่น่าเกลียดชังยิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺ และ ณ บรรดาผู้ศรัทธา เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺทรงประทับบนทุก ๆ หัวใจของผู้หยิ่งโส[35]

(สุเราะฮุซหมอฟีร : 30-35)

เมื่อฟาโรห์สูญเสียความเชื่อถือและความน่าเกรงขามจากบรรดาเสนาบดี และประชาชน พระองค์จึงพยายามปกป้องอำนาจและเกียรติของพระองค์ โดยการอ้างถึงอำนาจบารมีและศาสนาของบรรพบุรุษ พระองค์พยายามโน้มน้าวราชวงศ์ของพระองค์ให้ดำรงทุกอย่างไว้เหมือนที่ผ่านมา ดังปรากฏในอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾
 أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أَلْقَى عَلَيْهِ آسُورَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ
 الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَاطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انتَقَمْنَا
 مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾﴾

سورة الزخرف : 51-56

ความว่า และฟาโรห์ได้ประกาศท่ามกลางหมู่ชนของเขาว่า หมู่ชนของฉัน อาณาจักรแห่งอียิปต์นี้มิได้
 เป็นของฉันดอกหรือ ? และแม่น้ำเหล่านี้ไหลผ่านเบื้องล่าง(วังของ)ฉันพวกท่านไม่เห็นดอกหรือ [51]
 ยิ่งกว่านั้นฉันยังดีกว่าคนนี้ ซึ่งเขาค้ำค้ำและพูดจาไม่ซัดถ้อยซัดคำ [52] ถ้าเช่นนั้นแล้วทำไมจึงไม่สวม
 กำไลทองให้เขาเล่า ? หรือมีมะลาอิกะฮ์ติดตามมาอยู่กับเขา [53] ด้วยเหตุนี้เขา (ฟาโรห์) ได้หลอกลวง
 หมู่ชนของเขา และพวกเขาก็เชื่อฟังเขา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฟ่าฝืน [54] เมื่อพวกเขาได้ทำให้เรา
 กริ้ว เราได้ตอบแทนพวกเขาอย่างสาสมแล้ว เราได้ให้พวกเขาจมน้ำทั้งหมด [55] และเราได้ทำให้พวกเขา
 เป็นอดีตที่ล่วงเลยไปและอุทาหรณ์แก่คนรุ่นต่อไป [56]

(สุเราะฮ์ซุซซุรฟู : 51-56)

ฟาโรห์สั่งสร้างหอขนาดใหญ่และสูงเทียมฟ้าเพื่อขึ้นไปค้นหาพระเจ้าของนบีมูซา ซึ่งเป็น
 การแสดงออกถึงความเป็นมหาอำนาจของฟาโรห์ เพราะฟาโรห์เชื่อว่าไม่มีบุคคลในโลกเป็นพระเจ้าบน
 ดินได้นอกจากพระองค์และพระองค์คือบุคคลที่พระเจ้าส่งมาเพื่อมนุษยชาติดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَنْهَمْنُنُ ابْنِ لِي صِرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٦٦﴾ أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعُ إِلَىٰ آلِهِ مَوْسَىٰ وَإِنِّي
 لَأَظُنُّهُ كَذِبًا وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي

تَبَابِ ﴿٦٧﴾﴾

سورة غافر : 36-37

ความว่า และฟาโรห์กล่าวว่า โอ้ฮามานเอ๋ย!จงสร้างหอสูงให้ฉัน เพื่อฉันจะได้บรรลุถึงทางที่จะขึ้นไป
 [36] ทางที่จะขึ้นไปสู่ชั้นฟ้าทั้งหลาย เพื่อฉันจะได้เห็นพระเจ้าของมุซา และแท้จริงฉันคิดอย่างแนใจ
 แล้วว่าเขาเป็นคนโกหก เช่นนั้นแหละการงานที่ชั่วช้าของเขาได้ถูกตกให้ดูดีแก่ฟาโรห์ และเขาถูกปิดกั้น
 จากแนวทาง (ของอัลลอฮ์) และแผนการของฟาโรห์นั้นมิใช่อื่นนอกจากตกอยู่ในความหายนะ[37]

(สุเราะฮ์ซุซซุฟ : 36-37)

ชายคนดังกล่าวได้กล่าวเตือนถึงความไม่ยั่งยืนของโลกและชีวิตมนุษย์ การมีชีวิตอยู่ของ
 มนุษย์ทุกคนบนโลกจะต้องถูกสอบสวน ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่มีมนุษย์เชื่อมั่นศรัทธาและสิ่งที่มีมนุษย์ปฏิบัติจะ
 มีผลต่อชีวิตใหม่ในวันอาคิเราะฮ์ และหนทางเดียวที่จะนำพามนุษย์อาศัยอยู่บนโลกอย่างไม่ประสบกับ

ความหายนะ ถูกกดขี่ และกลับไปสู่อัลลอฮ์ทรงเอะในวันอากิเราะฮ์อย่างผู้มีชัยชนะคือการปฏิบัติตาม
คำสอนของนบีมุซาไมใช่ฟาโรห์อัลกุรอ่านระบุว่า

﴿ وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَنْقُومِ اتَّبِعُونَ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَنْقُومِ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا
مَتَّعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ
أُنْتَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾ وَيَنْقُومِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى
النَّجْوَةِ وَتَدْعُونِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونِي لَأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأَشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ
إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفِيرِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَّرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ
وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسْتَذَكِّرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفْوِضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوْقَهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكُرُوا وَحَاقَ بِعَالٍ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ ﴾

سورة غافر : 38-46

ความว่า และผู้ศรัทธากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! จงปฏิบัติตามฉันฉันจะชี้แนะทางแก่พวกท่านสู่ทาง
แห่งสัจธรรม[38]โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงชีวิตแห่งโลกนี้เป็นเพียงแค่ความเปลือกละเอียดเท่านั้นและ
แท้จริงอากิเราะฮ์นั้นมันเป็นที่อยู่อันมั่นคง [39] ผู้ใดที่กระทำความชั่ว เขาจะไม่ได้รับการตอบแทนวัน
แต่ด้วยเหมือนกับสิ่งนั้น และผู้ใดกระทำความดีจากเพศชายหรือเพศหญิงก็ตามและเขาเป็นผู้ศรัทธาด้วย
ชนเหล่านั้นแหละพวกเขาจะได้เข้าสวนสวรรค์จะได้รับปัจจัยยังชีพในนั้น โดยปราศจากการคำนวณ [40]
และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! ทำไมฉันจึงเชิญชวนพวกท่านไปสู่การรอดพ้น แต่พวกท่านเชิญชวนฉันไปสู่
ไฟนรก [41] พวกท่านเรียกร้องฉันให้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์และให้ฉันตั้งภาคีต่อพระองค์โดยที่ฉันไม่
รู้มาก่อนเลยในเรื่องนั้น และฉันได้เชิญชวนพวกท่านไปสู่ผู้ทรงอำนาจผู้ทรงอภัยอย่างมากหมาย[42] ไม่
ต้องสงสัยเลยว่า แท้จริงที่พวกท่านเชิญชวนฉันไปสู่ที่นั่นมันไม่เหมาะสม(ที่จะเอาใจใส่) แก่มันทั้งในโลก
นี้และในอากิเราะฮ์ด้วยและแท้จริง การกลับของเรานั้นไปสู่อัลลอฮ์[43] ดังนั้นพวกท่านจะต้องระลึกถึง
สิ่งที่ฉันได้กล่าวแก่พวกท่าน และฉันขอมอบภารกิจของฉันแต่อัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้เฝ้าดู
ปวงบ่าว[44]อัลลอฮ์ได้ทรงคุ้มครองเขาให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาวางแผนไว้ และการลงโทษ
ที่ชั่วช้าก็จะห้อมล้อมบริวารของฟาโรห์[45]ไฟนรกนั้นพวกเขาจะถูกนำมาให้เห็นทั้งในยามเช้า และยาม
เย็น และวันกิยามะฮ์นั้น จะมีเสียงกล่าวว่าจะให้บริวารของฟาโรห์เข้าไปรับการลงโทษอันสาหัสยิ่ง[46]

(สุเราะฮ์ฆอฟีร : 38-46)